

LA CRISI ESTAFA I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES SOCIALS - Annex 1

Entrevistes

Entrevista Arcadi Oliveres

1. Creu que aquesta crisi pot haver estat predissenyada per a desmantellar l'estat del benestar?

No, jo crec que es fruit de la pròpia dinàmica del capitalisme que és un desastre i com a conseqüència té el desmantellament de l'estat del benestar, però predissenyada expressament tinc la impressió que no. El capitalisme té aquesta dinàmica perversa i terrible i acaba trencant els fonaments de l'estat del benestar perquè la gent no respon suficientment bé. Però no m'atreveixo a pensar en la perversitat de que algú hagi dit ara desmantellarem l'estat del benestar.

2. Quines perspectives de futur té?

Jo crec que hi ha dues coses, o canviem o no canviem de sistema. Si no canviem de sistema econòmic pot ser que la pròpia dinàmica dels fets porti a un rebrotament després de la crisi, pensen això per exemple els de la caixa de pensions, que han dit que cap al 2016 haurem remuntat la crisi i tirarem endavant. Però jo tinc la impressió que serà aixecar-se per tornar a caure més endavant, tinc la impressió que tal com està el sistema econòmic sobretot per la raó ecològica; la raó dels recursos naturals, la raó de la contaminació, de l'escalfament del planeta.

Aquest sistema no pot continuar valent. No pas per la misèria que queda, ja que per la misèria la gent es mor i el sistema ho absorbeix, sinó per la pròpia misèria del sistema; que no tinguem aigua, que no tinguem petroli, que no tinguem minerals, no puguem respirar, que no ens quedin boscos, això sí que serà la limitació.

Per tant, jo tinc la impressió que si de debò volem canviar hem de modificar aquest sistema d'abús dels recursos. Això sí que ens donarà un canvi.

Que aquesta serà la última bocanada en aquest moment o que encara ens aixecarem una mica i tornarem tornem a caure d'aquí uns anys? Pot ser sí, però d'entrada hem de fer una reforma radical o no farem res.

3. Voldria preguntar-li sobre el títol del meu treball. Vostè estaria d'acord amb que aquesta crisi és una estafa?

Del tot. Mira, l'altre dia quan hi havia el cas aquest que deus haver sentit a parlar que és el cas de Xipre, em van preguntar en un diari què és això. Vaig dir, la Unió Europea el que ha predicat en Xipre és un robatori a mà armada. Per tant, no únicament estafa sinó robatori a mà armada. Això és el que ha fet la Unió Europea, amb els ciutadans perquè la Unió Europea només ha defensat els interessos dels bancs i dels més poderosos.

No és una crisi, és una estafa penso que és un títol adequat per al treball.

Escola Puig Agut, Manlleu, 20 d'abril del 2013

Entrevista a Jordi Tolosa (PAH)

1. Ens podria fer breument una auto-introducció de qui és i a què es dedica?

Em dic Jordi Tolosa, treballo a Tapis amb temes de formació per a la inserció laboral de persones amb risc d'exclusió sociolaboral. També estic a la plataforma d'afectats per la hipoteca d'Osona des de el principi que es va crear, al 2009.

2. Per quin motiu va decidir col·laborar amb la PAH? Quan de temps fa que hi participa?

Quan es va fer la plataforma d'Osona, encara no hi havien PAH.

El col·lectiu d'afectats per la hipoteca a Barcelona ja existia i les persones que la vam engegar ens coneixíem d'altres mobilitzacions però aquí no sabien que a Barcelona hi havia una plataforma d'afectats per la hipoteca ni ells tampoc sabien de la nostra.

Personalment, el meu contacte amb la plataforma ve a través del Fòrum Social d'Osona, un punt de trobada de persones crítiques amb el model que es va fer en quatre ocasions des de l'any 2005 al 2009 en diferents poblacions de la comarca. A la trobada es feia anàlisi de la situació del moment a nivell local, com ens afecta el model a Osona, i es plantejaven alternatives.

Ja des del primer any l'habitatge era un dels temes principals i ja es veia que no anava bé. L'habitatge, una necessitat de primera, s'havia convertit en un simple bé de consum i molt lligat a l'especulació. S'estava creant una bombolla molt bèstia i els preus s'estaven disparant molt per sobre de qualsevol altre país de l'entorn, dels països en rendes més altes. Això era una problema, no ho lligàvem tant al problema de les hipoteques perquè teníem un desconeixement absolut del què passava en aquestes, sinó al tema de l'accés a l'habitatge.

El tema era que vivim en una societat en la que sobren molts pisos però com l'habitatge s'ha convertit en un bé de consum i d'especulació, moltes persones no hi poden accedir a una vivenda amb una certa dignitat.

Ja aleshores, amb uns índex d'atur baixos com hi havien al 2005 -2006, el preu s'havia disparat i el preu del lloguer encara més que el de compra. Les persones no podien accedir al lloguer i això obligava la compra.

Al 2009 hi ha haver l'últim fòrum social i en Toni Iborra, un advocat de Vic que porta temes de diversos col·lectius de connivència i immigració, es va trobar que en la

seva consulta cada vegada hi anaven més persones amb problemes amb la hipoteca i va fer un crit d'alarma.

Al 2009 la bombolla ja havia petat, es veia que hi havia un problema i la crisi ja havia començat a entrar però ell va dir que no només hi havia un problema d'accés a l'habitatge sinó que moltes persones no podien fer front al pagament de la hipoteca, no podrien pagar-la. Llavors es va saber una cosa que pràcticament ningú sabia quan una família no pot pagar, el banc s'adjudica el pis i hi ha una clàusula a la llei que diu que si la subhasta queda deserta el banc s'adjudica un 50% del preu. Per tant, la família es queda sense el pis i amb l'altre 50% de deute més les costes judicials i els interessos de demora.

Això a la pràctica vol dir que moltes vegades les famílies es quedaven sense pis i amb un deute superior o gairebé al preu inicial del pis, això és una autèntica barbaritat.

Et quedes sense habitatge i amb un deute per vida.

Aquest va ser el punt d'entrada, llavors vam veure que era un deute prioritari i al cap d'un any, cap al 2010, ens vam trobar amb l'Ada Colau per casualitat i parlant vam decidir coordinar-nos. Vam fer una reunió a Vic i mica en mica va néixer la plataforma que actualment està present a tot l'estat.

3. Quina funció fa dins la PAH d'Osona?

Al principi feia una fica de tot perquè érem pocs però ara com la cosa ha anat creixent s'ha anat tendint a treballs per comissions i cadascú es centra en comissions concretes.

Jo estic a la comissió de jurídica, a la de suport i assessorament jurídic, es a dir a revisar cada cas i intentar fer assessorament tenint clar que el tema no és un servei extern sinó que ens mirem la hipoteca i amb el que hem anat aprenent fem una part més pedagògica perquè la persona acabi entenent la seva hipoteca i puguis prendre les seves decisions.

També em dedico a la comissió de comunicació però ara estem en un procés de molt creixement ena acabem encarregant una mica de més coses.

4. La crisi és el gran motiu dels desnonaments, no? Però n'hi ha d'altres?

La crisi és el principal motiu dels desnonaments vinculat a una llei injusta, no és només la crisi. De crisi n'hi ha a tota Europa i a bona part del món, aquí ha picat

molt fort perquè ha enganxat tot el sector del totxo però això és un tema de falta de model. Teníem un model molt centrat en el totxo, en un model de bombolla immobiliària, no només centraves tota la activitat econòmica en un sector sinó que aquest estava inflat.

La idea de bombolla és crear una pujada desmesurada en un sector concret no en base amb el seu valor sinó en base el que pot arribar a valer. Es deia que tranquils que d'habitatges se'n vendran sempre i no es pararan de vendre i per tant si tu sabies que un pis que valia 100 al cap de dos mesos valdria 200 el pis automàticament pujava de preu, no pel que realment valia sinó per la possibilitat de guany que hi hauria.

Quan en un model l'economia es basa en sectors que creen bombolla, tard o d'ora peta.

Els desnonaments són per una banda culpa d'això però per l'altre, culpa d'una legislació injusta. La llei hipotecària espanyola és absolutament injusta, el simple fet que una família pugui perdre el pis i es quedi en deute és i just, el fet que no hi hagi mecanismes de regulació que permetin que una família tingui una segona part és injust, el fet que no s'obligui a la banca a posar en lloguer els pisos que estaquen és injust. Tot plegat és una situació que afavoreix sempre als de la mateixa banda i estem parlant d'un tema de primera necessitat, una cosa que tothom necessita per viure.

5. Quines diferències hi ha entre la llei hipotecària espanyola i la d'altres països?

Depèn dels països.

Altres països encara que tinguessin la mateixa llei sinó permeten que es produeixi la bombolla el problema ja no explota de la mateixa manera. En un país en el qual el preu de l'habitatge sigui raonable ha de ser molt forta la crisi perquè les persones es trobin en aquesta situació. Vull dir que aquí es van ajuntar les dues coses, uns preus desorbitats i la llei.

Hi ha països que és diferent, alguns desnonar a l'hivern està prohibit, en altres hi ha mecanismes que seran d'ació o coses similars però en els quals quan tu tens un deute i entregues el bé hipotecat el deute queda saldat.

El cas espanyol és extraordinàriament estrany, si que la llei ha anat canviant i estic segur que sobretot per l'acció de les plataformes. La última modificació de la llei es va fer al maig del 2013 i comparant-la amb la del 2009 ha canviat moltíssim i pràcticament tota favor de les famílies però continua sent molt insuficient.

Per exemple si la subhasta queda deserta el preu que ha de pagar el banc ha passat del 50 al 70%, ha augmentat el nombre de quotes impagades, ara necessites tres quotes per embargament, també va sortir el codi de bones pràctiques que als bancs que els van firmar els obliga que en situacions de vulnerabilitat en pisos que no superen una certa quantitat de diners, les famílies tenen dret a demanar una carència de quatre anys als quals no paguen res o només l'euribor més un 0'25% que serien quotes de 50,70 o 100 euros i això no augmenta el deute final, només l'endarrereix.

6. Des de PAH que es vol aconseguir?

Jo diria que hi ha diferents nivells d'objectius i no tothom estarà d'acord amb tots, jo entenc que un nivell bàsic és que les persones afectades que venen a la plataforma puguin trobar solucions al seu problema particular. Un altre nivell és que totes les persones afectades trobin solució al seu problema, el tercer que es modifiqui la llei que regula tot el tema de les hipoteques per tal que això no pugui passar i els casos es solucionin per llei i llavors el nivell central.

Per a les reivindicacions bàsiques es va fer una recollida de firmes l'any passat, la IL.

Una ILP és una iniciativa legislativa popular, és un mecanisme de participació democràtica que si algú proposa un tema i se li aprova, se li permet tirar endavant la recollida de firmes a través de la junta electoral central, si recull un total de mig milió de firmes per una llei espanyola o cinquanta mil si es una llei d'àmbit autonòmic, aquesta proposta de llei escrita i tancada passa al congrés dels diputats i allà es debat si l'accepten a tràmits. És tot un procés que és molt llarg i normalment et trobes que fas una recollida de cinc centes mil firmes o un milió, passa i directament ho tomben i tan sols entra a debat.

En aquest cas hi va haver tanta pressió ciutadana que va entrar a debat però un cop va entrar el que van fer va ser modificar una mica la llei, aquests canvis del maig, però molt lluny del que es demanava.

En tot cas, va entrar a debat i vam recollir un milió quatre centes mil firmes i el què

es demanava eren tres punts bàsics:

Una era la dació en pagament, quan no pagues la hipoteca em quedo el pis i em quedo sense deute. L'altre era l'aturada dels desnonaments, que en cap cap és continués desnonant per temes d'hipoteca i per ultim el lloguer social, que les famílies que perdien la propietat del pis es poguessin quedar a vivint al mateix pis pagant un lloguer social al banc. Un lloguer social és el que no supero el 30% dels ingressos de la família.

I llavors jo penso que hi ha un quart nivell d'objectius, un nivell superior, que ja no es tant vinculat a les hipoteques sinó que és l'accés a l'habitatge en general, que mi una sola persona es quedi sense poder accedir amb un habitatge en una condició de dignitat i amb una certa seguretat.

No tothom compartirà els mateixos punts amb la mateixa prioritat. Plataforma és un col·lectiu molt particular,.

La majoria de col·lectius crítics amb el sistema acostumen a venir de persones convençudes, d'assemblees de drets socials... Persones que volen garantir els drets socials bàsics; alimentació, sanitat,educació,habitatge.

A la plataforma s'ajunten dos grups molt clars de persones; els que venen de moviments socials i que venen amb el què general molt enfocat i l'altre grup de persones que moltes vegades ni s'havien plantejat en tota la seva vida que es podien posar en un col·lectiu de reivindicació, que simplement tenien una hipoteca i que han set afectades. Aquestes persones, de cop i volta a través del seu cas particular entren a la plataforma única i exclusivament pel seu cas particular, però a partir d'aquí entren en contacte amb tot un moviment que defensa el general i van fent el procés invers.

És a dir hi ha persones que entren pel general i entren en contacte amb persones afectades i d'altres que a través del seu cas van encaixant amb el què general.

La persona afectada entra a la plataforma motivada per al seu cas i a partir d'aquí com a molt, d'entrada, es preocuparà per la resta de persones que treballen a la plataforma i potser en un tercer nivell entrarà en contacte amb aquest cas més general de hipoteques i amb el dret a l'habitatge. A la llarga, potser, acabarà incorporant elements de transformació social, que no només es garanteixi el dret a l'habitatge sinó també la sanitat, l'educació, que es lluiti contra l'exclusió..

A vegades, la feina és entendre que els persones afectades tenen el seu ritme,a

vegades els que venim més de moviments socials tenim el risc d'esperar que la persona que entra del seu cas s'ha de fer càrrec automàticament de que s'ha de transformar la societat.

L'encaix entre aquestes dues maneres de fer i veure , que en el fons són relacions personals, persones que es troben i qua van creant alguna cosa i treballant a vegades en conflicte, a vegades amb falta de confiança. S'ha d'anar guanyant aquesta confiança, s'ha d'anar llimant el conflicte i això per mi és el més interessant de les plataformes. Persones que no pensen igual però tenen un objectiu comú.

7. La majoria de les famílies que venen a contactar amb vostès quan es troben en un cas de desnonament?

Segur que la part que ve és una minoria, però és una minoria creixent.

El que passa que hi ha una part, totalment comprensible, que és la de vergonya, de sentiment de culpa.

Nosaltres sempre diem que la plataforma té tres potes; una és el tema legal, d'aconseguir amb la legislació actual què podem fer, l'altre és la política, batalla política per modificar la llei i la tercera que és la part emocional, tot aquest canvi de la persona que tenia una situació tranquil·la, que no havia estat mai en col·lectius.. de sobte perd la feina i entra en problemes amb la hipoteca llavors el banc el comença a amenaçar i això genera molta frustració i molt sentiment de culpa. I això és un patró que és va repetint i la primera impressió és pensar que he fet malament, me equivocat, he fracassat, no vull que els veïns ho sàpiguen... Llavors la plataforma és un lloc on s'entra i es veu que el problema no és teu, que és un problema social, que no te l'has creat tu, que no vas fer res que no fes la majoria de la gent, que aquí hi ha hagut una estafa claríssima, que no hi havia informació, que hi ha hagut com una connivència brutal entre notaris, banquers, polítics, fins i tot jutges i que el què s'ha de fer es canviar la llei i assenyalar culpables.

8. Quin tipus de persones són les més afectades?

Majoritàriament persones immigrades, sobretot perquè la plataforma detecta el tema a partir de Veus Diverses que és una entitat que treballa en temes d'immigració. No perquè la majoria de persones siguin immigrades, ja que és un tema molt transversal que agafa persones de tots els estrats socioeconòmics. Per

exemple, hi ha persones que tenen una posició molt sòlida i molt potent i que actualment cobren sous alts però s'han quedat afectats per la hipoteca perquè també tenien hipoteques molt més elevades.

9. Amb quin tipus de reaccions us trobeu? Tothom reacciona igual?

No, està clar que no tothom reacciona igual. Apart de les reaccions, hi ha processos i tothom fa el seu però hi ha alguns patrons que és repeteixen; un és el punt aquest què dèiem de he fracassat, ho he fet malament fins què entres a la realitat que et trobes en un lloc que hi ha més persones i penses que potser no ho has fet tant malament i la situació llavors fa un tomb a vegades. Arriben persones que ja han fet el tomb i estan més tranquil·les i d'altres que arriben a la primera sotragada, a la primera trucada del banc i n'hi ha que arriben totalment destrossades, que no dormen..

Els bancs han matxacat molt, han fet trucades matí, tarda i nit han dit te'n aniràs a la presó, perdràs el pis, la família.. Això s'ha fet i nosaltres els donem eines per saber que això el banc no ho pot fer, que el pots denunciar. Però hi ha de tot.

També hi ha gent que ho decideix batallar d'una altra manera.

El que fa patir més és tota la gent que no acudeix a les plataformes per vergonya. Hi ha gent que ho està passant fatal i s'ha d'entendre que la plataforma també pot convertir-se en un espai de pair millor la situació, de desfogar-se i de treure's pors.

A vegades arriben persones que encara no estan en procés ni d'embargament, que simplement han deixat de pagar una o dues quotes, i ja tenen la sensació la setmana que ve vindrà el del banc i els fotrà al carrer. La gent ha d'entendre que el del banc no fot al carrer a ningú, que això ha de passar per via judicial i l'únic que té poder per treure't de casa és el jutge. A més, entre que tu deixes de pagar i que el jutge et pot decretar el desnonament actualment es pot aturar el 90% dels casos. En cas que s'arribi a desnonar poden passar dos o tres anys, part tant hi ha molt marge de maniobra, és un tema de no parar però poques vegades és urgent.

10. Que es pot fer des de la plataforma per ajudar a aquestes famílies? Quin procés seguïu un cop heu conegut el cas?

La idea és que les persones acudeixen a la plataforma, cada dimecres hi ha la comissió d'acollida.

A aquesta comissió hi ha un grup de persones que fan l'acollida, venen les

persones afectades i normalment es fa col·lectivament però alguna vegada es fan individuals si la persona ve molt tocada. Allà la persona explica el cas i se l'orienta, se li explica tot el funcionament i tot el procediment des de que tu deixes de pagar fins que hi ha tres quotes impagades i el banc inicia els tràmits judicials, els jutge t'envia l'embargament, s'arriba a fer la subhasta.. La persona ha de tenir molt clar tot el procés i quines possibilitats té.

Es situa la família en el seu cas concret i a partir d'aquí posar-los en contacte amb la reivindicació general.

Lavors començar a fer l'acollida i la comissió jurídica es mira la hipoteca, possibilitats de recórrer a clàusules abusives i es busquen solucions particulars del cas.

I després hi ha l'altre part, la part de mobilització col·lectiva, que aquí a Osona la portem bastant fluixa. Però s'ha d'anar combinant amb el tema de difusió i de treball a nivell local.

11. Quines solucions podeu aconseguir? Hi ha casos en els quals no es troba solució?

No hi ha casos sense solució. Surten alternatives molt vàlides a nivell d'ajuntament, d'oficines de l'administració i d'altres coses que treballen per fer mediació hipotecària però tota aquesta gent és basen en el possible, en la legislació.

La funció de la plataforma és precisament fer possible l'impossible, no hi ha casos impossibles. Una família que estigui a punt de fer el desnonament és un cas que ho pot semblar però els desnonaments s'aturen, si es vol està clar. Casos impossibles? No.

Casos molt difícils? Sí. La possibilitat de fer possible el que actualment és impossible passa per què la mobilització sigui prou gran per forçar un canvi de polítiques públiques que reculli totes les demandes que hi ha actualment.

La dació, és una possibilitat. Ells diuen que és impossible, el PP diu que això aterriria però això no aterriria res, estan disposats a plantar cara a la banca? De moment no, si hi hagués prou pressió ciutadana ho acabarien fent segur.

12. Si finalment una família no aconsegueix aturar el desnonament, quines alternatives té?

El desnonament és només una part del procés, el tema ni comença amb el desnonament ni s'acaba. Clar depèn de quin sigui l'objectiu, sí l'objectiu és conservar la casa el desnonament és el final, si l'objectiu és tenir un lloc per viure digne aquí hi ha molt recorregut per a fer.

Una família desnonada necessita una alternativa, i a més la constitució i l'estatut i tot l'ordenament jurídic de l'estat i a nivell català garanteix el dret a l'habitatge. Hi ha un article a la constitució que diu les administracions públiques han de garantir el dret a l'habitatge a totes les persones i posar els mecanismes perquè s'aconsegueixi. Per tant, si una família queda desnonada i no té ingressos per accedir a qualsevol forma d'habitatge l'administració ho ha de garantir.

Això és una cosa que a vegades no ens creiem, tenim molt clar que la sanitat ha de ser pública i universal, qualsevol persona amb una mínima mentalitat social ho reconeixerà, l'escola en principi també és gratuïta i universal i perquè l'habitatge no? Hem acabat interioritzant tant que l'habitatge es un bé de consum que a més és caríssim que entomem amb tota tranquil·litat que s'ha de pagar un lloguer o s'ha de comprar, i això és qüestionable. Per què no un sistema d'habitatge que es sufragui amb els impostos? Si els impostos són progressius qui més té més paga, a mi em sembla totalment just. Però fins i tot acceptant que no sigui així, que ja és un nivell de transformació en segona fase o tercera, però com a mínim garantir que les persones en situació més vulnerable puguin accedir a un habitatge és una qüestió que està recollida en tot l'ordenament jurídic.

Jo penso que el desnonament té un impacte emocional molt gran perquè s'ha de tenir en compte el vincle que crea la persona amb la casa, hi ha persones que més i d'altres que menys però no només són els totxos que formen la casa són esforços, el veure néixer i créixer els fills, projectar tot un projecte de vida.. Hi ha persones que el vincle emocional que tenen amb la casa és molt gran i llavors el desnonament és dramàtic però si es pot evitar, s'evita a tota costa.

Però fins i tot en el cas d'evitar-lo, si es garanteix que aquella família pot anar a viure a un altre lloc amb condicions i tornar a reprendre la vida i sense quedar-se amb un deute és una sotragada però una sotragada que és pot superar.

13. Els principals partits polítics com reaccionen? N'hi ha algun que us hagi donat suport públicament?

Si si, i tant, des del principi. Penso que hi ha tres grups; un grup de partits polítics que des del primer moment han recollit com a seves les demandes de la plataforma, defensant-les totes i a més les han batallat, que són majoritàriament ICV, ERC i les CUP, un segon grup on hi ha un partit que ha anat fent segons com bufa el vent i els interessos i necessitats de pactar com és CIU i d'altres com SI i per últim tenim els dos grans partits, els socialistes i el PP que des de que vam començar han anat en contra de la plataforma, l'únic que els socialistes en el moment que no han governat i han vist que la pressió creixia han anat tirant cap al grup intermig, i el PP evidentment és el partit que sempre està tombant-ho tot.

14. Quin paper creus que tenen els bancs en la societat actual? Creus que tenen molt poder?

I tant, el que ha passat amb els bancs és una autèntica vergonya.

El pas de les caixes a bancs és un atracament a tot el funcionament públic brutal. Unes entitats financeres que eren les caixes funcionaven malament però des del seu origen tenien una funció social, que no la feien del tot però com a mínim estaven obligats a fer-la, que havien nascut de l'àmbit local amb petits estalviadors i que això de cop i volta es converteixi en grans estructures totalment allunyades de la població i acabin sent absorbides per bancs purament de negocis especulatius.

A més, quan fan una mala gestió se'ls rescata amb diners públics i no se'ls demana contrapartida, que tinguin cap mena d'actitud positiva amb la població. Això és una vergonya aberrant, fins i tot acceptant que es rescatés als bancs la cosa era tan fàcil com dir no us donem aquests diners sinó que us comprem deute de les famílies o us comprem habitatge.

Si l'administració agafa aquests milers de milions i en comptes de donar-los perquè sanegin no sé què, que al final se'ls han acabat repartint entre els directius, diu molt bé amb aquests milers de milions us comprem un parc d'habitatge a preu de saldo, ja que els bancs tenen una quantitat brutal d'habitatge, doncs us donem aquests diners i a canvi ens deixeu aquests habitatges a meitat de preu, que segurament és el que en realitat val o menys, i l'administració amb aquest pac d'habitatge brutal fa lloguer social.

D'aquesta manera es recupera una part de la inversió perquè les famílies aniran pagant un lloguer, si pot ser baix o en funció de les possibilitats de cada família,

garanteixes el dret a l'habitatge, i et carregues l'especulació.

Si l'administració hagués tingut habitatge, la bombolla immobiliària segur que no s'hagués creat. I els llocs on l'administració es va reservar un 10 o un 15% de l'habitatge per a les persones amb situació més vulnerable, aquest simple fet va frenar el mercat perquè les persones que no tenien no hi havien d'accedir el mercat mateix es regulava.

I sempre que l'administració s'implica en un sector no es creen bombolles, la bombolla es crea quan ho aboques tot al mercat i a més amb una cosa de primera necessitat. I el problema és aquest, durant molts anys, del 2000 al 2006, era més car llogar que comprar i va arribar un punt que la quota mitjana del lloguer era un 21% més alta que la d'hipoteques. Això és fomentar totalment la compra, no donar opció al lloguer.

15. Pensa que la majoria de gent coneix PAH?

Sí, jo diria que la major part de la gent coneix o ha sentit a parlar de les plataformes però no tothom sap que n'hi ha tantes i que aquí n'hi ha una. I potser ens enganyem, potser per més que ha sortit en molts mitjans i que han agafat molta volada, sobretot després de la ILP a finals del 2012, hi ha gent que no té ni idea de què són les plataformes, i persones que tenen el problema.

Però penso que cada vegada es va coneixent més.

16. Finalment, li semblaria correcte dir que aquesta crisi és una estafa?

I tant, és una simple qüestió de prioritats polítiques.

Primera perquè és un procés molt salvatge de precarització i de privatització, un desmantellament brutal de l'estat del benestar, no sé si molt calculat, no crec que hi hagi una ment prou absurdament astuta per organitzar-ho tot però sí que hi ha patrons que es van repetint.

En totes les crisis si rasquem una mica veiem que hi ha interessos al darrere de processos que convergeixen bastant que és crear una situació d'alarma, es crea una crisi i aquesta crisi l'aprofites per anar precaritzant els serveis públics i quant t'adones que la crisi ha passat resulta que la situació està molt pitjor de quan va començar. Per exemple, estem tornant cent anys endarrere duna manera brutal en tot el sistema de prestacions públiques, a nivell d'educació estem anant endarrere, encara potenciem la concertada i la privada, a nivell de sanitat les retallades són aberrants.

I tot plegat no és casualitat, en el fons si fas números la banca es continua repartint milionades, les grans empreses fan més beneficis que mai, els articles de luxe son més consumits que mai, el diner negre que circula és una barbaritat, el frau fiscal cada vegada està més a l'alça, les inversions multimilionàries a l'estranger cada vegada son més grans...

és una estafa claríssima i a més amb una culpables molt concrets i molt assenyalables, ho hagin orquestrat o no però aquí hi ha gent que se'n aprofita clarament, gent que està especulant a la baixa i s'aprofita de la desgràcia dels altres, que fa beneficis sobre la pèrdua. Totalment d'acord en que és una estafa.

Fundació Tapís, Vic, 17 de juliol del 2013.

Entrevista Partit Popular (PP) – Andrea Levy Soler

1. Ens podria fer breument una auto-introducció de qui és i a què es dedica? Quina funció fa dins del PP de Catalunya?

El meu nom és Andrea Levy, sóc la vicesecretaria d'estudis i programes del Partit Popular català.

La meva responsabilitat dins l'organització és generar estudis, argumentaris de les idees del partit, fonamentar la línia de discurs i després tots els aspectes relacionats amb la formació interna dels afiliats i per últim, els programes electorals.

2. Com descriuria en una frase la crisi actual?

Crec que és una crisi que ens ha de servir per a sortir reforçats.

No és només una crisi econòmica, ho estem veient, també és una crisi institucional i social. Jo crec que hem d'aprendre dels errors per trobar-hi les solucions i que no es tornin a produir. Sobretot, i el que més em preocupa a mi, és la crisi institucional; que deixem de tenir confiança amb el sistema polític.

3. Quins àmbits creu que abasta?

Evidentment l'àmbit econòmic i dins aquest crec que podríem parlar del sistema productiu. Espanya durant molt de temps ha tingut una economia només basada en el totxo i en aquest sentit el país ha de reconvertir el seu teixit productiu per a intentar destacar amb altres sectors que avui en dia han de ser capdavaners com per exemple la innovació en sistemes de noves tecnologies, entre tots hem de fer un replantejament de les bases de formació del nostre sistema econòmic perquè estigui adequat empresarialment, per a l'emprenedoria, per fomentar l'ocupació...

4. Pensa que l'entrada a l'euro va ser positiva per al país?

En una primera etapa, crec que l'euro va ser positiu perquè va demostrar que Espanya era capaç de fer els deures, recordem que per entrar a la moneda comuna s'exigien una sèrie de condicions, i va ser positiu perquè vam demostrar

que érem capaços de fer-ho i vam estar acceptats en el sistema de la moneda comuna.

Si que és cert que es va produir una inflació dels preus a causa del “redondeo” i molta gent ataca a l'euro en aquest sentit, que per culpa de l'euro vam pujar els preus però és positiu des del punt de vista de què tenir una moneda comuna ens permet una estabilitat.

Abans quan hi havia crisi econòmica es devaluava la moneda i així es podia ser més competitiu perquè els preus baixaven, avui en dia vivim en un món on el comerç és absolutament global i jo penso que estar dins la Zonaeuro ens permet tenir una certa estabilitat en el punt de vista d'inversions perquè som un país estable que no devalua la moneda i això dóna una certa garantia i també ens dóna la fortalesa de formar part d'un gran club, que és el club europeu i això ens permet ser numerosos, importants alhora de per exemple firmar tractats.

És més, seria perillós si ara perdéssim l'euro perquè segurament la nostra moneda es veuria molt devaluada i tindríem problemes per exemple alhora de comprar mercaderies.

5. Quines persones creu que han estat més afectades? Pensa que ha beneficiat a algú?

Espero que no beneficiï a ningú. Però una cosa és certa; en temps de crisi la gent aguditza l'enginy i per tant s'han d'intentar aprofitar aquelles oportunitats que la crisi hagi pogut generar per sortir-ne enfortits.

Suposo que com sempre a la vida, tristament, la crisi colpeja més a les persones que pitjor ho passen i en aquest sentit crec que les institucions o l'administració no pot deixar ningú al marge i protegir a aquelles persones en situació de més vulnerabilitat. Això ho estem veient, per exemple tot i la crisi estem veient moltes mostres de solidaritat com poden ser les grans recaptades dels bancs dels aliments, la marató de tv3... Per tant, crec que tot i la situació la gent és capaç de treure's una petita porció per a donar-la a la gent que més ho necessita i això també és una mostra d'un valor molt positiu que és la solidaritat de la societat.

Quan la gent, sobretot els joves, estan passant una situació en la que hi ha poques oportunitats de trobar feina també pot ser una oportunitat per aguditzar l'enginy i buscar formes d'emprenedoria que possiblement no t'haguessis plantejat si quan deixessis els estudis et poguessis incorporar a un lloc de feina.

6. Pensa que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

(Riu) "Uau"! Quina pregunta!

L'economia liberal, que suposo que és el que millor pots entendre com a capitalisme, és a dir totes els formes o tot allò que sigui fet d'una manera agressiva no és positiu.

Però dintre de tot jo sí que crec que l'economia liberal, que els mercats no siguin protegits. El comunisme, per exemple, és un sistema en el què jo no hi crec, penso que al revés; que cadascú s'ha d'esforçar i el que ha de fer és donar el millor de sí perquè també és una forma de revertir-ho a la societat i si una persona s'implica més en desenvolupar la seva iniciativa privada ha de veure's recompensat però això no vol dir que l'estat o l'administració no hagi de complir la seva funció d'assegurar aquelles coses que són una assegurança com la sanitat, les pensions i els subsidis d'atur que formen part d'unes institucions que el que fan és assegurar que hi hagi més iniciativa privada.

És a dir tu pots fer tot això, sabent que sempre estaran garantides les pensions, els subsidis d'atur, uns serveis mínims de la sanitat... Per tant, el capitalisme és bo entès com una economia de lliure mercat en la que et puguis desenvolupar i aquí l'estat el que ha d'assegurar és un cert marc regulatiu que no permeti pràctiques abusives per part de les empreses, és a dir que els consumidors tinguin una certa protecció.

Però jo no puc entendre i crec a més que s'ha demostrat en la història que el comunisme no és una forma de progrés de la societat i ho veiem des de Corea de Nord, Cuba.. Que són societats en les que no s'incentiva a la gent, no se la motiva a generar per ella mateixa sinó que faci el que faci es quedarà igual doncs la societat no avança.

7. Quin paper han tingut els bancs i les caixes? Creu que han actuat amb legitimitat?

A mi quan m'expliquen o veig les pel·lícules o documentals sobre l'origen de la crisi es veu que evidentment té un punt molt important en com es va generar la venda de les cèl·lules hipotecàries i que se'n anaven transmetent i transmetent fins que la gent ja no sabia el que tenia i s'anava pagant pagant...

L'altre dia per exemple, m'explicaven una anècdota d'una noia que va demanar un préstec per a pagar el viatge de nuvis i li van donar a cinc anys i als dos anys estava divorciada.

El que passa és que aquí durant molt de temps els bancs van ser els responsables de donar molts crèdits i també la gent va ser la responsable alhora de sobredeutar-se, probablement perquè tenien facilitats, i jo crec que hem d'aprendre de tota aquesta situació.

Van fallar els bancs i també el supervisors bancaris perquè hi havia d'haver els mínims controls per saber si allò realment seria retornable o no però també és veritat que és legítim que qualsevol persona aspiri a comprar-se una casa. Jo crec que cadascú ha de ser conscient de quines són les seves capacitats d'ingressos i saber amb quant de temps. Crec que hem d'aprendre tots a ser responsables i saber que els diners s'han de retornar algun dia.

El sistema bancari crec que és important que estigui supervisat en el sentit que totes aquestes coses que feien, sobretot en promocions immobiliàries i donar hipoteques sense control, estigui correctament supervisada.

8. Perquè s'ha rescatat als bancs? Quin benefici aporta això a la societat?

No és que sigui ben bé un rescat bancari, perquè tots aquests diners s'hauran de retornar. Nosaltres no hem estat el primer país en el que s'ha donat diners als bancs, es més jo recordo al principi de la crisi que es va donar diners a ING perquè tenia problemes i s'ha solucionat i avui en dia és un banc que està sanejat. Parlem més aviat del sanejament bancari.

Mirem per exemple el que ha passat en el cas de països com Xipre, si no s'hagués fet allò potser els inversors privats haguessin vist que els seus dipòsits no haurien estat garantits, etc. La seva conseqüència és molt més dura, encara que la gent pugui pensar que un banc faci fallida però allà darrere també hi ha molts estalviadors que en certa manera han de veure protegits els seus estalvis.

Però el que és cert és que en aquest moment s'ha d'exigir als bancs que ja que se'ls-hi ha fet una ajuda considerable ells també ho reverteixin i siguin conscients que ara mateix les empreses, els emprenedors també necessiten liquiditat per encetar noves vies de negoci i que han de revertir-ho en forma de repartir crèdits per aquells projectes empresarials que ara reactivarien l'economia. D'altra banda també se'ls ha d'exigir que les seves maneres de negoci en el futur siguin més conservadores per no necessitar aquests rescabaments.

9. Realment creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions? Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

Jo prefereixo dir reorganització de les prioritats perquè els interessos que pagàvem pel deute, ja que aquí vam gastar com si no hi hagués un demà, gastàvem i ens endeutàvem com si mai ho haguéssim de retornar, però aquests diners s'han de pagar fins que arriba un moment que la partida d'interessos de deute és inclús superior als subsidis d'atur, a les pensions. Gastar avui de manera descontrolada és hipotecar les generacions futures i és el que estem veient, per això hem de fer uns ajustos en els pressupostos justament perquè en algun moment es va gastar sense tenir un control ni pensar que arribaria un moment en que allò seria un deute irretornable.

Les polítiques d'austeritat enteses sempre com allò que ara no és prioritari o aquella despesa ministerial que no és prioritària o aquella reorganització de l'administració de manera que amb menys pugui fer més i això vol dir des de l'eliminació d'empreses públiques que no siguin necessàries, eliminació d'organismes on hi hagi una duplictat de competències... Amb tot això s'ha de fer ajustament perquè hi ha certes coses que hem entès pròpies de l'estat del benestar que són necessàries i s'han de garantir per a les persones que pitjor ho estan passant amb tot el tema de la sanitat, de l'educació pública i sobretot en el tema de les pensions.

Crec que ara estem vivint en un moment en el que determinades polítiques d'austeritat, ara mateix no s'entendria que ajustem determinades coses però ens dediquéssim a fer obres faraòniques, organitzar esdeveniments o fer estacions d'AVE que costen molts diners.. Sinó que l'administració ha de contenir la seva despesa pública.

També crec que és una cosa transitòria i que ara estem fent aquestes polítiques però en l'evolució de l'economia, que els signes son bastant positius, doncs tot això desapareixerà. És l'única alternativa que teníem ara justament per no haver de pagar tants interessos de deute.

10. Parlem dels desnonaments, creu que hauria de produir-se una dació del pagament quan una família és desnonada?

El tema de la dació en pagament és una cosa que ja es podria pactar en la hipoteca el que passa és que si es pactava feia que els bancs t'atorguessin un interès molt alt. El seu negoci és assumir uns certs riscos, si s'assumeixen amb

major quantia fa que la hipoteca tingui un interès molt més alt.

El que es pretenia amb aquesta dació del pagament universal és trencar el sistema hipotecari perquè aquest sistema està basat en una certa garantia i si no li dones el que es provocaria seria disparar els preus de les hipoteques.

Per tant el que s'ha de fer és mirar dins el sistema de protegir a aquelles persones que realment estan en situació de vulnerabilitat. Perquè la dació en pagament universal què vol dir? Que el que s'ha comprat una segona residència pot acabar amb aquest préstec i pot donar la casa? Hem de veure amb molt de compte els casos, la nova llei sí que introdueix alguns elements de dació en pagament i alguns elements per a reestructurar el deute, fem uns terminis més amples, reorganitzem la hipoteca, i això crec que a vegades és més interessant perquè si tu fas la dació en pagament aquella persona es queda sense habitatge i el problema nuclear, que és el dret a l'habitatge, el perdem. Jo crec que hi ha fórmules millor que no la dació en pagament per la pròpia persona que es veu en aquesta dificultat econòmica i també pel sistema hipotecari que al final ha estat el que ha permès a Espanya que moltes persones accedeixin a la compra de vivendes, en altres països que no hi havia un sistema hipotecari tan garantista no és possible accedir-hi d'aquesta manera.

S'han d'estudiar molt bé els casos perquè actualment la llei ja busca fórmules per emparar a les persones amb vulnerabilitat és a dir, que els bancs es vegin obligats a renegociar les condicions de la hipoteca, també es regulen els interessos que no passin d'un cert límit, etc. Però la dació amb pagament era perillosa sobretot perquè ens enfrontàvem a un gran nombre de casos que no eren situacions de vulnerabilitat que es veiessin beneficiades per a la dació en pagament universal.

De totes maneres, sí que s'ha de dir que la morositat a Espanya amb el tema de les hipoteques crec que està al voltant del 2% sinó m'equivoco i majoritàriament es refereix a segones vivendes. El cas com ha sortit a l'opinió pública i és dolorós perquè quan veus les famílies que ho estan passant malament però insisteixo que aquestes famílies el que volen és continuar a la vivenda i el que s'ha de fer és buscar els mecanismes perquè aquella persona no es vegi desnonada i al carrer ja que la dació és sí dono la casa però me'n vaig al carrer. És un tema que fa molt fervor perquè quan veus que els bancs se'ls està creant una posició privilegiada però hem de tenir en compte que primer és un problema que està al voltant del 2% en la morositat hipotecària i justament aquesta xifra tan reduïda és el que permet que el sistema hipotecari hagi facilitat l'accés a moltes vivendes.

11. Pensa que la classe mitjana està desapareixent?

El que crec és que sí que es dislumbrava més la classe alta, aquelles persones que no estan sofrint la crisi. Si que és cert que moltes persones tenien un nivell de vida normal i que subsistien avui en dia es veuen abocades als bancs d'aliments o entitats socials i això és un problema, crec que aquí és on l'estat, l'administració, el govern... ha de posar èmfasi en assegurar que qualsevol persona que es vegi en una situació de vulnerabilitat estigui emparada, si per alguna cosa han de servir els impostos ha de ser aquesta.

Qualsevol país desenvolupat com és el nostre, ha de protegir a aquestes persones i amb això hem de ser plenament conscients i l'administració ha d'assegurar a la gent que no té recursos.

12. Pensa que la gent cada vegada està perdent més la confiança amb els polítics i els partits a causa de la crisi i de les últimes barbaritats en casos de corrupció?

És veritat que hi ha una crisi de confiança i això s'ha fet palès en les enquestes i en el que hem pogut veure però jo crec que la part positiva és que la gent ara també es vol involucrar molt més en la política, és a dir, exigeixen molt més saber i fer que són dues coses molt positives. Abans el que ens trobàvem era que la gent no tenia interès en la política, que això pels que estem als partits encara era pitjor perquè ara tenim que fer un gran esforç en demostrar que podem ser útils i que el que volem és enparar-nos de les propostes, absorbir-les totes per intentar canviar les coses i millorar.

El problema que ens podem trobar justament és que hi hagi determinats col·lectius, sorgits de l'antipolítica que no creuen en el sistema i el volen rebentar, que el que fan és atacar el sentiment o exaltar les baixes passions i crear cert populisme que el que fan és dinamitar i perjudicar el sistema. Crec que en l'interès general, en no poder anar a tocar la fibra a algú en determinats temes molt populistes, hem de vetllar justament per un interès general i tenim aquí una generació que estem cridats a ser molt transparents, comunicatius i a escoltar al carrer i intentar solucionar les coses.

13. Quines perspectives de futur té?

Primer de tot, mai no podem deixar perdre l'optimisme i caure en el fatalisme. Fa un any vivíem en una situació en la que ens anaven a rescatar, amb la prima de

risc de 600, etc. Avui en dia estem molt millor, hi ha indicadors macroeconòmics que són positius. Espanya per exemple està exportant molt, les empreses exportadores han crescut i de fet tenim algun sector en el que som líders.

Avui veia a les notícies que tenim més turisme que fa uns anys i que estem inclús guanyant quota de mercat a altres països, el factor seguretat i estabilitat és molt important.

Ara falta que aquestes dades macroeconòmiques passin a l'economia de butxaca, que els ciutadans ho notin. Crec que els primers indicadors ja són positius, sectors exportadors que s'estan comportant molt bé, el sector de l'automòbil s'està comportant molt bé, turisme també, les dades d'ocupació estan sent positives, ahir sortia la millorada d'ocupació des del 2006, tot està sent positiu, hem de ser continguts i seguir treballant en aquesta direcció i jo espero que si que puguem veure una recuperació, a finals 2014-2015 segur.

Seu Partit Popular de Catalunya, Barcelona, 23 de juliol del 2013.

Entrevista Candidatura Unitat Popular (CUP) – Isabel Vallet

1. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada? Pensa que està beneficiant a algú?

Si si, són les teories del liberalisme pur i dur. El capitalisme com a sistema econòmic té fases cícliques, fases en les quals s'està en expansió i fases en les quals s'està a regressió, tan en una fase com a l'altra els beneficiats són els mateixos;

unes èlits que concentren els beneficis en les plusvàlues generades per el treball i per el capital, els beneficiats són els mateixos amb la diferència que quan el sistema està en expansió i per tant en creixement, les desigualtats són menys notòries. Per tant, crisi predissenyada? crisi previsible, fluid del mateix sistema.

2. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions? Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

Les polítiques d'austeritat són l'a,b,c de manual de tots els neoliberals.

Si agaféssim i comparéssim totes les polítiques Thatcheristes, quan Margaret Thatcher arriba al poder i comença a desplegar tota la seva ofensiva neoliberal i arriba un moment en el qual el seu sistema econòmic entra en regressió col·loca en el primer punt de mira les polítiques públiques i part tant, la solució l'austeritat.

És totalment normal en un sistema que aposta clarament per als beneficis d'una minoria i que desatén les necessitats de la majoria.

Tothom es refereix a elles com a polítiques d'austeritat però jo crec que són polítiques antisocials i anitmajoria, d'alguna manera els eufemismes aquests com austeritat o ajustament són termes que s'han adoptat d'aquest pensament uniformitzador per a no reconèixer que son polítiques que van en contra dels interessos de la majoria i que a més tenen també la finalitat de perpetuar els interessos d'algunes minories. Posem un exemple; quan s'adopta una mesura, que jo crec que de les més antisocials que s'ha adoptat aquí, que és el euro per recepta, en paral·lel es treuen serveis als hospitals de referència i els adjudiquen als hospitals concertats i privat.

L'austeritat no deixen de ser decisions polítiques que es prenen sobre els diners

públics que no repercuteixen en el benestar de la majoria sinó que acaben repercutint en crear més beneficis a certes empreses privades.

3. Creu que s'està destruint l'estat del benestar i els drets bàsics de les persones?

Nosaltres hem sigut molt crítics amb l'expressió estat del benestar, entenem que no hi ha un estat del benestar possible en un sistema econòmic capitalista. Entenem que quant el sistema econòmic capitalista està de bonança o està en expansió poden haver decisions polítiques per desplegar una sèrie de mitjans socials que d'alguna manera intentin pal·liar les desigualtats, però és una flaca que posa el mateix sistema i el posa perquè majoritàriament la gent no es reveli contra el sistema i en aquest sentit la concepció d'estat del benestar nosaltres no la entenem o no la creiem possible dins d'un sistema econòmic capitalista i entenem a més que fa referència a la voluntat de mitigar aquestes desigualtats amb polítiques públiques que son moneda de canvi quan s'estan reajustant els temes econòmics i no ens agrada parlar d'estat del benestar.

No hi ha estat del benestar possible si el sistema econòmic basa o es fonamenta en perpetuar els interessos del capital financer en deteriorament amb els interessos de la majoria de les persones. Només parlem d'estat del benestar referit a un sistema en el qual l'economia sigui productiva i estigui al servei de la majoria de les persones sinó no n'hi ha de possible.

4. Què pensa sobre la llei hipotecària espanyola? Creu que hauria de produir-se una dació del pagament?

Nosaltres estem totalment a favor de la dació en pagament, entenem que és una mesura necessària i d'emergència social i que pensem que s'ha de fer ja. La llei hipotecària s'ha de reformular de principi a final, la dació en pagament és una mesura que és queda curta pel que nosaltres entenem que ha de ser la regulació de la vivenda que és que ha de ser un dret real no només formal, reconegut en la constitució, sinó que el poders públics s'han de garantir que siguin un dret real. Això vol dir que en cap cas podem concebre que hi hagi pisis buits i gent al carrer, en cap cas que hi hagi propietaris que no facin ús de les seves vivendes i que per l'altra banda, les persones treballadores no puguin accedir a les vivendes perquè no se'ls concedeixin crèdits.

Per tant, a favor de la dació en pagament com una qüestió urgent d'emergència social i que s'ha de fer ja però la nostra reformació sobre el tema de la vivenda és molt més profunda i implica que els poders públics garanteixin un dret real a la vivenda i material, no un dret simbòlic o un reconeixement constitucional que després no faci res.

En aquest sentit, nosaltres proposàvem mesures per a què els propietaris de pisos buits estiguessin obligats a posar el seu pis buit en un parc públic d'habitatges o de lloguers. També estem totalment a favor de la ocupació de les vivendes en cas de necessitat ja que entenem que ningú ha d'estar sense casa si hi ha cases buides i això implica una reformulació de la propietat privada per garantir un dret bàsic i mínim com és el de la vivenda, se li reconeixi a tothom.

Parlament de Catalunya, Barcelona, 23 de juliol del 2013.

Entrevista - Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) - Arnau Martí

1. A què es dedica dins ICV? Quant de temps fa que hi està vinculat i perquè va decidir fer-ho?

Actualment, sóc el president comarcal d'Iniciativa i a part treballo amb tema de política municipal, tan comarcal com a nivell d'arreu de Catalunya sobretot a l'àrea metropolitana.

Ara farà set o vuit anys que milito a iniciativa, després de que a la universitat et comences a socialitzar políticament, comences a tenir contacte amb gent vinculada als moviments alternatius.

En aquella època, a principis dels anys dos mil, hi va haver el moviment antimundialització, al 2003 el moviment antiguerres i així vaig començar a fer més activisme polític i així em vaig vincular políticament a iniciativa.

2. Com descriuria en una frase la crisi actual, en un titular?

La crisi no és una crisi, la crisi és el sistema.

Tenim la tendència a pensar que aquesta crisi forma part d'una crisi del sistema quan en realitat el que estem és intrínsec i que és normal en el sistema capitalista actual. Partim de trenta anys d'onades neoliberals en què el que volen i han pretès sempre és debilitar l'estat del benestar, les polítiques socials, els drets socials de les classes populars que es van començar a aconseguir a partir de la segona guerra mundial, ara continuem amb un retrocés de tot aquests drets conquistats, de totes les polítiques aconseguides. Tot això forma part del que el capitalisme ha anat devorant al llarg de la història.

3. Quins àmbits creu que abasta?

Tots, perquè vivim en una societat de consum en què el que mana i regeix la vida de la gent és el sistema econòmic i capitalista i els atacs que està provocant el capitalisme en contra dels drets de les persones, de les polítiques socials, de l'estat del benestar, etc., la crisi ho avarca tot. Des de l'educació, amb una clars intenció de privatització perquè en el fons l'educació és l'element que enpodera la ciutadania,

que fa passar de ser persones ignorants o sense estudis a persones amb capacitat de pensar, progressar, de ser crítics i posar en dubte el sistema i per tant, hi ha una gran voluntat de que moltes classes populars i molta gent sense recursos no entri a tenir aquests estudis bàsics. També ho trobem al camp de la salut, intents ingents per privatitzar els serveis de salut, els recursos en matèria de salut, en deixar a bona part de la població sense un element bàsic de l'estat del benestar.

Per tant, la crisi afecta a tot arreu, l'educació, la salut, els transports públics, etc. Hi ha una voluntat clara de fer negoci sobre els drets conquistats al llarg de la història.

4. Quines persones creu que han estat més afectades? Pensa que ha beneficiat a algú?

Crec que, com sempre, les persones més afectades són les que han tingut menys, les classes baixes, populars. Durant una època d'auge econòmic i d'especulació econòmica aquestes classes van considerar que ja no formaven part d'aquesta classe treballadora perquè tenien capacitat de consum, es podien comprar un cotxe cada tres anys, poden anar de vacances a qualsevol lloc, podien fer una vida no només benestant sinó que amb alguns certs luxes. La realitat és que aquesta gent a topat amb la cruesa de la crisi, molts han hagut de quedar-se sense feina, sense cap tipus de prestació i torna a haver-hi uns nivells de desigualtat brutals. I avui el país té més d'un 27% de pobresa.

I evidentment que sí, que hi ha gent que s'ha enriquit. Les entitats financeres, especulatives, empreses immobiliàries, durant molt de temps en aquest país s'han enriquit a costa de l'especulació i a costa dels drets de les altres persones.

5. Quin paper han tingut els bancs i les caixes? Creu que han actuat amb legitimitat?

Els bancs i les caixes han estat els grans percussors d'aquesta crisi i tenen una responsabilitat altíssima precisament perquè durant una època d'especulació immobiliària, però també abans, havien construït uns mecanismes d'especulació financera, uns mecanismes d'enriquiment il·lícit a nivell borsàtil i dels mercats financers que se'ls hi escapa dels propis estats. Avui té més poder el món financer, les entitats financeres que qualsevol estat d'Europa. Jo crec que el que no pot ser és que l'economia estigui al servei d'aquestes entitats financeres, de tot aquest entremat financer que només passa per la borja de Londres o de Wall Street i que no passa pel que hauria de regir-se el poder econòmic que és la democràcia i per

tant la sobirania del poble, en aquest cas els parlaments democràtics.

6. Perquè es rescata als bancs? Això aporta algun benefici a la societat?

Els bancs se'ls rescata perquè amenacen en no respondre sobre els actius dels clients que han posat els seus dipòsits bancaris. Aquesta amenaça serveix per tapar tot l'escàndol financer que han realitzat aquestes entitats, s'han dedicat molts anys a especular, sobretot a nivell immobiliari, tenen un deute importantíssim. Avui el deute espanyol no és tan important pel que avui els ciutadans puguin tenir o pel que puguin tenir les empreses petites sinó que el deute més important espanyol és a les entitats financeres. Aquests han contret uns deutes bestials e impossibles de pagar i ara entre tots hem d'eixugar aquest deute però a més ampliant el deute, no deixa de ser un peix que es mossega la cua.

7. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions?

Les polítiques d'austeritat jo les defineixo coma a algú que està en un format i va cavant més profund sobre la seva tomba.

Estem en un cul de sac, aquestes polítiques el que fan bàsicament és debilitar encara més la situació econòmica-personal de la gran majoria de la gent retirant prestacions bàsiques, ho estem veient en temes de dependència, en dades de pobresa. Debiliten el sector públic, en temes d'educació, de transports, salut perquè les polítiques d'austeritat van lligades clarament als interessos neroliberals del capitalisme i en aquest cas també de les entitats financeres per anar debilitant un sistema en què sigui més fàcil de privatitzar, d'entrar en un mercat de bens i de consum.

Per exemple en el tema de les pensions, les polítiques d'austeritat fan que les pensions siguin més baixes, es puguin cobrar durant menys anys i això fa que la gent se l'incentivi per anar a un mercat privat de pensions i de la mateixa manera en el tema de la salut, tres mesos o deu per a fer-te una prova o una operació el que provoquen és un incentiu al mercat privat d'aquests serveis.

8. No seria millor optar per mesures contracícliques; com es va fer, per exemple als anys 30 a Estats Units en una situació similar?

No veig altra solució que fer un gir de 180 graus, és evident que no hi ha varetes màgiques però quan tu estàs amb un malalt durant molt de temps i que l'únic què fas és donar-li una mateixa medicina amb la que veus que continua estan

malament, el que t'obliga és a canviar el tractament, sinó el canvis el tractament l'estat d'aquesta persona no canviarà.

És necessari més que mai primerament major control per part dels estats de les entitats financeres, major inversió pública. Encara que alguns argumentin que això va en contra del dèficit, els partits i en aquest cas els governants han de tenir prioritats i han de prioritzar o dèficit o atur i jo crec que avui és més important pensar en l'atur i en la situació social de moltes persones que no pas en les xifres macroeconòmiques del dèficit.

I si que acabem retornant a unes polítiques keynesianes de tota la vida, però és el debat ideològic que hi ha hagut sempre en economia.

Jo només sé una cosa i és que de les crisis se'n surt quan l'estat ha intervingut, quan a posat els ciutadans per sobre de l'economia, així que crec que hem de fer una mica el mateix que se'ns ha ensenyat durant tota la història.

9. Una Catalunya independent seria una bona solució?

No, i t'ho dic sincerament. Jo crec que una Catalunya independent té capacitat de canviar si també canvien les polítiques, les polítiques que es fan a Madrid són calcades a les que fa el govern de convergència avui. Si hi ha voluntat de canvi i hi ha unes majories alternatives perquè hi pugui haver unes polítiques diferents si que es podrien canviar les coses, sempre es poden canviar les coses.

Però avui per avui la situació és la mateixa, fins fa quatre dies el govern d'Artur Mas eren els primers en defensar les polítiques d'austeritat, els primers en aplicar les retallades per tant hi ha una voluntat ideològica, l'austeritat no cau del cel, cau del que la vol i en aquest cas coincideix molt en aquells que defensen un model neoliberal i un model de polítiques de dretes.

10. Pensa que la classe mitjana està desapareixent?

Si, precisament perquè hi ha molta gent que ara està essent expulsada de la classe mitjana ja que no arriben a les cotitzacions mínimes, no arriben als salaris mínims i per tant anem engreixant la classe baixa. El que segurament és més lamentable són els nivells de desigualtats, així com tenim molta classe mitjana també tenim molta classe mitjana també tenim una classe alta molt alta, la distància entre uns i altres no només no ha disminuït sinó que ha augmentat i per tant el que queda al mig cada cop és més reduït i teòricament el del mig haurien de ser els assalariats, el que han d'assegurar un sistema de pensions, de cotitzacions que avui també

està en perill.

11. Troba justa la llei espanyola actual que fa que una família desnonada quedi amb el deute pendent? No creu que hauria de produir-se una dació del pagament?

Jo crec que és de justícia. Primer, tenim un mercat hipotecari insòlit que quant tu deixes de pagar el banc t'expropia la casa i tu encara has de mantenir el deute amb l'entitat financera i això no passa arreu del món. Ens regim per una llei del segle XIX i això ja et diu l'anacrònic que és aquest sistema i l'injust que és per a moltes famílies.

El problema d'aquest país és que vam viure una bombolla immobiliària importantíssima, evidentment impulsada per a les entitats financeres i els bancs, que va fer augmentar el deute de les famílies de forma brutal, alguns diuen que per sobre de les seves possibilitats, que van estirar més el braç que la màniga, jo no ho crec i començo a estar una mica fart de sentir-ho perquè la realitat és que qui va incentivar tot això ho va fer des dels poders públics, governs, des de les oficines de les caixes que van incentivar que gent que segurament no s'ho podia permetre assumís uns riscos hipotecaris que no hauria d'haver assumit mai. A més, amb unes practiques financeres totalment fraudulentos i injustes per a molta gent que difícilment podia fer front a una hipoteca d'aquestes característiques.

Per tant, és necessari el tema de la dació en pagament i a més de forma retroactiva, que puguis deixar de pagar un deute quant tu ja no tens el benefici d'aquesta hipoteca, que en aquest cas és l'habitatge.

12. Pensa que pot haver estat una crisi predissenyada?

Absolutament, res no és casualitat. Per exemple, si avui el govern no accepta donar les clàusules terres de milers d'hipotecats d'aquest país que son clàusules absolutament abusives contra multitud de famílies i que el què fa és perjudicar encara més l'endeutament de les famílies i les aboca a més desnonaments, és perquè hi ha una voluntat de les entitats financeres de seguir robant com s'ha estat fent fins ara.

No hi ha res innocent en aquesta crisi, hi ha una clara voluntat de carregar-se l'estat del benestar i els drets socials de les persones i això no és ara, és de fa més de trenta anys.

És evident que està dissenyada i que hi ha alguns que volen que la crisi els

benefici i d'altres que en som verdaderes víctimes, en aquest cas la majoria de població, les classes populars són les víctimes d'aquest genocidi econòmic que avui estem perpetuant les elits econòmiques i financeres del país.

13. Pensa que la gent cada vegada està perdent més la confiança amb els polítics i els partits a causa de la crisi i de les últimes barbaritats en casos de corrupció?

El què passa és que és barregen moltes coses, la crisi el què fa és augmentar la tensió i el conflicte social de la gent i això ho veiem cada dia al carrer, amb més manifestacions, mobilitzacions i això en principi no ha de ser dolent, quant la gent es mobilitza vol dir que també fa política.

El problema és que el sistema, la democràcia, no respon als interessos de la gran majoria de la gent. Quan veus a càrrecs públics com el propi president del govern on és demostra o s'està demostrant que ha cobrat diners en negre en sobresous i que això no té cap mena de responsabilitat política per ell i que a més no fa cap plantejament ètic per a dimitir o posar el seu càrrec a disposició d'altre gent doncs la percepció de la gent és una impunitat brutal i deu que alguns utilitzen el sistema, i es veritat, per enriquir-se, per a robar, per abadir impostos, etc.

Però això no és la realitat del tot el sistema, hi ha gent que vol i és dedica a la política de forma honrada i segurament té menys projecció pública amb totes aquestes bones practiques que no pas el que pugui fer el president de la generalitat o del govern.

El que és evident és que crisi més desafecció política, genera més rebuig davant el sistema democràtic.

14. Quines perspectives de futur té?

Crec que a nivell econòmic no estem millorant i que difícilment millorarem si continuem així, perquè la sensació i la percepció és que la situació cada cop és pitjor i que difícilment, sinó hi ha canvis, es pot millorar. I si es millora, serà per qüestions conjunturals que fan que pugui repuntar de forma molt dèbil la ocupació del país, però això no significa que hi hagi una millora en la situació econòmica.

Els canvis s'han de produir des de baix, s'ha de començar a canviar el sistema des de baix. Per tant, jo crec que és imprescindible que canviïn les polítiques i per canviar això també fa falta canviar el sistema democràtic.

Jo, tinc la sensació que avui per avui encara estem massa lluny de tot això, però bé crec que es van movent coses i que ja possibilitats com a mínim per a l'esperança.

15. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Evidentment, jo crec que defineix perfectament el que està passant avui al país. L'estafa que hi ha a nivell financer, però també a nivell social, d'un sistema capitalista que el què fa és convertir-nos en mercaderies i no en persones i que per tant prefereix situar-nos com a bens de consum i no com a ciutadans en plens drets i amb capacitat per a decidir el nostre futur, per intentar millorar, intentar fer una societat a nivell individual però també a nivell col·lectiu millor. Jo crec que evidentment és una estafa, no només per a la crisi econòmica sinó per a la crisi moral que hi ha en el sistema i en model democràtic, els corruptes són els que governen i ho fan amb total impunitat.

La gent no només ha d'estar emprenyada sinó que el què hauria de fer és intentar canviar-ho de totes totes, amb tots els mecanismes que pugui.

Seu Iniciativa per Catalunya Verds Osona, Vic, 29 de juliol del 2013.

Entrevista Convergència – Joan Vergés

1. Ens podria fer breument una auto-introducció de qui és i a què es dedica? Quina funció fa dins de Convergència – Vic?

Sóc en Joan Vergés, sóc el president comarcal de Convergència Democràtica de la comarca d'Osona des de fa una mica més d'un any, des del maig de l'any passat. La meva funció és coordinar l'estructura del partit de tota la comarca d'Osona.

2. Quin titular posaria a la crisi actual?

Un mal per a les persones, un desastre per a la societat. Una crisi no és bona per a ningú.

3. Quins àmbits creu que abasta?

Francament, els agafa tots, és una crisi que ens ha agafat a tots, aquest és el problema. És molt profunda, portem molts anys ja arrossegant aquesta situació.

Ha set una crisi que potser en el seu moment no ens vam adonar o no es van donar compte ningú, perquè és així tots vivien en un llim de flors que tot era *olé!*, creixement, diners, si ens falten treballadors ve més gent, etc. I ara resulta que aquesta situació s'ha invertit totalment. Però és una crisi molt grossa que agafa a tothom, especialment a les persones, no en un sector sinó a les persones.

4. Quines persones creu que han estat més afectades?

Les persones que han estat més afectades han estat per descomptat totes. La gran quantitat de gent que surt tocada d'alguna manera en aquesta crisi és la majoria de la societat civil, de classe mitjana. Diuen no és que els que tenen molts diners.. però clar els que tenen molts diners tampoc n'hi ha molts, jo no en conec gaire que tinguin molts molts diners.

En el cas nostre, aquí a la comarca hi ha hagut empreses importants que han hagut que fer reduccions o adoptar sistemes perquè tothom pogués treballar i no tinguessin que acomiadar a la gent.

Però realment aquesta crisi, com és una crisi que avarca bàsicament a tots els sectors però a més a tots els països i això lògicament ha fet que hagi baixat el

consum i moltes empreses venen menys, per tant també n'han sortit mal parades els empreses.

Jo sempre dic que la crisi és de les persones, afecta a les persones i a tots uns sectors empresarials que per a nosaltres son els motors del país. El sector empresarial és el que aguanta tota la resta, si la gent treballa pot comprar-se una casa, un cotxe, pot anar al supermercat, pot comprar-se roba, bens de consum, el que vulguis però si la gent no treballa tot això se'n va d'orris per tant és important el món laboral, moltíssim en aquesta situació. Tot el mal que tenim, d'alguna manera, ens ve en gran part de l'atur i de la baixa de consum tan important en el sector empresarial que és nota i cada dia més perquè hi ha més aturats.

5. Pensa que ha beneficiat a algú?

Aquell que té, sempre té i aquell que té poc té molt a perdre. Aleshores, gent que s'han beneficiat de la situació aquesta, en un moment determinat tots potser hem pecat, però els que realment coneixien més els sectors financers, els del gran sector de les indústries manufactureres. Segurament, aquests sectors que tenen possibilitat d'exportar a altres sectors del món que encara hi ha creixements i que han anat a muntar empreses a països asiàtics, sud-americans han set els que han aguantat. Però clar, la gran majoria d'empreses de casa són empreses familiars, moltes que treballen per altres empresaris o en productes molt específics i clar si algú només fa cadires i ningú compra cadires és un problema.

Per tant, les empreses han de diversificar en gran part la producció, no és que només hi hagi cadires però hi ha hagut sectors com per exemple la construcció ,que ha set un sector molt molt tocat perquè sobren vivendes fins el punt que aquestes han baixat de preu una bestiesa, un patrimoni d'una persona que s'havia comprat un pis fa vuit anys i que tenia una valor se l'hi ha reduït un 30 o un 40% i segons on viu fins i tot més i això és molt greu per a les famílies, s'abaixen els patrimonis i per tant s'haurien de fer revisions a l'hora de pagar impostos. A més una cosa està molt clara, la primera vivenda no és per bufar i fer ampolles sinó que és la que vius i per tant és bàsica, el dret a ,la vivenda és una dret que l'hem de tenir molt en compte tothom.

6. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada?

Jo crec que pots preveure alguna cosa.

Per exemple si et dediques a un sector alimentari i fas potitos, menjar per a la canalleta, has de preveure els index de natalitat i el mercat i la competència que tens en aquest per tant si jo produeixo un producte per a la canalla i no hi ha naixements tinc que veure què he de fer.

7. Creu que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

Si entenem el capitalisme només com aquell afany de fer diners, efectivament que no es bo. Però si entenem el capitalisme com aquell de mercats lliures en què la gent ha de competir i per tant la gent té la possibilitat dins de totes les possibilitats.

No és bo quan és un capitalisme basat exclusivament en els aspectes materials i no basat en les persones. Per tant no podem anar d'un extrem a l'altre, no podem parlar de què tots som iguals i de què tothom ha de passar pel mateix magresador o al revés, uns molt poderosos i que es dediquen a trepitjar als altres.

El capitalisme exorbitat és molt dolent per a la societat, a més crea una societat sense valors en molts casos.

La crisi també la podríem determinar com de valors, la solidaritat ven entesa precisament està basada en aquests valors.

8. Quin paper han tingut els bancs i les caixes? Creu que han actuat amb legitimitat?

El món financer existeix, algú ha de finançar la societat.

Un que treballa guanya un sou i aquest normalment te'l posen en una entitat financera. Aquesta entitat inverteix els diners que hi poses, aquesta funció que fa que dels teus diners en treguis també un rèdit és bona, em deixes mil euros i al cap de l'any te'n donaré mil vint i això fa que en tinguis vint més sense fer res, només perquè els has posat allà i si aquell banc si ho fa bé no has de patir però si no u fa bé, el sistema financer no funciona o no està ben regulat, pot donar peu a una mala praxis de la feina que s'ha de fer a un banc o una caixa.

Jo sempre he dit que per exemple, perquè els bancs han d'oferir als seus clients televisors o electrodomèstics? Quina és la funció d'un banc o d'una entitat financera o d'una caixa? Estem més acostumat en caixes aquí, teníem un sistema de caixes molt interessant que per desgràcia el valor exclusiu del diner ha fet que aquestes entitats, fins ara, ara tothom es dona conta de la funció que feien les caixes, però fins ara semblava que clar com un banc em donava un 2% més o em feia una hipoteca més barata el que passa és que les caixes al darrere feien una obra social

molt important perquè no tenien propietaris i no havia de repartir dividends.

És cert, que una part de la crisi ens ve donada per a un sistema financer que ha trontollat en els seus fonaments i que potser en el seu moment determinat algunes entitats van utilitzar una sèrie de productes que potser no eren gaire clars o gaire transparents per a algunes persones, ves a saber si n'hi havia d'altres que ja sabien exactament on es posaven, però si que és veritat que hi ha molta gent que hi havia posat tots els estalvis de la seva vida i d'alguna manera dona la sensació que s'han aprofitat no diria de la ignorància, perquè en aquest país gràcies a déu tots estudiem o hem estudiat, però si de la bona fe de la gent.

9. Perquè es rescata als bancs? Això aporta algun benefici a la societat?

Més que rescatar als bancs, si t'hi fixes en el mercat, veus que aquest banc que ha quedat rescatat passa a ser un banc públic perquè ha estat rescatat amb diners públics. Però l'estat com ha d'haver lliure mercat, que és el que tenim a Europa, el mercat de la competència fa que hi hagi opcions i l'estat en principi no té un banc propi. Bueno, el banc d'Espanya seria el banc de l'estat, té les maneres de controlar els altres bancs i és el que dóna el diner perquè els altres funcionin.

Però efectivament rescatar un banc on hi ha accionistes és com muntar una empresa i tens vint o trenta treballadors i no et va bé el negoci, llavors bé l'estat i se't el queda i t'ho paga tot, i dius oh que bé! M'he quedat bé i m'ho han pagat tot i l'empresa? Bueno que se-la quedin, el problema serà seu ara! Però a més el paguem tots amb els impostos i està clar que jo o qualsevol persona posar diners en un rescat bancari on hi havia una accionistes que guanyaven diners cada any, perquè els donaven els dividends d'aquest benefici, i que ara els hagi de rescatar, doncs un un mercat capitalista no és gaire normal això, en teoria cau i que se'l quedi un altre o sinó la gent perd els estalvis i perquè no passi això, perquè la gent no perdi els seus estalvis, algú ha de garantir-ho i per tant l'estat d'alguna manera ha volgut garantir els estalvis d'aquesta gent.

Tot i així ja veus que hi ha investigacions a nivell jurídic al parlament, ja que hi ha banquers acusats de coses. També es cert que s'ha fet dintre la legalitat, és un element més que existeix dins un país, però el que no es pot fer quan rescates un banc és un abús; perquè els directius tenen contractes blindats o condicions especials, això èticament no està bé, pot ser legal ja que tots sabem que hi ha lleis

i que les hem d'acatar. Si es sap que un banc ha fet coses que no estan bé i que a més se'ls ha hagut de rescatar amb diner públic algú ha de regular això i en aquest cas hi ha el banc d'Espanya, hi ha el ministeri d'economia, hi ha molts estaments públics que han de frenar-ho i clar si els altres no ho fan llavors encara que estiguin dins la legalitat, moralment i èticament queda molt malament.

10. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions?

Jo estic a favor de l'austeritat, sempre hi he estat a favor, penso que l'austeritat és positiva. Més que estar a favor de l'austeritat és estar a favor de que la gent, sobretot els més joves, sàpiguin organitzar-se la vida i tinguin capacitat per fer-ho, per això la formació és molt important.

Ser auster no és una cosa dolenta, jo crec que és positiva i bona, i aquesta austeritat un la pot tenir encara que tingui molts diners i sigui molt ric ja que pot ser una persona austera però generosa, pot ajudar a moltes altres entitats, hi ha gent que ajuda a la Creu Roja, a Càries, hi ha gent que ajuda contra el càncer, etc. Hi ha molta gent que té diners i fa una vida molt austera a casa seva, per tant l'austeritat és un valor bo a les persones, no és pas una cosa dolenta, dir jo puc comprar-me un *Mercedes* però va em compraré un cotxe més petit, un utilitari. Això depèn de les persones, hi ha persones que es compren un utilitari normal i pensen perquè vaig amb un cotxe gran que pot anar a 300 km/h si tampoc i puc anar? A més que em costa molts diners d'impostos. Doncs hi ha gent que té molts diners que és molt austera a la seva vida, perquè sap organitzar-se, i en canvi pot donar molts diners. I això empreses també, tots coneixem aquí a la comarca que hi ha empreses que tenen fundacions que aporten molts diners per exemple quant hi ha la maratón de TV3, quant a l'Hospital General li falta una màquina, quant una entitat social necessita un recurs per tirar endavant, un centre de formació necessita un cop de mà perquè necessita alguna cosa per als alumnes, etc.

I aquestes empreses, empresaris, aporten aquests recursos sense demanar res a canvi, la majoria de vegades. Per tant, aquestes empreses fan molts diners però són solidaries.

Per tant, l'austeritat és bona. Tu potser pots dir, i les retallades? Que és diferent retallar a ser auster.

Nosaltres, en aquest moment amb la situació econòmica que hi ha.. A veure, això

ho entén molt ràpid una persona que no té feina, si tu tens feina pots anar el dissabte a la discoteca, de restaurant, al cine, a la platja, de vacances, als supermercats de compres, etc. I quant una persona se-li treuen diners del sou o perd la feina, aquella persona automàticament ha de dir a veure aquest any no puc anar de vacances o puc anar-hi quatre dies en comptes de quinze o aquest any la meva filla volia anar a fer uns estudis no sé on doncs he de parlar amb ella perquè potser no podrà ser, bé aquesta persona s'ha de reorganitzar.

Aquestes polítiques no és fan per res més que perquè no hi ha els ingressos que un tenia.

El greu de tot això és el que dèiem fa un moment amb la crisi, és a dir si tu tens ingressos que no son manllevats, no deus més diners dels què tu tens, es pot anar aguantant, el problema és per exemple a les vivendes, quant una persona ha perdut la feina, té una hipoteca, de la primera vivenda, no la pot pagar i la volen desnonar... això és molt greu. I aquí, efectivament, hem de tenir la suficient sensibilitat com per posar-nos una mica en aquest tema i dir; a veure hi ha coses que tenen límits, jo no puc treure una família d'un pis amb fills petits i deixar-los sense res i això és de sentit comú. El banc o l'entitat hi perd diners però si treus d'aquí a aquesta gent els perdràs igual els diners, què en treus? Negocia, parlem, busquem una alternativa, mirem a veure si els-hi podem allargar...

Jo crec que hi ha molts factors el que passa és que ens hem oblidat de la paraula diàleg, costa molt el diàleg i ens agafem a la llei, la llei ja ens serveix i no mirem les conseqüències de tot això.

11. Una Catalunya independent seria una bona solució?

La crisi hi serà, la crisi marca a tot el món. El que si és cert, i ho hem de reconèixer perquè bàsicament el que els números diuen, la independència ens solucionaria un problema molt greu en aquests moments.

A mi quan em diuen; estàs aquí en un partit polític, que és el que està governant, i diuen oh vosaltres sou els que esteu fent retallades! Però, vosaltres us penseu que els que governem ens agrada fer retallades? Que ens-hi estem jugant la cadira i el govern, i perdre unes eleccions. Que no veieu que a Europa qualsevol govern que hi ha hagut que ha fet retallades, a les pròximes eleccions els han esborrat del mapa i han posat altra gent?

El problema de la corrupció i de moltes coses, efectivament hi és i no es pot amagar però això no és un problema que faci anar malament el país, ara després de trenta anys surt i estem al 2013, què vol dir? Què al 2020 sortiran els del 2012?

Per tant, a cap partit ni a cap polític li agrada fer retallades, les retallades es fan perquè tu tenies mil euros d'ingressos i ara no els tens, gastaves nou-cents però com que en tens cinc-cents, n'has de retallar quatre-vents i per tant has de fer això. Clar, si tu ho fas a casa son teus els diners i te'ls regules però els diners nosaltres els paguem via impostos i llavors resulta que no ens els donen. Els-hi portem setze mil milions o dotze mil, és igual, i si aquesta quantitat se'ns quedés a casa i ens els poguéssim organitzar, podríem tapar aquí i allà. I en aquest moments tenir setze mil milions menys és molt, són molts diners això i per tant, en el fons dius la independència arreglaria la situació actual? I tant! I ràpid.

I les pensions es cobrarien igual perquè són gent que ha cotitzat i els que cotitzem són els treballadors que hi ha actualment i Catalunya encara cotitza molt tot i havent-hi tant d'atur, per tant els pensionistes d'aquí no han de patir. La sanitat els la gestionem pràcticament tota nosaltres, al contrari, gent d'altres zones que venen aquí a operar-se i que no sabem si aquests diners arriben o no. Les infraestructures ferroviàries, les carreteres, ens els fem i ens les paguem i encara hem de pagar les dels altres.

Solidaris si, que se't ho quedin no. Per tant, la independència ens donaria aquest marge, tot i que hauríem de negociar amb l'estat espanyol el deute i segurament una part l'hauríem d'assumir.

Per altra banda, moltes coses de l'estat que estan aquí les hauríem de comprar, s'hauria de negociar tot això.

Per això et dic que si que es solucionaria el problema, però i el seu problema es solucionaria si marxem nosaltres? Si la independència fos dolenta ja ens l'haurien donada, fes-te'n pagues d'això.

12. Troba justa la llei espanyola actual que fa que una família desnonada quedi amb el deute pendent? No creu que hauria de produir-se una dació del pagament?

Si jo dec cent mil euros i la casa en val noranta, hi ha deu mil euros que el banc els perd si es fa la dació del pagament, aquest és un problema serio. Ara bé, és cert

que en la dació en pagament la gent moltes vegades no deu realment el que deu, sinó que se-li fixa un valor estipulat en funció d'un contracte que hi havia, que es molt per sota del mercat, i si aquella persona deu vuitanta mil euros, el pis en val noranta, vull dir que el banc encara n'hi hauria de donar deu.

Per tant, efectivament que la dació es podria contemplar però jo crec que hauria de ser la última decisió una dació. Perquè al fer una dació, deixem la família igualment sense casa i que fem amb aquesta gent? Es podria fer un lloguer social o un lloguer més assequible, el que estic dient, diàleg.

La llei no contempla la dació perquè els bancs tenen fets els números en funció d'uns criteris i això els-hi fa saltar tots els esquemes monetàries. Però clar que la dació en pagament s'hauria de tenir en compte, com a últim remei. El problema no és la dació, si pago o no, el problema és una situació realment greu d'una família, d'una persona, que té una teulada on viure que aquella és la única vivenda que tens. La dació no és una solució d'aquelles que ho arreglen tot, el problema el seguim tenint igual. Però certament la dació en pagament l'hauríem de poder contemplar en un moment determinat.

Jo penso que aquí hi hauria d'haver una intervenció de mediadors socials o d'un tribunal que decideix que és el millor.

13. Pensa que la gent cada vegada està perdent més la confiança amb els polítics i els partits a causa de la crisi i de les últimes barbaritats en casos de corrupció?

Jo diria que la política no, que la democràcia és l'important. Perquè hi hagi democràcia hi ha d'haver polítics, algú ha de gestionar-la i aquesta es gestiona pels vots dels ciutadans, i en certa manera tenim el que volem, si vas a votar tens el que tu votes i si has votat a un partit polític vol dir que i tens confiança i es pot perdre aquesta confiança? Clar que si.

Fixa't que el president Mas sempre deia: hi ha molta part de vots que em són prestats.

No tothom es dedica a la política, però la gent ha de mirar els programes polítics dels partits i no deixar-se emportar pel populisme, que és un dels problemes que té la democràcia.

Hi ha temes com la salut, les pensions, la formació, els que estudieu són el nostre planter que són els que haureu de mantenir la democràcia. I la democràcia l'heu de defensar sempre, i participar en els events electorals, i tenir mentalitat de que els

polítics realment valoren la democràcia en aquest sentit i les lleis que s'intenten fer s'ajusten al que realment la societat necessita.

No poden haver-hi contractes blindats. La societat justa, no vol dir que sigui igualaria, ha de dir la responsabilitat teva és realment molt important i ha de cobrar per això però tampoc n'ha d'abusar, i aquest és l'equilibri.

Els polítics ens hem de guanyar la confiança de la gent i la manera més fàcil és conviure amb ells i amb naturalitat, hem d'estar més acostats a la gent i només hauríem de pensar una cosa; que nosaltres estem al servei de la societat i aquest servei té una responsabilitat important.

Jo sempre explico la història del de l'avió, a Estats Units tenen una visió diferent de la nostra. Hi havia un senyor que tenia un avió en un aeroport i tenia un mecànic i aquest li va repassar per anar-se'n a fer uns negocis a no sé quin país. El senyor agafa l'avioneta, s'enlaira i cau. I aquell mecànic es posa les mans al cap i diu: Ai mare de déu, el cargol de l'ala! Però veu venir al senyor, una mica cremadot però bé, va cap a ell i li diu: Escolta, a partir d'ara seràs el meu mecànic.

Què vol dir això? Vol dir que quan una persona fa una cosa que no l'ha feta prou bé, no és que hagem de justificar si està mal feta, si s'ha de pagar per una cosa mal feta es paga, però quan una persona ha pres una decisió i s'ha equivocat, apart de que un polític ha d'assumir la seva responsabilitat i ha de dimitir i ha de tornar el que hagi de tornar.

El polítics davant la societat han de mostrar certa responsabilitat, com a mínim ser quarentes. La gent no pot enganyar, no cal dir mentides.

14. Quines perspectives de futur té?

Hem de ser molt prudents. Ami quan em diuen; aquest mes hi ha menys aturats penso menys mal, déu nos en guard que n'hi hagués més! Que ja no quedaran treballadors. Quan diuen hi ha menys aturats que l'any passat, el problema no és aquest, el problema és que hi ha molts aturats. El salari s'ha d'anar adequant al que jo estudio.

Tenim la sort que a Catalunya la gent és molt emprenedora i té molta il·lusió, però com aquesta crisi és tan gran, no és una cosa que se'ns quedi a casa sinó que és mundial, demanar quan sortirem de la crisi és com demanar a una persona que faci una profecia.

El més important per a nosaltres és que la gent pugui treballar, potser no amb el seu que li tocaria, però que la gent pugui treballar. Perquè si un pot treballar té el temps ocupat i no es va menjant el cap. Hi ha moltes persones que estan passant aquella situació psíquica que no és bona per la família ni pels fills ni per a ningú.

Per tant, sortirem de la crisi quan comencem a veure que les empreses ens tiren. Les empreses són el motor del país, i no us penseu que els empresaris són els que es beneficien de tot això, al contrari, són els que ho estan passant més malament perquè ells quant han d'acomiarar a la gent a darrere i veuen una família, i veuen un futur d'una persona i això en un empresari no li agrada. La societat del benestar, s'aguantava en això, si es cobren les pensions és perquè hi ha gent que treballa i cotitza, perquè hi ha empresaris que donen feina a aquesta gent.

15. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Jo crec que la crisi no és una estafa. Jo crec que el món ha entrat en una crisi perquè hi ha una crisi de valors i no res més.

Aquí hi ha uns fonaments que molts em rebut de les famílies, dels nostres pares o els nostres avis, que la societat ha perdut, ha perdut els valors que s'havien de tenir.

El més important és el respecte, el respecte de la gent. Perquè si tots ens respectem, sabrem conviure i si sabem conviure sabrem tirar endavant amb un objectiu que són les persones.

La crisi no és una estafa, la crisi és una realitat. La crisi no és una utopia, és una realitat. Ara surts al carrer i veus gent remenant les escombraries, això no és una estafa.

Una estafa d'aquestes característiques no es fa, no es preveu.

Aquí hi ha d'haver-hi un mercat més just, una competència equilibrada en els mercats globalitzats perquè no es pot abusar de la gent, i tots hem vist e que ha passat en aquest tallers de filatura a Tailàndia que s'han cremat i ha mort molta gent. No podem competir amb altres països que exploten a la gent i això és molt greu. Això no és mercat global, no és un mercat just perquè aquí hi ha abús per part de persones que s'aprofiten d'aquesta gent i això si un te creences, fonaments, té valors, normalment això ho vigila.

Hi ha uns principis siguis de dretes siguis d'esquerres o siguis de centre hi ha una

principis, que no depenen de la ideologia política, depenen de la persona. Si les persones estan formades amb valors, tu seràs d'esquerreres i jo seré de dretes, però alhora de parlar de les persones parlem amb el mateix llenguatge perquè les persones no són una mercaderia, ni la societat ni el medi ambient. Hem de procurar fer les coses no perquè ens ho amnen les lleis sinó perquè vosaltres sobretot, que sou el futur, tindreu la formació per canviar aquest món, i fer-lo més just, més digne i més equilibrat. I això no només a Catalunya, si d'aquí som capaços d'exportar persones amb valors, podem canviar el món, i serem independents.

Seu Convergència Democràtica Osona, Vic, 29 de juliol del 2013.

Entrevista Josep Burganya

1. Com descriuria en una frase la crisi actual?

És una crisi molt profunda que es va estar gestant durant molt temps i tot i que aparentment és una crisi financera és moltes més coses que financera, encara que la part financera ha estat la més significativa.

2. Quins àmbits creu que abasta?

Posa en qüestió el model econòmic, sobre el que és va sostenir tot el procés de globalització sobretot als anys noranta i la primera dècada del segle. La base d'aquesta crisi està en el model econòmic i polític imperat durant aquells anys que sobretot tenia, una cosa que ha estat fonamental, la idea que els mercats havien de ser desregulats i per tant l'economia havia d'actuar absolutament al marge de cap control.

Així s'ha produït aquest procés de globalització en el qual la producció industrial s'ha traslladat Àsia, Àfrica, etc., i sobretot una globalització que va servir perquè el capital financer es mogué amb tota llibertat, i la situació en que es troben ara els països occidentals és que en aquests moments estan sense sistema productiu, no produeixen res. Espanya no produeix res i això és molt difícil.

3. Quines persones creu que han estat més afectades? Pensa que ha beneficiat a algú?

En aquesta situació sempre hi ha beneficiats, les grans empreses són les grans beneficiàries, el sectors més rics s'han enriquit molt en les últimes dècades i amb la crisi es continuen enriquant.

Les persones afectades sobretot són els treballadors, el més afectats els treballadors no qualificats que han perdut la feina i que a més no tenen cap opció de trobar-se.

Però també les classes mitjanes que cada vegada veuen les seves rentes més baixes, els salaris més baixos i una pressió de l'estat cada vegada més gran.

Aquí hi ha hagut un procés d'empobriment d'una part important de la població, hi ha aquest procés però hi ha una minoria que cada vegada és més rica.

El problema fonamental, no només amb la crisi sinó abans també, és el creixement de la desigualtat, és una desigualtat brutal; l'u per cent de la població concentra un grau de riquesa increïble mentre la resta va perdent renda, capacitat adquisitiva, etc.

4. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada?

No, jo no hi crec en que aquestes coses estiguin predissenyades.

Jo crec que aquesta crisi és el resultat de que l'economia en general i les finances en particular estan incontrolades. El sector financer havia set sempre un instrument de l'activitat econòmica i l'activitat econòmica havia estat al servei de la societat, amb aquestes idees neoliberals que es van imposar als anys vuitanta-noranta l'economia ha estat una variable independent que no controla absolutament ningú, que condiciona l'economia sota els interessos particulars de gent molt influent.

Jo crec que la crisi financera va agafar a tothom bastant descol·locat.

5. Creu que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

Depèn de quin capitalisme, si entenem per capitalisme el predomini de l'economia de mercat doncs aquesta té molts aspectes positius però el que no és positiu és una economia de mercat que no tingui un cert control per part dels estats.

Després de la segona guerra mundial, quant es va establir l'estat del benestar, funcionava el mercat però l'estat feia una funció reguladora, anivelladora, controladora per evitar justament el que ha passat que és que hagués una desigualtat extrema de rentes.

Per tant l'estat a través de la política econòmica, els impostos, les inversions, creació d'un sector públic, el que fa és anivellar la societat i posar límits a la desigualtat.

Mentre això va ser així l'assignació de recursos en l'economia de mercat funciona, en el moment en que aquesta no ha tingut cap control s'ha convertit en l'economia del desastre.

El capitalisme amb abstracte no és ni bo ni dolent, el que segur que és dolent és quan l'economia està incontrolada, quan és una variable independent en que l'estat no fa cap funció correctora, perquè llavors el mercat no és una veritat absoluta. El

mercat té incorreccions i si no intervens corregint-les arribes a una situació de col·lapse, aquest és el problema. El problema no és el capitalisme sinó quin capitalisme.

6. Quin paper han tingut els bancs i les caixes?

Han estat l'instrument d'aprofundiment de la crisi.

Els bancs i caixes durant molts anys és van dedicar a fer activitats de molt risc, productes financers complexos, derivats, suabs, tpo. Productes que de vegades ni els mateixos dels bancs que els venien sabien de que estaven parlant i ja no et dic els que els compraven...

Per tant, la banca va deixar de fer la funció tradicional de fer préstecs, allò que en dèiem bancs comercials de préstec. Abans controlaven el nivell de risc i han passat a fer productes financers molt complicats i que generaven molt risc i sobretot la part de fer hipoteques immobiliàries a gent que no tenia cap possibilitat de tornar-la. Van assumir un nivell de risc molt gran.

La banca, que és teòricament un instrument per a facilitar la activitat econòmica, estava tan desregulada que a servit com a instrument per generar i per aprofundir la crisi.

La culpa no és els bancs, en tot cas la culpa està en que en un determinat moment es desregulés l'activitat bancària.

7. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions? Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

Des de el meu punt de vista i el de molta gent, no aporten solucions. És el gran error. Mai en una situació de crisi l'austeritat serveix per sortir-ne. Amb això tenim l'experiència dels anys trenta, el crac del vint-i-nou, el New Deal justament el que feia eren polítiques expansives. Quan l'economia privada està en una situació de recessió, és l'estat el que invertint pot reactivar l'economia.

Polítiques d'austeritat, convertint en fonamental el dèficit i el deute volen dir empobriment, recessió i és el que exactament està passant a Espanya.

8. Una Catalunya independent seria una bona solució?

Jo crec que una cosa és la voluntat política de ser independents o no i una altra

cosa és que la dinàmica econòmica que viuria Catalunya seria la mateixa, la Catalunya independent no estaria al marge de la dinàmica de l'economia mundial. Els problemes que tindríem plantejats són els mateixos i jo crec que alguns més perquè quan es fractura un estat i en sorgeix un altre durant un període es creen situacions complicades. Una Catalunya independent d'entrada hauria d'heretar la part proporcional del deute que té l'estat Espanyol i per tant com es resoldria això?

Jo crec que la independència no és solució a tot això, en relació a la situació econòmica la independència no és ni bona ni dolenta.

9. Troba justa la llei espanyola actual que fa que una família desnonada quedi amb el deute pendent? Creu que hauria de produir-se una dació del pagament?

Si, hauria d'haver la dació en pagament i més coses. El que no es pot sostenir i és difícil d'explicar és que es destinen els diners públics a salvar bancs, de la mala gestió que van fer, i no a les persones. Es salven als bancs i no es salva a les persones, aquesta és la paradoxa amb els diners públics.

Certament moltes famílies es van endeutar molt per sobre del que era prudent, això és veritat i no ho havien d'haver fet, però com que hi havia un clima general que semblava qui qui no s'endeutava molt era idiota, que la qüestió era endeutar-se, molta gent hi va caure.

En una situació d'aquestes amb tant endeutament familiar l'estat hauria d'haver fet moratòries, haver establert sistemes per resoldre la situació perquè hi ha molta gent que no podrà pagar el deute que té amb els bancs, és impossible.

Si hem salvat els bancs perquè no podien pagar determinat deute, per què abandonem a les persones? Aquesta és la paradoxa.

10. Professor d'Història Econòmica a la Facultat d'Empresa i Comunicació de la Universitat de Vic i president d'IMPE, quins canvis creu que s'han produït al món empresarial a causa de la crisi?

El primer que s'han produït són moltes dificultats, sobretot dificultats per disminució del consum, la crisi genera disminució de consum i això acaba afectant a les facturacions de les empreses.

A més les empreses s'han vist molt afectades perquè com la crisi té una dimensió financera i bancària un dels problemes que tenen sobretot petites i mitjanes, és l'accés al crèdit.

Els bancs han tancat l'aixeta i les empreses que necessiten crèdits per a tenir liquiditat, això és un problema molt gran.

Per tant la crisi els ha afectat molt, sobretot per la caiguda del consum, i a més en la mesura que hi ha més atur i que els salaris són més baixos i per tant la capacitat del consum de la gent va disminuint. Les expectatives per les empreses no són gaire bones.

Per altra banda, una cosa que ja passava abans de la crisi, les empreses que estan ubicades aquí pateixen la competència de la producció que es fa en països del tercer molt, en salaris baixíssims, sense cap mena de condicions, etc. I competir enfront d'aquest tipus de producció és molt difícil.

11. Pensa que s'està produint un procés de privatització de l'educació?

Jo crec que hi ha la temptació de fer-ho. Crec que per part del capital privat, la sanitat i l'educació són vistos com dos sectors de negoci, especialment la sanitat.

I en el cas català i Espanyol, els que governen són partidaris d'una certa privatització i d'anar abandonant l'estat del benestar i per tant aquests conceptes de sanitat i d'educació pública per a tothom i de qualitat.

S'està donant un procés que facilita la privatització, això vol dir crear un sistema públic de baixa qualitat per a la gent sense recursos i sistemes privats per a la gent que se'ls pot pagar. Això està en contra de la idea de igualtat social, d'equitat, d'igualtat d'oportunitats.

12. Quines perspectives de futur té?

És difícil perquè aquesta crisi té una profunditat que ningú s'esperava. Fixa't que es va desencadenar al 2008 i estem al 2013, han passat cinc anys, i encara hi som.

Aquesta crisi depèn d'on parlem, alguns països han fet polítiques que els han ajudat a sortir-ne o almenys mitjanament i tenen un cert creixement, Estats Units per exemple o alguns països europeus.

A Espanya si que estem a una situació que sembla que aquesta crisi vagi per llarg.

La meva sensació, i potser estic equivocant, però és de que esperar que les coses tornin a ser com abans jo crec que és una mica absurd, les coses no tornaran a ser com abans perquè els problemes de fons que han portat aquesta crisi es mantenen vigents. Espanya ha perdut la seva estructura industrial, com es recuperarà? A través només del turisme, que ja és el quinze o setze per cent del PIB? Aquest és el problema, països com Alemanya que han conservat una estructura industrial més potent tenen més capacitat de sortir de la crisi però països com Espanya que durant molt temps tot era turisme i construcció ho tenen molt complicat.

Aquí hi ha un problema de model econòmic, d'estructura econòmica que és el que fa que costi molt sortir de la crisi. Per altra banda, la producció industrial cada vegada l'interessa més desplaçar-se a produir en altres llocs que segur que són més barats que produir aquí.

Jo crec que l'ocupació no es recuperarà, es pot recuperar un cert creixement però sense recuperar la plena ocupació i això és un problema molt gran.

13. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

En molts aspectes sí, perquè és una crisi que no s'hi ha anat a parar per casualitat. S'hi ha anat a parar perquè han predominat determinats interessos durant anys i s'han fet les coses d'una determinada manera, eliminant el paper de les polítiques econòmiques del estat, aquesta fe amb el mercat, com si fos una veritat absoluta, etc.

És una estafa en la mesura que tot això ens ha portat a la crisi i el curiós és que les mateixes idees que ens han portat a la crisi, pretenen treure'ns-hi. Això és el paradoxal, que els mateixos piròmans volen fer de bombers i ens en volen treure a base d'austeritat. En aquest sentit és una estafa, és evident que determinades idees econòmiques, això que se'n diu el conservadorisme aquest de la taxa, ens han portat on ens han portat i per tant aquestes idees han fallat notablement.

És una estafa que ens intentin dir que és una mena de casualitat en que ells no hi han tingut res a veure, perquè hi han tingut molt a veure.

Per un altre costat, és una estafa que una vegada desencadenada la crisi la prioritat sigui salvar a la banca i a les finances i no a les persones i a la societat, i no salvar l'estat del benestar. Ja que una de les víctimes d'aquesta crisi és l'estat

del benestar, és la liquidació gairebé de l'estat del benestar sobre el qual Europa havia construït societats bastant interessants, bastant inclusives on l'estat donava seguretats on ningú quedava exclòs, etc.

Estem en una societat de guanyadors i perdedors, si aconsegueixes ser dels que té renda i viu bé fantàstic i sinó és costa teva. S'ha perdut aquesta noció de que el col·lectiu privava sobre l'individu. Ara som al regne de l'individualisme absolut, el que se'n surt se'n surt i el que no que s'espavili. En aquest sentit jo crec que és una estafa.

Per altra banda, les polítiques econòmiques que s'estan fent en molts països són absurdes perquè molts països han acumulat un nivell d'endeutament que no poden pagar, tothom sap que Grècia no podrà pagar el seu deute i castigar a la societat grega amb disminucions de salaris, acomiadaments massius, etc. en nom de pagar un deute, que no podran pagar, és absurd.

El lògic seria que hi hagués condonació de deute i s'establissin unes noves regles. Aquesta mena de dolor inútil el qual es condemna la gent és absurd, és aquesta idea protestant de la Merkel de hem pecat i ara ens mereixem un càstig. I en tot cas els que "han pecat" són els bancs i les finances i aquesta idea d'aquest món globalitzat, de mercaderies en la qual cada vegada hi ha més gent pobre.

Aquest sentit de pecat, de càstig que hi ha en la política econòmica d'Angela Merkel és absurd, s'està perjudicant a molta gent d'una manera molt alegre i s'està trencant la societat, la cohesió social que hi havia.

I aquestes coses acaben explosionant.

Espanya amb un vint-i sis per cent d'atur doncs hi ha molta gent que està patint, la gent que estan desnonant, etc. Hi ha gent que la treuen del pis però es queda amb el deute amb el banc i aquesta gent no pot refer la seva vida mai més i això és una brutalitat.

Bar La Sagrada Família, Vic, 29 d'agost.

Entrevista FETS – Nina González

1. Auto-introducció de la persona membre de FETS que realitza l'entrevista.

Nina González, tècnica de FETS.

2. Què és fets? Quant i per què es crea?

FETS-Finançament Ètic i Solidari és una associació de segon nivell que agrupa entitats catalanes del Tercer Sector i l'Economia Social i Solidària, que volen promoure el finançament ètic i solidari al nostre país. Es crea l'any 1999, i des d'aleshores treballa per anar visualitzant que la banca ètica va més enllà d'una idea o d'un etern projecte i que és quelcom tangible i real.

3. Quina és la vostra organització interna?

Som una associació de segon nivell, la qual cosa vol dir que els nostres socis són, alhora, associacions o entitats del tercer sector. Com associació, comptem amb una junta directiva que es reuneix periòdicament, i actualment tenim un equip tècnic – persones contractades - format per dues persones.

4. Quins són els vostres objectius principals?

El nostre objectiu de fons és la transformació social en positiu buscant realitats més justes, sostenibles i més humanes. FETS hi pretén contribuir a través de donar a conèixer i fer créixer el projecte de les finances ètiques i solidàries.

Això es concreta en les següents línies d'actuació:

- La sensibilització i difusió sobre l'ús ètic, responsable i solidari dels diners.
- La promoció de les entitats financeres que ja ofereixen instruments de finançament ètic a Catalunya.
- La interlocució amb les administracions públiques i altres actors socials.

- La prestació de serveis per a obrir noves vies d'acció i presència social així com incidir en l'àmbit educatiu i de la formació.
- La generació de coneixement i informació, estudis i anàlisis de temes rellevants al voltant de les finances ètiques.
- L'impuls de l'Observatori de les Finances Ètiques i del segell d'assegurances ètiques ETHSI.
- L'articulació i la construcció d'un sistema financer ètic que ofereixi instruments financers específics i serveis financers amplis que estructurin, enforteixi i faciliti l'expansió del projecte de les finances ètiques.

5. He vist que tenen uns servei anomenat l'Observatori ens pot explicar en què consisteix?

FETS va impulsar la creació de l'Observatori de Finances Ètiques com un espai d'anàlisi, d'investigació i d'elaboració d'estudis i d'informes al voltant de les finances ètiques.

Actualment des de l'Observatori s'elabora el "Baròmetre de les Finances Ètiques", que recull cada any les principals dades del sector financer ètic a l'Estat Espanyol, i també impulsa i coordina el Segell EthSi, que certifica les assegurances ètiques i solidàries.

6. Creuen que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

Creiem que un sistema basat en l'acumulació del capital i en el creixement il·limitat és un sistema impossible, ja que vivim en un món finit. Pensem que s'ha de canviar aquest paradigma i experiències com les de les finances ètiques i l'economia social i solidària, per les quals el centre és la persona i no l'economia, ens demostren que això és possible. El sistema capitalista considera que les persones són un mitjà (treball) per aconseguir un fi (benefici). En canvi, l'economia solidària i dintre d'aquesta les finances ètiques creuen que les persones (i el seu benestar) són el fi, i que per aconseguir-ho tenim diferents mitjans, com l'economia.

7. Quin paper creuen que tenen els bancs en la societat actual?

Actualment la majoria dels bancs han perdut la vocació social que els va fer néixer i donen prioritat únicament a l'obtenció de beneficis econòmics, fins i tot invertint en

empreses i projectes amb greus impactes socials o ambientals, o en productes opacs i especulatius.

8. Quins inconvenients troben als bancs tradicionals?

Creiem que el problema més greu dels bancs és la manca de transparència i, com deia abans, la maximització dels beneficis per sobre d'altres criteris (socials, culturals, ambientals).

9. Per què optar per banca ètica? Quines diferències hi ha?

La banca ètica té uns principis que la diferencien de la banca "convencional":

Principi d'Ètica Aplicada: L'ètica com un procés de reflexió continua en l'aplicació dels criteris d'inversió i concessió de crèdits.

Principi de Participació: La presa de decisions s'efectua de manera democràtica. No es tracta tan sols que els socis votin sinó que han de poder participar en la definició de les polítiques bàsiques de l'entitat.

Principi de Coherència: Fer servir els diners de forma coherent amb els nostres valors.

Principi de Transparència: Cal oferir informació regular i pública de totes les activitats i les seves conseqüències.

Principi d'Implicació: Les entitats de finançament ètic han d'anar més enllà dels criteris negatius i han de definir la seva política d'inversió seguint criteris positius per tal de transformar la societat.

10. Com és el vostre sistema financer?

Els principis ètics recorren i marquen profundament l'entitat, no tan sols la seva activitat sinó també la seva actitud i compromís. Els criteris ètics han de ser presents en totes i cadascuna de les activitats de l'entitat financera ètica. Una entitat financera ètica ha de ser ètica a tots nivells.

11. Ofereixen els mateixos serveis que els bancs tradicionals?

Cada vegada són més nombroses les entitats que decideixen oferir serveis financers de caràcter ètic i solidari. Valorem molt positivament la diversitat

d'iniciatives i que siguin diferents entre sí, ja que les demandes i necessitats econòmiques i socials també són variades i, per tant, és important poder oferir diferents respostes a les diferents necessitats.

Actualment ja podem obtenir pràcticament els mateixos serveis a la banca ètica que a la banca tradicional.

12. Com funciona el tema hipoteques?

La majoria dels bancs ètics no atorguen préstecs hipotecaris.

13. Quins bancs ètics hi ha a Catalunya? Hi ha diferències entre ells?

A Catalunya, diverses entitats ofereixen finançament per a projectes socials, culturals i mediambientals, de manera exclusiva. Es tracta d'entitats que recullen l'estalvi de moltes persones i d'altres recursos i els canalitzen cap a projectes que segueixen la seva política ètica i social. Les finances ètiques inverteixen en projectes productius que tinguin un alt contingut social. És a dir, projectes i iniciatives que aportin un valor afegit al conjunt de la societat, en definitiva, que aportin un impacte social positiu.

Actualment a Catalunya existeixen 2 bancs ètics: Triodos Bank i Fiare.

14. Des de FETS, com descriuriu breument la crisi actual?

La crisi actual ha estat generada pel propi sistema, basat en l'acumulació de capital i en l'exclusió de criteris socials, ambientals, culturals, etc. Les greus conseqüències d'aquesta crisi les estan pagant aquells que no l'han generada, i en canvi les diferències entre els més rics i els més pobres són cada cop més grans.

15. Finalment, el títol del meu treball de recerca és: “*La crisi estafa i les seves conseqüències socials*”, estarien d'acord amb que aquesta crisi és una estafa?

Totalment d'acord.

Entrevista rebuda per correu electrònic, 5 de setembre del 2013.

Entrevista banquer 1

1. Durant quin període va treballar a la banca? Quina funció hi feia?

He estat a la banca des de l'any 1974 fins al 2011, 38 anys. Sempre he estat a una caixa d'estalvis i últimament feia la funció de sub-director d'oficina.

2. Van notar que es començava a produir un boom immobiliari?

Sí, del boom immobiliari en parlava tothom, tothom ho notava però tothom anava tirant. Tothom anava dient que això es tenia que parar però no es parava mai, com que tothom s'estava guanyant la vida, i s'anava creant aquest boom.

3. Durant als anys del boom immobiliari i de la prosperitat econòmica veien que la situació era sostenible?

Es veia que s'havia de parar, el que passa és que potser ningú pensava que les conseqüències fossin tan greus com han estat.

Que s'havia de parar sí, perquè tot això no podia ser. Aquesta inflació tan enorme que hi havia no podia ser, tothom deia que no podia ser però s'anava tirant i la inflació anava creixent.

Jo penso que, el govern i els responsables d'això, no van saber graduar o parar perquè s'anaven guanyant molt bé la vida, anaven creant impostos, etc. I sortien molts diners.

4. Vostè creu que s'hauria d'haver produït una millor regulació de les hipoteques?

Sí, totalment. Les hipoteques no s'havien d'haver concedit al nivell que es van concedir, hi ha entitats que s'han passat moltíssim.

Jo, personalment, com que estava en un poble petit puc dir que havia desanimat a molta gent que venia amb ànims de comprar, les seves immobiliàries els-hi venien que una hipoteca es pagava com res però quan ho analitzava veia que no podien demanar aquesta hipoteca. Jo havia desanimat a gent i inclús havia trobat a algú que em deia bueno si no m'ho fas tu, me'n vaig a un altre lloc que m'ho fan, i ara no me'n penedeixo gents, gràcies que hi van anar.

5. En algun moment es va sentir pressionat per a vendre preferents i aquests productes enganyosos per al client?

No. A més, a l'època que comercialitzàvem els preferents, la gent t'ho demanaven. Que potser no hi havia tota la informació, o no ens la van donar a nosaltres ni tampoc la sabíem donar tota la informació en un cas molt crític que ha passat el que podia passar, en això estic d'acord però ningú es pensava arribar a aquests estats. I jo recordo tenir llista d'espera per a preferents i gent enfadat perquè no els-hi feies preferents.

Sortosament, a l'entitat que jo he estat els preferents s'han solucionat bé, la gent no n'han sortit perjudicats, i això ha estat una sort però hi ha hagut altres entitats que sí que han sortit perjudicats.

6. Des de la banca van començar a notar que la prosperitat econòmica s'estava acabant?

Si, està clar, això es nota de seguida. I quan es comença a parar, una cosa para a l'altra i si si això es nota.

Al 2008 va ser ja quan es va notar plenament de que entràvem en aquesta crisi.

7. Quines diferències hi havia entre abans de la crisi i durant aquesta?

És un canvi total.

De crisis n'hi han hagut varies, moltes, el que passa es que eren crisis més petites i se superaven, però sempre hi ha hagut un alt i baix. Però aquesta vegada, com que la cosa s'havia inflat tant, la crisi també ha estat molt més forta i a més aquesta vegada és a nivell mundial. Apart de les hipoteques que podem parar d'aquí, com que els bancs feien inversions a l'estranger, que són les que han fallat, una cosa arrossegava a l'altra.

8. Quin paper creu que ha jugat la banca en aquesta crisi?

Suposo que deuen tenir una part de culpa, com tothom.

El que passa que la crisi no sabem ben bé d'on és la culpa. Jo diria que la veritat de tot això potser la sabrem o la sabran d'aquí uns quants anys quant ho estudiïn, perquè ara no sé si sabem tota la veritat del què ha passat, jo diria que la banca té la seva culpa, el Banc d'Espanya té molta culpa, no ha regulat, i tot això afecta.

Però de la veritat, en sabem una part.

El que passa que ara, els mal vistos són els de la banca. Algú o altre se l'ha de carregar. Sí que s'han fet coses malament però no tota la culpa ve de la banca, la banca estava molt graduada pel Banc d'Espanya i aquest últimament... No sabem si tot això ha estat una estratègia, per quedar amb quatre entitats, per crear entitats grosses,etc. La veritat no la sabrem.

9. Estaria d'acord en dir que aquesta crisi és una estafa?

Jo diria que una estafa no. El que passa és que darrere de les crisis s'hi amaguen moltes coses, en una crisi sempre hi ha el que li va molt malament i algú que li va bé.

6 de Setembre del 2013.

- 1. Quant temps fa que està vinculat amb les CUP i perquè va decidir fer-ho?
Quina és la seva funció dins el partit?**

Marc: Formalment, crec que des del 2006.

Abans era simplement militant i estava a les assemblees i treballant per la CUP. Però al febrer vam decidir presentar-nos a les eleccions del Parlament i la Georgiana, que era regidora de l'ajuntament de Vic, anava de número tres. Quan ella va entrar al Parlament, com que la CUP no contempla que puguis tenir dos càrrecs, si ets regidor no pots ser parlamentari o al revés, a Vic va haver d'entrar una altra persona i el que anava següent era jo i vaig.

Ara fa set o vuit plens que sóc regidor a la oposició, la CUP no tenim cap regidoria ni governem res sinó que estem a la oposició.

- 2. Com descriuria en una frase la crisi actual, qui titular hi posaria?**

Marc: Segurament, diré un tòpic, però en poc temps mai tantes poques persones havien robat tants diners a tantes persones. Sobretot podríem parlar de robatori, de impunitat, perquè no s'han assumit les responsabilitats, també indignació, estafa.

- 3. Quins àmbits creu que abasta?**

Marc: A veure, això es pot interpretar de moltes maneres.

Primer de tot, crec que es sistema capitalista en que vivim per si mateix és una sistema que encara que no estigui en crisi ja depèn una mica de l'explotació de les persones, de l'explotació dels recursos naturals, ecològica, de l'explotació en

general i també és enemic de la democràcia.

Per tant, podem parlar de que el capitalisme està en crisi però que té diferents àmbits; pot haver-hi una crisi econòmica i financera, que és el que molts reconeixen, però també hi ha una crisi política o social o de democràcia, si no fos per això no existiria el moviment del 15M, evidentment també hi ha una crisi ecològica, s'ha demostrat que el planeta terra és finit i no podem explotar els seus recursos i en definitiva, que avarca diferents àmbits.

Hi ha un llibre, que potser és una mica difícil de llegir i feixuc, que ho explica molt bé; es diu "*L'hora dels voltors*". Explica com el capitalisme sempre necessita ampliar-se, fer-se més gran, com que depèn molt de l'explotació de les persones, d'aquest diners superfolos que volten, el que necessita és que de tant en tant hi hagi crisis, aquesta no és pas la primera ni segurament l'última. Ens arriba aquesta crisi i com no hi ha un replantejament de la forma de viure, continuen buscant maneres per seguir tirant endavant la maquinària i pot ser alguns diuen que se sortirà de la crisi, però d'aquí una anys seguir que n'hi tornarà ha haver una altra, sinó canviem la manera de viure, perquè es com un peix que es mossega la cua.

4. Quines persones creu que han estat més afectades?

Marc: Evidentment, les classes treballadores, la gent normal. De fet, jo diria que el que està passant és que la classe mitjana, que mitjanament vivia prou bé i que cobrava una salaris de mil tres- cents o mil quatre-cents euros, jo diria que cada vegada és més història. Cada vegada s'està fent més gran la distància entre les persones que són molt riques, i que per tant acumulen molts diners i tenen uns sous molt elevats, i les persones que són cada cop més pobres, que guanyen cada cop menys diners i que cada cop són més incapaces de fer front a la situació que hi ha avui en dia.

5. Creu que ha beneficiat a algú?

Marc: Si, i per això portava aquí algunes dades, perquè és molt impactant. Això ho explica molt bé, si ho busques per Internet, el meu company, en David Fernández, que és el cap de llista i el parlamentari de la CUP.

Ell diu per exemple: A Espanya, les trenta-cinc grans empreses que cotitzen a l'Ivex 35, que és la borsa espanyola, han guanyar últimament nets, semant totes les empreses, quaranta-set milions d'euros. La banca espanyola en general ha

guanyat setanta-cinc milions d'euros.

Clar, no sé si això és una crisi, em sembla que els números salten a la vista. Llavors què passa? En aquest punt diuen, no hi ha diners, ens hem d'estrènyer el cinturó, hem de fer retallades i això és mentida i tots ho sabem.

Per exemple el frau fiscal espanyol, que és tota l'evasió de diners de les persones que en tenen molts i se'ls enduen a un altre lloc i quan marxen hauria d'haver-hi una recaptació fiscal per part d'hisenda que no hi és, i avui en dia a l'estat espanyol és de dos-vents quaranta mil milions d'euros anuals, que és bastant greu. El frau fiscal català és menys, però segons ha dit en David Fernández i també l'Arcadi Oliveres, volta pels setze milions d'euros que deixa d'ingressar Catalunya perquè les famílies i les persones que tenen més diners i que se'ls enduen en un altre lloc, al moment d'endur-se'ls no tributen, evadeixen el capital fent trampa.

Ramon: I amb això de la crisi mundial, jo diria que també hi ha una cosa clara. Aquí afavoreix la crisi? Als sistemes poc democràtics, per exemple a la Xina de moment no hi ha cap mena de crisi però tenen una dictadura que fa als ciutadans quasi bé esclaus, etc. A governs sense cap mena de Drets, dic la Xina, la Índia, Taiwan, etc. Les grans multinacionals europees o americanes estan fent treballar a canalla i això afavoreix a aquests grans estatus del capital.

I llavors jo crec que apart de la crisi econòmica, que aquesta és una estafa, hi ha una crisi de valors, que ens han fet perdre els valors, ens han fet perdre una mica la mobilització de la gent. Això ho ha causat la manipulació de la premsa, tots vivim molt bé així que no et mullis, no et fiquis en cap partit, no et fiquin en moviments socials. Tu et mires la televisió, i estan actuant d'una manera perquè no pensis perquè no et preguntis res i qui domina aquests grans mitjans de comunicació? els capitals.

Marc: Si, bàsicament és això.

També veiem que els bancs, que són reposables per exemple d'encolomar preferents a molta gent o de desnonaments, són rescatats amb diners públics. I quan les coses van bé, hi ha certes persones que no els socialitzen pas els privilegis, és a dir, quan hi ha guanys la gent treballadora no guanyem res si els coses van bé, però si perdem, si la banca perd si que ens toca pagar. És la frase aquella del monopoli que diu la banca sempre guanya. Ara em sembla que ja se-li

hi ha donat més de cinc-cents milions euros a la banca espanyola, cinc cents milions d'euros públics que per tant els ciutadans en són els contribuents.

A mi em sembla que aquí hauria d'haver-hi responsables, que donin la cara i que siguin jutjats per un tribunal de justícia com una altra persona. Com ha passat a Islàndia, que em sembla que alguns banquers han acabat a la presó.

6. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada?

Marc: De fet, alguns diuen que és difícil dissenyar una crisi i saber el moment exacte que explotarà però jo em crec per exemple la Naomi Klain, que és una dona molt crítica i que escriu sobre el tema, quan parla del capitalisme del desastre; que és fa servir un desastre, en aquest cas econòmic del sistema capitalista, per perpetuar un robatori i ampliar els privilegis i els guanys de les persones que tenen més respecte a les que tenen menys i això ho veiem avui dia per exemple en la sanitat pública catalana, que per un cantó des del govern s'està retallant la despesa pública i per l'altre s'està posant pel mig l'empresa privada, amb persones com per exemple en senyor Ruiz.

Ramon: El senyor Ruiz em sembla que era el president dels hospitals privats de Catalunya i el van nomenar conseller de sanitat, aquí el van posar per alguna cosa.

La política del capital és molt bèstia i la que està fent convergència a aquí també, està privatitzant i privatitzar al final sempre és un desastre, perquè és enriquir a unes persones determinades.

Marc: Jo crec que no està dissenyat, perquè és molt difícil, però si que començaven a haver-hi les condicions perquè és donés un desastre econòmic i hi havia una sèrie de gent que estaven esperant que es produís per aconseguir guanyar més diners, tenir més privilegis. Això jo crec que si, els números salten a la vista.

7. Creu que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

Marc: Jo, amb la humil experiència que tinc, considero que el capitalisme és crisi, és un sistema que s'ha de reproduir a partir de la crisi i que es perpetua a partir de l'explotació. I ara ho estem veient, que ha passat? Doncs que han fet fora gent de la feina, la gent que treball ho fa amb condicions més precàries i per tant hi ha més

explotació. S'ha fet la reforma laboral i han collat els treballadors i els seus drets d'una forma espectacular aprofitant la crisi i les retallades.

El capitalisme per mi no funciona. Per exemple avui en dia, dins el sistema capitalista aquest que hauria de ser model i que ho és des de que es va acabar la segona guerra mundial i la guerra freda; el comunisme perd la guerra i el capitalisme queda com l'únic sistema que el món veu com a model, ens trobem que en aquest món de model hi ha 1'3 milions de persones pobres i més de 600 mil aturats als països catalans i que s'han fet més de 50 mil desnonaments, que això son una barbaritat de famílies al carrer. Per tant, aquest sistema segur que no és just i per mi és inajornable que no ens dediquem a pensar com podem viure d'una altra manera, el que hauríem de fer ara, i tenim una oportunitat d'or per fer-ho, és pensar i construir una manera diferent a la que vivim ara i això és el que estem intentant fer la CUP i molta gent moviments socials; treballar en construir una alternativa, que sigui real, al capitalisme perquè està més que demostrat que no funciona, que només porta explotació, saqueig de diners públics cap a privats, que les persones que governen segueixin mantenint els seus privilegis, tot això.

Ramon: Ecològicament el capitalisme és un sistema que està destinat a carregar-se el planeta, no sabem quant temps hi estarem però és totalment depredador.

Marc: De fet està promovent que el canvi climàtic és doni a marxar forçades.

Ramon: S'ho estan carregant tot en general, s'estan carregant el planeta ecològicament i acabant amb totes les seves riqueses. Jo crec que l'home com a raça tenim la obligació d'intentar canviar això; una altra manera de fer és possible, una altra manera de treball (amb cooperatives), una altra manera en que no hi hagi aquesta bestiesa dels recursos, una altra manera de viure és possible i crec que si l'home, com espècie humana, no va per aquí, això s'acaba.

No sé quan es trigarà, nosaltres ens salvarem de la cremada, però anem a una velocitat de dos cents per hora, ens toparem amb un mur i això s'acabarà.

Marc: Jo crec que en comptes de replantejar-se que no podem seguir d'aquesta manera, el que es fa és encara ser més fidels i més creients amb el model.

És a dir, la banca no funciona? Posem-hi més calers!, aboquem-hi més recursos,

amb diners públics, perquè això ha de seguir funcionant perquè si i de fet perquè és el que amb ells els va bé, els quatre que governen i que acumulen diners gràcies a que el sistema capitalista els-hi permet.

I nosaltres també en tenim part de responsabilitat, segur que podem fer accions perquè d'alguna manera no tinguin la mà tan llarga o no tinguin tanta capacitat de guanyar diners.

Per exemple podem treure diners d'un banc que juga a la borsa i que financia guerres i armes i posar-los a un banc que no juguin a la borsa sinó que els diners que tenen de marge entre els que tu els dones i els que tenen a crèdit, que els-hi han de sortir rendibles, no els posin en negocis no gaire lloables sinó en projectes d'educació social, socials, que afavoreixin el medi ambient, com els bancs ètics.

8. Per què es rescata als bancs? Això aporta algun benefici a la societat?

Marc: Jo crec que rescatem els bancs per seguir creient en aquest model, no som capaços, o almenys les persones que ara ens governen no ho són, d'assenyalar culpables i responsables d'aquesta mala gestió, d'aquests bancs que han jugat al casino i a la ruleta i han acabat perdent. I com que no som capaços d'assenyalar-los perquè són persones que, crec jo, tenen relacions d'amistat o tenen negocis comuns o poden tenir els mateixos privilegis, llavors crec que no són capaços d'assenyalar els culpables d'aquesta crisi i el resultat que millor els funciona, tan per els banquers com per els polítics (amics dels banquers), és posar més diners en aquests bancs que han perdut molts diners perquè han donat hipoteques a tothom sense tampoc veure ben bé si aquesta persona la podia tornar o no, perquè recordem que el banc és en última instància qui dona la hipoteca i per tant no és culpa de la persona que un dia es trobi al carrer que l'han fet fora de casa perquè no pot pagar. I aquestes persones que han donat aquestes hipoteques haurien de ser jutjades i en canvi el que és fa és tornar a creure en el model, tornem-hi a posar més diners i aquí no ha passat res! Seguim amb el que estàvem fent, que ens beneficiava a mi com a banquer i a mi com a polític per a seguir tenint els privilegis i els ingressos que teníem.

Un exemple que he trobat és el senyor Adolf Tudó. En David Fernández en una intervenció li va dir que era un lladre, i aquest senyor ha cobrat una indemnització de 20.000 euros, sent al capdavant de Catalunya Caixa, que ara és Catalunya Banc, l'entitat que ha fet més desnonaments, pot ser ella sola ha deixat cap a 4.000

famílies al carrer i ha reconegut que va encolomar 79.000 preferents. En David li deia: Vostè és un lladre!. A més ell va arribar en aquest banc i cobrava no sé quants diners, i ara les coses van malament i se'l fa fora i se l'indemnitza amb 20.00 euros, després d'haver fet fora quasi bé 4.00 famílies de casa seva i d'haver encolomat 79.000 preferents, quan una persona que roba un bolso pot estar uns 2.000 dies a la presó i a Tudó no li caurà tot el pes de la justícia al damunt.

Ramon: Jo amb això el que vull dir és que tenim una justícia espanyola que fa fàstic. Aprofitaria per demanar la Independència i construir una altra justícia diferent perquè això no funciona.

Jo que és rescatat un banc ho veig bé des del punt de vista que es doni diners a la gent, perquè no puc perdre tots els estalvis que tinc perquè un banc se'n ha anat a norris per culpa d'una mala gestió. Però els dirigents d'aquell banc tots a la presó. El que no hi ha dret és que encara surtin tan amples i amb plans de pensions que ja s'havien fet quan es veien venir el problema.

Tenim una justícia que fa pena, que és injustícia, és vergonya.

Marc: Entenc que vols dir que les persones que estan en aquest banc no en tenen la culpa i alguna recompensació econòmica han de tenir. Però la CUP no estem a favor que és rescatin els bancs. Estem per rescatar a les persones, i les prioritats creiem que han de ser educació, serveis socials, medi ambient, polítiques socials, moltes altres coses abans que salvar aquests bancs.

Perquè a més als preferents jo crec que hi ha hagut una manca d'ètica molt important, molts banquers com és la caixa d'estalvis de tota la vida i els clients coneixen molt a la persona que sempre els ha atès i llavors tenen una relació de confiança molt important i s'han aprofitat d'això per encolomar-los. És un abús de poder i una manca d'ètica.

I per això hauria d'haver-hi responsabilitats. Aquestes persones diuen que és la seva feina i que ells no hi estan d'acord i això és com els policies que fan desnonaments, però aquesta arguments tampoc valen, almenys a mi no.

9. Què pensa sobre la llei hipotecaria espanyola? Creu que hauria de produir-se una dació del pagament?

Si, creiem que és el mínim. Les persones que fan fora de casa seva ja paguen prou

tornant l'habitatge i quedant-se el carrer sense casa, això ja comporta un procés d'exclusió social molt important. T'encamina a una situació de marginació, de inestabilitat i potser també de problemes psicològics molt importants, perquè ets molt reposable d'una situació la qual et fan pagar un preu molt car.

El que demana la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca és de mínims, tu has fet una hipoteca, no la pots pagar i tornes el pis al banc on has fet la hipoteca, i aquí s'acaba. Tornant el pis i quedar-se sense casa, en domicilis que normalment són la primera residència, ja és pagar un preu enorme.

No val dir que les persones vivien per sobre de les seves possibilitats, perquè qui donava fe de que aquella hipoteca era vàlida era el banc i qui donava permís per fer-la era la persona del banc. Per tant, que no ens diguin que hem viscut per damunt les possibilitats.

També és cert que molta gent pensava que amb el temps els salaris pujarien i no ha passat, però en cap cas les persones són reposables d'aquest fet.

La CUP, evidentment, estem a favor de la dació. I també del lloguer social, que està destinat a famílies que tenen dificultats per accedir al dret a l'habitatge, que és un dret universal. S'hauria de garantir per a persones que no tenen un nivell d'ingressos molt elevat i que destinarien el 25% dels seus ingressos a pagar l'habitatge.

També volem que s'aturin duna vegada per totes els desnonaments i es practiquin dacions amb pagament, com està passant a la resta de països al voltant de l'estat Espanyol, del que avui en dia encara formem part malauradament.

Ramon: Jo voldria cridar als desnonats per que puguin denunciar a alguns dels bancs que els han donat la hipoteca i al notari per estar-hi d'acord, perquè teòricament el notari era el neutral i havia d'haver avisat i no ho van fer, perquè aquí tothom cobrava. I en aquesta gens els hem de denunciar, perquè ens van enredar! Ens van fer signar una cosa sense tenir prou coneixement d'on ens estàvem ficant. I s'han de llogar els pisos buits, a Vic quants n'hi ha?

Marc: Més 5.000 pisos buits hi ha segur. A més, segons el 9nou, possiblement hi podria haver hagut uns 50 desnonaments l'any a la ciutat de Vic, i d'aquests tampoc se'n ha sabut res.

Hi va haver-hi alguns que sí que han estat mediàtics, com un que hi va haver al passeig Pep Ventura el qual membres de la CUP i de la PAH vam intentar evitar i vam acabar als jutjats 13 persones. Jo en sóc una d'elles. Ens van demanar una pena de 300 euros, era un judici de faltes, de resistència i desobediència a l'autoritat. Nosaltres creiem que el dret a l'habitatge estava per damunt de tot això i que hi havia un risc molt important de la família que es quedava al carrer. I les lleis diuen que s'ha de garantir un habitatge digne per a tothom. També recordem que si tu entres a la llista de morosos, no pots demanar cap crèdit per a pagar el deute que tens.

Finalment ha acabat sent una multa de 150 euros per a onze persones, però nosaltres vam presentar un recurs perquè se'ns va comunicar aquesta multa fora de termini i segurament no l'hauem d'acabar pagant.

Ramon: És esgarriant la repressió que ofereix el sistema en contra els moviments socials per defensar una cosa.

Si has de tenir un pis buit, tancat deixa viure en aquella gent i que paguin el que puguin i com puguin. Però és que els bancs són molt fills de puta, i ho dic així de clar, s'estimen més tenir pisos tancats i fotre gent al carrer. Això no té cap mena de lògica.

10. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions? Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

Marc: No val que ara que la cosa no va bé, o no els va tant bé a ells com els anava, perquè a nosaltres ens segueix anant malament, que ens diguin que ens hem d'estrènyer el cinturó, que com que hi ha crisi et traurem hores de feina, retallarem diners de sanitat, etc. No val.

Nosaltres no estem per això, hem sortit al carrer i jo crec que encara hi hauríem de sortir moltes vegades més amb la situació que ens estan portant aquesta gent. Ens estan reduint cada cop més els drets socials que aconseguir-los va costar anys de lluita, ens estan fent minvar el dret a la sanitat, de fet el PP ja va dir que no atendria a les persones sense nacionalitat espanyola, aquí ja es comença una discriminació important.

pugen les taxes que hem de pagar: pugen l'iva, el transport, els serveis, els productes bàsics però a nosaltres ens retallen i hem de callar la boca i dir sí, amén!

Perquè és la única solució que hi ha. Quant amb els números que hem dit abans sabem perfectament que aquests diners hi són, però hi són, per mi amb al prioritat equivocada. I aquesta és per exemple rescatar bancs, la despesa militar que s'arriba a fer, i això en un temps en que cada vegada més gent ha d'anar al banc d'aliments perquè no arriba per comprar aliments bàsics.

Va sortir que les plantes que hi havia al jardí de la Moncloa gastaven de manteniment una despesa que és pot retallar tan ràpid i ara mateix. Hi ha tota una sèrie de gent que continua tenint privilegis i que demanen a la resta de la població que fem esforços i que acceptem que hi ha d'haver retallades perquè és la única via possible, quan això no és així. L'única cosa que estan fent és ofegar-nos més i això genera odi i ràbia. I també indignació, per això hi ha la gent que hi ha a les vagues o al moviment dels indignats. La gent surt al carrer perquè n'està cansada.

I apart d'això hi ha un nivell de desconfiança molt gran amb la classe política. Hi ha desil·lusió i frustració perquè la gent ha confiat que unes persones tirarien endavant i que les coses anirien bé i aquestes persones no han respòs en cap cas a la situació que hem arribat, per res.

Ramon: Tenim un exèrcit que jo crec que ni hi hauria de ser, un senat que no serveix absolutament per res, només és el cementiri d'elefants per a jubilar als polítics corruptes. Als països catalans tenim quatre administracions: parlament europeu, l'espanyol, el català i els consells comarcals i diputacions, doncs si estem en temps de dubte reciclem-ho tot això. Els càrrecs hi han de ser i s'ha de pagar algun sou però reciclem-ho. I això des dels ajuntaments, aquí a Vic tenim uns càrrecs que no sabem ni qui son ni què fan.

Et diuen a tu que t'has d'estrènyer el cinturó però ells no ho fan.

Marc: I no només no ho fan, sinó que s'apugen al sou. Això ha passat a l'ajuntament de Vic, moltes persones quan ha començat la legislatura el primer que han fet és apujar-se al sou, en temps de crisi, justificant que dedicaven més temps a l'ajuntament. I 4936 persones al banc d'aliments de Vic . Perdona? Com tens la barra d'apujar-te el sou tu quant quasi cinc mil persones de la teva ciutat, de 41.000 habitants, han d'anar al banc d'aliments? I tu t'apuges el sou?

I amb l'atur que hi ha. 14.000 persones aturades a Osona aquest 2012, 4259 a Vic.

11. Una Catalunya independent seria una bona solució?

Marc: Depèn, aquí està el tema i aquest és un debat que ara comença a sortir a la premsa.

Nosaltres volem la Independència per canviar-ho tot, i ho vam dir aquest 11 de setembre. El lema de la CUP era independència per canviar-ho tot. Entenem que és una oportunitat d'or que tenim per fer les coses d'una manera millor i també que si la independència no serveix per a fer polítiques socials de la classe treballadora d'aquest país, que són segurament el 99% per cent enfront de l'1%, que són la burgesia catalana que acumula privilegis. Si la independència no serveix per a canviar tot això, serà una enredada perquè l'únic que haurem fet és canviar la bandera espanyola per la catalana però dins el país seguirà havent-hi desnonaments, frau fiscal, corrupció, una justícia que no és capaç de jutjar a les persones pel que han fet sinó per la seva classe política.

Jo crec que la independència hauria de servir per viure millor en tots els aspectes perquè hi ha una sèrie de gent que ara poden haver vis la independència com un pas per seguir mantenint els privilegis de la classe la qual pertanyen. I aquí és on pot haver-hi la trampa i on crec que ara s'ha de produir el debat polític de la gent. S'ha de dir, si volem la independència però perquè la volem? I nosaltres tenim clar que la volem per canviar les coses, i fer-les d'una manera molt diferent.

Ramon: Jo vull un país lliure però també el vull socialment més ric i més savi. I ja que hi som posats, fem una mica de neteja

Marc: Nosaltres per caminar necessitem les dues cames, la llibertat nacional però també l'enpoderament social. Per tant, necessitem ser lliures, deslliurar-nos de l'estat espanyol que fa més de 300 anys que ens tracta com la última colònia però també necessitem que la independència garanteixi els drets socials i un mínim d'estat del benestar perquè sinó serà una enredada.

Ramon: Fer un país més lliure i més just.

12. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Marc: I tant, totalment. És una estafa que s'ha portat a terme des de molts llocs.

Per exemple, en el camp financer és una estafa, és un robatori que s'ha portat a terme des dels bancs i els polítics els-hi han permès i això és el més greu. Darrere de cada deure, de cada pas de la crisi, hi ha una responsabilitat i hi ha una decisió política. I darrere de cada diner públic que donem als bancs també.

És un robatori a les classes populars i és un robatori en que hi ha responsables que no ho han pagat. Aquest robatori ha estat perpetuat per les organitzacions i institucions de poder, ningú de la classe política ha actuat en front això, ningú ah dit fins aquí hem arribat.

Si parlem de la crisi financera, dels robatori a nivell financer, ningú ha dit fins aquí, qui són els responsables? I això ho arreglem davant del jutge, ho declares vas a la presó i tornes tants diners.

Aquí tinc dos casos.

Es va donar el cas que dos caps de ferrocarrils de la generalitat van estar condemnats per la malversació de fons públics, eren 2'7 milions d'euros. Resulta que van passar 48 hores a la presó i no sé com, perquè encara no ho he entès, van quedar lliures amb tercer grau, que tercer grau significa que cada deu o quinze dies has de passar a signar conforme no has marxat del país. No van tornar ni un 25% dels diners que havien malversat, que encara no sé si se'ls van posar ells a la butxaca o no. Això és un exemple clar del que està passant.

I un altre exemple, i aquest potser és més eloqüent del robatori que hi està havent de diners públics cap a empreses privades. L'empresa Serfs, que fa subministrament de begudes, té una petita empresa dins, el grup Serfs food, que són els del menjar. Aquesta empresa està dirigida pel sentor Ramon Vagó. Vagó ara mateix esta investigat per la dubtosa legalitat de l'assignació dels caterings de molts hospitals, aquesta empresa els fa el catering de molts hospitals els qual aquest senyor, segons el director de la oficina anti- frau de Catalunya, va gestionar diners públics en benefici propi perquè ell era alhora president de l'empresa Serfs i directiu del consorci sanitari de Catalunya. Ell mateix des del consorci sanitari adjudicava feines a la seva empresa.

Això és impressionant i demostra que hi ha un règim d'impunitat, per aquestes persones que son culpables i que ens volen fer pagar a nosaltres aquest robatori de diners que ja ens han robat. És molt greu.

Ramon: En general, una vergonya.

I els partits tots deuen crèdits als bancs, perquè s'han anat inflant ja que han de fer campanyes electorals. Els regidors que tenim a la CUP no cobren, els tres parlamentaris que tenim a la Generalitat s'han fixat un sou de 1300 euros quan n'haurien de cobrar cap a 3000, aquests diners que sobren van a la CUP. I nosaltres no tenim les mans lligades amb cap banc, perquè no tenim cap crèdit, podem dir les coses tal com són i denunciar les coses que fan vergonya.

ETC,Vic, 18 de setembre del 2013.

Entrevista Càritas – Joan Vera i Sandra Costa

1. Quina Funció fan a Càritas? Perquè vau decidir col·laborar-hi?

Joan: Diferents tasques, perquè nosaltres som Càritas Diocesana que és la que agafa tot el bisbat, tot el territori des de el Ripollès, Osona al Bages i l'Anoia, i per tant tenim una funció de donar suports a les Càritas, de dinamitzar els equips de cada parròquia i cada un de nosaltres es cuida d'un tema diferent. Jo estic a l'àmbit de immigració.

Sandra: Jo a l'àmbit d'inserció socio-laboral. Però també, com en Joan, cada un dels tècnics que estem treballant als serveis centrals tenim aquesta doble funció; una de qüestions més específiques i l'altre d'acompanyament a les Càritas del territori. Tenim el territori del bisbat dividit en zones, ell està més al territori del Ripollès i jo més a la zona del Collsacabra, a Roda, Manlleu, etc.

Hem de donar suport als voluntaris que porten diferents seccions.

Joan: On hi ha una parròquia o una comunitat cristiana hi hauria d'haver una Càrita, que és el treball social de l'església.

Sandra: On es treballa pels més desfavorits, els més empobrits, etc.

2. Quins són els objectius principals de Càritas?

Sandra: L'atenció i l'acollida incondicional a tota persona i en especial als que ho passen més malament, els més empobrits. Fem aquest treball per a la justícia

social i el compromís.

I també una part de denuncia i de donar a conèixer les causes que generen tota aquesta situació de desigualtats, on uns pateixen perquè altres estan més enriquits. És un suport a totes les necessitats, les expectatives, les oportunitats de les persones i especialment als més empobrits.

Joan: Tan denunciar una llei que és injusta, la llei d'estrangeria, com si ve algú i no té papers, no té casa, menjar, etc. Hi ha una llar d'acollida de dones que pateixen la violència masclista a Igualada, un alberg aquí Vic, hi ha nens que no poden seguir els estudis i hi ha voluntaris que els fan reforç escolar, etc.

Di que a tot el bisbat hi ha més de sis cents voluntaris, només devem ser uns vint o vint-i-cinc contractats, que treballem a Càritas; uns fent feines administratives, altres en una funció social però tots estem a la mateixa barca.

Sandra: Podríem dir que tant tenim una objectius més assistencials, de cobrir necessitats més bàsiques de la persona, com una part més d'acompanyar a aquesta persona en tot un desenvolupament molt més integral, més de promoció d'aquesta perquè pugui ser autònoma i pugui no dependre dels altres.

Joan: Acompanyar, ens agrada molt la paraula acompanyar que significa posar-se al costat i dir: va, intentem sortir d'aquí.

3. Actualment quines activitats principals esteu realitzant?

Tenim diferents àmbits que distribueixen els servis que oferim. Des d'atenció directa i espais d'acollida, que és aquesta porta d'entrada donant aliments o donant un espai on la persona pugui ser escoltada, etc., al rebost solidari, que és bàsicament els bancs d'aliments els quals es coneix més Càritas i sobretot ara que la crisi va tocant fons a la gent, dins a espais de lliurament de roba.

Des del més bàsic i assistencial, per exemple ajudes econòmiques per cobrir pagaments de llum, aigua, gas, etc. Servei jurídic i de mediació, bàsicament tot el que té a veure amb situacions més legals i de situació administrativa de les persones. També projectes i accions a la gent gran, molt destinats a fer companyia a aquestes persones, sobretot persones grans que estan soles o que no tenen suport i que cal trobar un espai per estar amb elles. Temes relacionats amb l'habitatge: llars d'acollida temporal, pisos de pas, l'alberg. Altres projectes i accions

destinades a infants i joves, fem reforç escolar o donem suport a les activitats escolars, seguint aquesta idea de que tothom tingui opcions a participar. Realitzem serveis i accions destinades a persones immigrades, des de qüestions d'alfabetització, del coneixement de la llengua, etc. I fem accions d'inserció socio-laboral, per a la recerca de feina, cursos formatius, aprenentatge d'un ofici, acompanyar-los a tenir un lloc en les empreses, fer intermediació, etc.

Joan: Ara per exemple, començarà un curs a Ripoll d'atenció a persones que viuen en situació de dependència.

4. Quin titular posarien a la crisi actual?

Joan: El que has posat tu, el títol del teu treball.

La crisi és una estafa, és econòmica però sobretot també moral i de valors. Copdicia d'una minoria, que es vol enriquir a costa de l'explotació de la majoria.

Sandra: Llegia unes paraules de l'Antoni Puigverd que deia que tothom està parlant de la crisi com una crisi de valors i per ell, més que una crisi és un naufragi.

Joan: El titànic s'enfonsa. Sobretot és el sistema capitalista, no hem pas de reproduir les societats socialista, ja que hem vist que s'ha fet injusta a Rússia, Xina, etc., però hem de saber combinar la llibertat i la justícia social.

5. Valorarien el capitalisme com un sistema positiu per a la societat?

Joan: Al contrari, hi ha d'haver un canvi radical i ja s'ha demostrat. Per ell mateix, el sistema capitalista, fomenta la desigualtat. El podem adornar però el seu objectiu és el guany.

Sandra: El guany a costa del que sigui, a costa de l'explotació per l'exaltació. Trepitjant a la persona i explotant el planeta, ens ho estem carregant tot.

Joan: També continents com l'Àfrica, per la copdicia dels que manen.

Sandra: El capitalisme és sinònim del neoliberalisme, que ens ha portat a tot això, però els seus orígens estan a l'imperialisme, ens posem a dominar per treure benefici per a uns pocs.

Joan: El Papa ho deia aquest cap de setmana en aquestes entrevistes que li han fet. El sistema capitalista és pervers, és salvatge.

La Merkel, que va guanyar les eleccions ahir, és una de les defensores d'aquest model.

6. Des de Càritas, quins canvis han notat arran de la crisi?

Sandra: Com ha colpejat a tantes persones de les que hi ha hi havia abans de la crisi, aquests últims dels últims, aquestes persones que ja no hi cabien en aquest sistema, que ja abans de la crisi n'estaven excloses. Ara, això ha anat a més i a més n'està expulsant de noves i des de Càritas estem acollint aquests nous rostres de pobresa.

És a dir, els que ja hi estaven, hi continuen sent i amb condicions encara pitjors i n'han arribat i n'estan arribant. Gent que no s'ho esperaven i que han vist afectada la seva principal font d'ingressos, que els venia a través dels llocs de treball, i això els ha anat portant varies conseqüències, no poden tirar endavant les necessitats que té qualsevol persona o qualsevol família que viu en una casa, que necessita comprar aliments, que té uns fills, etc. Tots aquests efectes han anat amb cadena.

Joan: Retallades en sanitat, salut, en prestacions socials, això s'ha notat molt; la gent que arribava justa ara no hi arriba i la gent que se'n sortia o eren autònoms, no han pas de ser immigrants, ara els-hi costa.

Hem notat que ve més gent en situació de pobresa.

7. Pensen que la classe mitjana està desapareixent?

Sandra: Si, és el model que sempre hem vist i que coneixem dels països del sud, llatinoamèrica és això. Hi ha classe alta i rics, que són els que dominen i tenen poder i de tot, i cada cop la bossa de gent empobrida, exclosa i marginada és més gran.

8. Hi ha un perfil de persona que acudeix a Càritas?

Joan: Diferents perfils.

Sandra: Si, si no és pot parlar d'un sol perfil.

A veure, és veritat que el percentatge de persones immigrants és elevat i sobretot en situació irregular, perquè ja queden exclosos del sistema públic, perquè no

tenen papers i la gran majoria d'administracions públiques no hi volen treballar. Però Càritas mai ha dit que no a aquestes persones, sempre ha atès a tothom, tinguin papers o no.

I després, dones amb càrregues familiars, famílies en que tant un com l'altre han quedat a l'atur, avis.

Joan: Per exemple, la gent del casal d'avis de Ripoll, hi ha gent que a l'hivern va aquí a les tardes només per no passar fred ja que ells no es poden escalfar. Situacions d'aquestes petites, concretes, n'hi ha moltes. I no cal dir la gent sense sostre... Però aquests van a Càritas i l'alberg d'aquí Vic els acull temporalment.

Sandra: En aquesta sense sostre hi ha molta més mobilitat.

Joan: Aquest matí, ha vingut un xicot en el qual li havíem pagat un bitllet per anar a Galícia perquè allà coneix algú que li podia oferir feina però ha tornat perquè no ha trobat feina i ara demana si Càritas l'ajuda a pagar un bitllet per anar a Múrcia perquè creu que allà en podrà trobar

9. Creuen que hi ha persones que no venen a vostres per vergonya?

Joan: Si, i tant. Aquí hi ha un projecte molt bonic que és du necessitats amagades. Càritas no vol només que la gent vingui aquí sinó que també va a buscar.

Sandra: Quan se'n assabenta que hi ha alguna família, per el veïnatge, etc., que té una necessitat i mai anirà al servei, els propis voluntaris s'adrecen a aquesta persona a casa seva, en la intimitat, de manera privada i confidencial per ajudar-lo a trencar aquesta vergonya que d'entrada li suposa a aquesta persona.

10. A causa de la crisi han patit retallades en el tema subvencions?

Sandra: En això també podem fer-hi una doble lectura: en moments de crisi, val a dir, que Càritas fa la seva feina a partir del suport de molta gent, apart de voluntària que això no té preu i no es pot mesurar en termes econòmics, però també en donatius de gent. Hi ha crisi, fa un temps que ho estem arrossegant però també hi ha solidaritat. Potser la gent que directament no ho pateix, no ha vist que el seu sou ha baixat, continua fent donatius i també a nivell de voluntariat, mai havíem tingut tants voluntaris com ara. L'ajut de Càritas no es només econòmic sinó també

de mans i de temps de la gent.

Per exemple, quan va tocar la loteria aquí Vic, que hi havien tants diners, van baixar els ajuts econòmic, els donatius; però ara que estem en crisi també hi ha gent que fa donatius.

Això per un costat, ja que Càritas, per sort, no depenem de els subvencions públiques

Joan: Si que les subvencions oficials han baixat, les que venen del govern, de la Generalitat. Les de fundacions privades no.

Sandra: Les obres socials de les caixes i els bancs hi continuen sent, que això també és un contrasentit; que una entitat social hagi d'acceptar o rebí els ajuts d'entitats financeres com La Caixa que són els que han provocat tal o de fundacions com Inditext, l'Amancio Ortega.

Joan: L'Amacio Ortega ha donat molts diners a Càritas, però això ens obliga a repensar des de la moral.

Sandra: Ens fa repensar els criteris ètics i a decidir si Càritas els hem d'acceptar o no aquests diners. Això per nosaltres és un repte, el tenir establerts uns criteris ètics de si acceptem o no, de si tot el diner val per portar a terme l'acció social d'una entitat.

Joan: És això que dèiem, si l'Amancio Ortega trepitja a infants i joves, els explota laboralment, i després del guany que fa en dóna una molt mínima part per solidaritat diu a veure aquí què passa?

11. Han notat que els voluntaris han augmentat o disminuït?

Sandra: Han augmentat, voluntaris molts i amb perfils molt diferents dels que potser fins ara coneixien el voluntariat de Càritas, que era gent gran de les comunitats parroquials de tota la vida. Ara, és molt diferent el tema voluntaris i bàsicament gent jove, o joves jubilats com diem ara, que han acabat de treballar als seixanta-cinc anys i que busquen un sentit al seu temps lliure i el donen a Càritas.

Joan: I no necessàriament són gent amb fe o són creients. Són gent que diuen, m'agrada Càritas, me'n fio i vull ajudar.

12. Finalment, estarien d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Sandra: Totalment d'acord.

Local Càritas Diocesana Osona, Vic, 23 de setembre del 2013.

Entrevista Esquerra Republicana per Catalunya (ERC) – Joan Tardà

- 1. A què es dedica dins ERC? Quant temps fa que hi està vinculat i perquè va decidir fer-ho?**

Sóc Diputat al Congrés dels Diputats.

Des de l'any 2004 i forma part del meu compromís de militància a ERC per aconseguir fer realitat els meus ideals republicans i socialistes.

- 2. Pensa que actualment hi ha una democràcia real?**

Hi ha una democràcia segrestada per massa gent i massa poders, podríem parlar d'una democràcia que no és plena. Una democràcia estrictament representativa molt allunyada del que exigeixen els temps actuals, és a dir una democràcia basada en la participació ciutadana.

- 3. Com descriuria en una frase la crisi actual?**

Vivim una guerra promoguda pel capitalisme especulatiu que pretén acumular a costa del desballestament de l'estat social.

- 4. Quins àmbits creu que abasta?**

És una crisi econòmica, que han decidit que afecti a tothom, per tant és social, sobretot afecta a l'atur. A més a més a Catalunya existeix el problema de la pertinença a Espanya i això suposa una crisi més, amb el impagaments, i a tot plegat cal sumar-hi que s'està aprofitant la situació cap a crear una crisi d'allò públic i per robar-nos conquestes que hem trigat anys en aconseguir. Els qui han provocat la crisi, la gestionen i en sortiran beneficiats. Valgui l'exemple del rescat del sector financer.

- 5. Quines persones creu que han estat més afectades? Pensa que ha beneficiat a algú?**

La crisi ha beneficiat als de sempre, a les grans oligarquies que governen des dels poders econòmics i ha afectat a la gran majoria, més especialment als més desfavorits. La mínima socialització de la riquesa que s'havia assolit a través de l'estat del benestar ha estat liquidada. La societat avança per efectes de la voluntat

del neoliberalisme cap a una absoluta dialització social.

6. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada?

Feia anys que es feien gestos per portar-nos al moment actual. Enemics d'allò que és públic i classes extractives fa anys que existeixen. Patim ara les polítiques basades en dos dels personatges més nefastos del S.XX: Margaret Thatcher i Ronald Reagan.

7. Creu que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

Crec que l'actual sistema capitalista és només un monstre que no es preocupa per la societat més enllà que si aquesta serveix o no als seus interessos. Només té un objectiu: l'acumulació. Si cal especular, s'especula. Si cal depredar natura i humanitat, es fa. Cal acabar amb l'actual "economia de casino".

8. Quin paper han tingut els bancs i les caixes? Creu que han actuat amb legitimitat?

Han estat actors necessaris, culpables de la bombolla, còmplices de l'estafa i beneficiaris dels diners públics, estructures necessàries per portar-nos a la situació actual.

9. Perquè es rescata als bancs? Això aporta algun benefici a la societat?

Sota l'excusa d'evitar el caos es generen nous beneficis i es paga la festa de qui ha estat actor de la crisi. Ha aportat beneficis a uns pocs amb l'excusa que ho faria en tothom. De fet els 58.000 milions injectats no han servit per fer possible el crèdit a la petita i mitjana empresa i per afavorir el crèdit familiar, sinó perquè poguessin eixugar els seus tòxics i pagar prejubilacions impúdiques als seus dirigents.

10. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions?

L'austeritat només ens porta a més misèria i a l'empobriment de la gran majoria, enlloc de fer un pla Marshall o un New Deal com als anys 30 als Estats Units, s'empobreix la inversió pública i amb el que això suposa també per al 'estructura privada. Busquen beneficis d'allò públic, no impulsar allò que és públic per ajudar a donar una sortida a la crisi.

11. Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

De manera equivocada, s'imposen polítiques d'austeritat perquè es creu que menys despesa suposarà menys endeutament, en lloc d'adonar-se que més retallades suposa més misèria.

12. No seria millor optar per mesures contracícliques; com es va fer, per exemple als anys 30 a Estats Units en una situació similar?

Com li deia abans, sí.

13. Quines mesures proposaria vostè per intentar arreglar la crisi?

Cal una refundació del sistema, no podem seguir amb pedaços. Però es podria començar amb una fiscalitat més justa, o posant un màxim als salaris més elevats relacionant-ho amb els que menys cobrin de la mateixa empresa. Una legislació que persegueixi l'economia de casino... Són tantes les mesures que no acabaríem, però totes es resumiríem amb una major redistribució de la riquesa i amb lleis més justes per evitar situacions com les actuals. Lluita contres el frau fiscal, els paradisos fiscals.

14. Una Catalunya independent seria una bona solució?

Una Catalunya independent seria molt important perquè permetria fer un país nou però no és la solució. Cal que l'endemà de la independència es faci una país on siguem les esquerres, els que busquem un país per a tothom els que comencem a fer una República catalana més justa i que no oblidem a cap dels seus fills. Amb la proclamació de la república gaudirem del poder polític suficient per acabar amb l'espoli fiscal, controlar la nostra riquesa nacional. La velocitat i la intensitat amb què construirem una societat més justa i més igualitària estarà en funció de la correlació de forces. Si les esquerres som hegemòniques en el procés constituent el canvi serà més profund.

15. Creu que s'està destruint l'estat del benestar i els drets bàsics de les persones?

Sí, s'està aprofitant la crisi per donar a mans privades la joia de la corona construïda per molts gent durant dècades, l'Estat del benestar.

16. Pensa que la classe mitjana està desapareixent?

Cada vegada són més grans les diferències entre els que més tenen i els que menys, sí cada vegada queda menys gent en allò que dèiem classe mitjana. Un procés de dialització accelerat. La meitat dels catalans dalt del tren perquè tenen feina precària i mal pagada i l'altre meitat mirant-s'ho i sense estructures públiques que els permeti enfilars'hi. I una minoria que cada vegada tindrà en llurs mans més poder econòmic .

17. Troba justa la llei espanyola actual que fa que una família desnonada quedi amb el deute pendent? No creu que hauria de produir-se una dació del pagament?

Sí, de fet Esquerra Republicana vam ser els primers en portar la dació en pagament al Congrés, de la mà de la PAH, l'any 2008.

18. Que en pensa de la PAH?

Fa una feina molt important, aturant desnonaments, sent crítics i demostrant que cal lluitar per una societat i un sistema més just.

19. Pensa que la gent cada vegada està perdent més la confiança amb els polítics i els partits a causa de la crisi i de les últimes barbaritats en casos de corrupció?

La corrupció és un mal que cal extirpar de la societat –no només de la política, no ho oblidem- perquè fa molt de mal.

20. Quines perspectives de futur té?

Espero viure en un país lliure, a la República Catalana. Quan això passi, poder tornar a donar classes i deixar la primera línia política, espero que com abans millor.

21. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Crec que li he dit abans, sí. Estem sent enganyats, no és una crisi, és una estafa i constitueix una veritable guerra.

Entrevista rebuda per correu electrònic, 26 de setembre del 2013.

Entrevista Pragma – Xavier Roqué

1. Quin titular posaria a la crisi actual?

Una crisi molt llarga.

2. Quins àmbits creu que abasta?

Des del sector social econòmic, a tot arreu. Ningú es pensava, suposo, que arribaria a tants llocs, que és el problema d'aquesta crisi.

3. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada?

A veure, potser si que hi ha hagut molta part d'interessos econòmics de determinades persones però igualment ningú està disposat a perdre diners, que és al cap i a la fi el que potser ha incitat a aquesta crisi. El que si que està clar és que hi ha alguns que s'han enriquit més que els altres, això està claríssim.

4. Creu que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

És un sistema cíclic. El que sempre s'ha estudiat; que hi ha èpoques que pot anar molt bé i èpoques que pot anar molt malament, tot va en funció de quina època et toqui.

5. L'entrada a l'euro de l'estat Espanyol, podria relacionar-se d'alguna manera amb la formació d'aquesta crisi?

Jo crec que hem sortit més guanyant que no pas perdent amb l'euro.

Potser el que està clar és que hi ha dues europaes, que van a dues velocitats, i cada vegada s'està veient més. Hi ha una països que potser els costa més i altres que tiren d'Europa, i jo crec que ens hauríem de posar a nivell dels que prenen responsabilitats i que la tiren endavant però això costa molt, i arribar un consens amb tots els països és molt complicat.

6. Què ha fet Alemanya que no hagem fet nosaltres? Perquè aquestes grans diferències econòmiques?

Primer que Alemanya és un país que potser ja està molt acostumat a passar crisis, ha passat per dues guerres mundials i clar. Avui, precisament celebren el dia que es van unir un altre cop les dues alemanyes separades i jo crec que això és un motiu d'orgull seu; han unit a un país que estava dividit i han tirat endavant, això és envejable.

Nosaltres tenim una altra cultura, som semblants però ells aposten més per una estructura econòmica basada en la indústria, més forta, i aquí el que es potencia

molt és el tema dels serveis, tenim un sistema econòmic potenciat pel turisme.

S'ha intentat buscar un sector que ens potenciés, el sector immobiliari. Però s'ha inflat tan que ha rebentat i ens hem quedat sense res.

7. Els anys anteriors a la crisi, econòmicament, es veia que estaven a una situació que tard o d'ora acabaria petant?

Si, la bombolla immobiliària tothom sabia que esclataria però ningú sabia quan. No es podia saber o si es podia hi havia molt pocs que ho sabien.

8. Es podria haver fet alguna cosa més per evitar caure en aquesta situació?

Jo crec que tots vam pujar al carro.

Qualsevol persona del carrer podia agafar un immoble, vendre-se'l i obtenir un benefici sense haver posat cap feina darrere, es podia guanyar diners de manera fàcil.

Tothom hi ha posat una mica de la seva part, tothom ha intentat invertir en borsa per guanyar una mica més. Penso que no hi ha ningú que pugui dir que no s'ha pujat al carro de la situació.

9. Quin paper han jugat els bancs i les caixes?

Tothom deia que una caixa havia de ser una entitat social i s'han acabat transformant al cap i a la fi en un banc. Les caixes tenien una funció però s'han adaptat al mercat i han intentat igualar-se als bancs i superar-los. I ara el que ha passat és quan han tornat a reestructurar les caixes i les estan posat al seu lloc, però ara ja és una mica massa tard.

El tractament d'una caixa era diferent que el d'un banc, però ara s'ha anivellat i és el que hi ha.

10. Per què els rescatem? Això aporta beneficis a la societat?

Que caigui un banc ja s'ha vist que no és positiu per ningú, això està clar.

Ara, d'on han de sortir els diners? Això és el que s'ha de discutir. Jo no estaria disposat a salvar un banc o una caixa on jo no tinc els diners, no és el meu problema. Però s'han de posar uns límits que no es puguin passar, i jo crec que s'han passat, que s'ha enganyat gent i tot això no s'hauria d'haver fet.

11. Quins problemes suposa per l'economia d'un país tenir formada una gran

bombolla immobiliària?

El sector immobiliari és un sector en el que s'hi ha posat tothom crec jo. Apart de que sense els bancs no s'hauria pogut tirar endavant, qualsevol persona podia anar a una caixa i li donaven l'hipoteca.

És un tema molt complicat en aquests moments, el que s'ha fet en un passat ja està fet i no crec que es pugui fer gaire cosa més.

12. Funcionen les polítiques d'austeritat? Realment, gastar menys en inversió pública aconsegueix resultats?

Tot sembla que si. El que no es pot fer és gastar més del que es té, això està claríssim.

S'han perdut molts drets socials, això és veritat, però ara és el que deia el president; que ja s'ha tocat os i que ja no es pot baixar més. S'havia d'arribar fins aquests límits? Si s'hi ha arribat és per alguna cosa, m'hauria agradat veure els números al davant i tenir més informació per poder dir-ho, però jo crec que s'està fent el correcte.

13. No seria millor intentar reactivar l'economia a base de més inversió pública, com per exemple es va fer als Estats Units als anys trenta?

No sé si són models gaire comparables, la situació que hi havia als anys trenta és diferent de la que hi ha ara.

Actualment, per exemple, una cosa que influeix molt són els sistemes informàtics que ho han revolucionat tot, i això no es pot controlar.

En aquella època hi havia un altre tipus de manera de fer, era una altra situació econòmica, era un altre país, un altre context, etc. Comparar una època amb una altra és molt complicat, primer per la manera de pensar, segon per tot el que ha anat passant en el món durant aquests últims anys.

Però penso que injectar diners això si que crec que s'hauria de fer. El que passa és que estem dins d'Europa i hi ha unes directrius que venen marcades, principalment des d'Alemanya, i hi ha coses que no es volen tocar. Si estem dins d'Europa hem d'acceptar les coses que ens diuen els de dalt que no podem fer, sinó hauríem de sortir però això seria potser més un perjudici que no pas una solució.

14. Troba justa la llei espanyola actual que fa que una família desnonada quedi

amb el deute pendent? Creu que hauria de produir-se una dació del pagament?

Jo crec que si, si una persona no pot pagar, no pagarà. I si aquesta persona no pot pagar el que s'ha d'intentar és arribar a un acord, almenys donar la opció de fer una dació en pagament. I tornar l'immoble que ha comprat. Tampoc hi veig més sortida. Intentar embargar a una persona de per vida no té cap sentit, perquè el que farà aquesta persona és anar-se'n a un altre país ja que aquí no podrà viure.

Un altra cosa és que en el moment que se li va donar els diners d'un deute que la gent es pensava que podria tornar i no ha pogut, al cap i a la fi havien de tocar de peus a terra perquè hi ha molta gent que no hi ha tocat al endeutar-se tan.

Jo crec la manera de intentar recuperar el preu d'aquest immoble i treure-li rendiment seria llogar-lo, així potser el banc recuperaria la inversió i no hi hauria un gran incobriment.

15. En quin punt de la crisi creu que estem ara mateix? Anam a millor o a pitjor, ens estem recuperant?

Pitjor no se sap mai, això si que no se sap però crec que una mica d'estabilitat si que hi ha ja, perquè aquells alts i baixos dels últims tres anys enrere actualment ja no hi son.

Aquí Catalunya tenim el problema de la independència econòmica de Madrid, però això ja és una altra cosa.

Que potser ens estem estabilitzant, si però tornar als màxims d'abans no se'pas di ho veure, potser sí però tornar a buscar un sector que generi tants diners, com va ser el de la construcció... Potser en sortirà un altre, que no sé quin és i que si es troba serà la gallina dels ous d'or però actualment ningú no el sap.

16. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Una estafa al cap i a la fi és que t'enganyen quan et venen un producte o una oferta que és irreal.

El que està clar és que si hi ha unes condicions i quan compres una cosa o entres

en un joc són diferents si que és una estafa, però si tu ja saps on t'estàs posant i coneixes exactament on estàs i que pots fer no és estafa. Jo no ho considero una estafa.

Tot va en funció d'on estigui el teu coneixement del que t'estan oferint, si et posen unes condicions i després no són veritat si que seria una estafa però en la crisi estafa? Potser en el tema dels bancs, si que hi ha hagut estafes en el tema de les preferents, ha quedat molt clar però estafar és complicat.

Pragma Advocats i Economistes, Vic, 3 d'octubre del 2013.

Entrevista - Banquer 2

1. Durant quin període va treballar a la banca? Quina funció hi feia?

Vaig treballar al banc dels 18 als 50 anys.

Als 50 em van prejubil·lar, el banc ja ho fa això. Em van dir si em volia estar a casa cobrant el mateix i els vaig dir que si, perquè si hagués dit que no m'haguessin traslladat a un altre lloc, a Barcelona o vés a saber cap a on.

Fins als 63 anys cobraré el mateix que si treballés i llavors cobraré la seguretat social, si hi és.

Vaig treballar a Manlleu fins als 30 anys i després em van fer cap de riscs de l'oficina principal de Vic.

2. Si hagués de posar un titular a la crisi quin hi posaria?

La crisi és internacional, és una mica complicat d'entendre.

Primer s'ha d'entendre que la societat en que vivim és tota consum, tot es basa en que la gent gast i consumeixi. El truc és que la roda volti: que treballis, et compres unes sabates, uns pantalons, una televisió, et casis, formis una família, compres una casa, els mobles... Si la roda va no hi ha cap problema, però després la roda es para i és el que ha passat, que s'ha parat.

Primer problema: els bancs van deixar un merder d'hipoteques a molta gent i aquestes no s'han pagat.

Segon: En atur hi ha una quantitat de gent que tela.

I tercer, el problema més gran que tenim, és que hi ha dos països que són la Xina i Rússia que ens estan donant pel cul.

Xina per exemple té 1300 milions d'habitants, això és més que Europa, aquesta gent ho poden fer de tot i a una quarta part del preu al que ho vens tu. I això com vols evitar-ho? La única manera seria que aquí cobréssim els salaris que cobren allà, però això aquí és inviable perquè allà cobren una misèria.

Fa 15 anys quan parlàvem de Xina dèiem que es morien 30 o 40 milions de persones de gana a l'any i ningú en feia cas. Però aquesta gent se'n va anat atipant d'això, i ara ja no es foten de gana i ens han invadit el mercat internacional. I ara les indústries d'aquí Europa ja no fabriquen tan com podrien fabricar perquè venen productes xinesos

Això ha estat una roda, i com es parará? No ho sé, està difícil de parar. Pretendre que els xinesos no vinguin seria difícil, els-hi has de tancar el mercat.

I els Russos igual, fa 6 o 7 anys dèiem que es fotien de gana i ara els estem demanant que vinguin aquí.

La crisi és una crisi en que no hem sabut adaptar-nos a les circumstàncies de que hi ha països que fins ara no hi donàvem importància i ara han dit que n'estaven farts de morir-se de gana i han dit que treballarien per quatre duros però almenys no es fotrien de fam. I aquests països ens han invadit, sobretot Xina.

No hi ha cap producte que vegis aquí que no hi hagi algun component que estigui fet a la Xina.

El meu cosí que fa mercats ven roba i saps on la compra? Al mercat xinés! Ven xandalls per un euro.

Què podem fer ara? De cases trigarem molts anys a poder-ne fe, perquè hi ha cases per tot arreu. Si temps enrere t'hi fixaves hi havia grues per tot arreu, jo de vagades li deia a la meva dona que tela quanta gent hi havia aquí al poble i em preguntava si hi havia tanta gent per ocupar tantes cases, no veia pas que naixes tanta gent.

Això trigarà molts anys. S'ha de buscar un altre sistema productiu perquè la construcció, que donava molta feina, ara no en dona.

Quina serà la solució? Doncs no ho sé, no crec que ni els economistes ho sàpiguen. Recordo que jo quan estudiava COU hi havia un professor que em deia hi ha una ciència que són les matemàtiques en la que saps que 2 i 2 sempre seran 4, que no fallarà, però l'economia no és una ciència exacta.

Els economistes sempre diuen les coses quan passen. Aquesta crisi immobiliària de tot el món no ho deien pas que hi seria, ho van dir-ho quan va passar. Quan a Estats Units se'n va anar a prendre pel cul un dels principals bancs també ho van dir quan va passar.

La vostra generació ho tindreu complicat, el nivell de vida que teníem nosaltres no el tindreu. Treballareu per quatre duros.

3. Van notar que es començava a produir un boom immobiliari?

Si. El responsable de riscos i el director són els que decideixen les hipoteques i els comercials són els que les fan.

Els comercials no cobren gaire i el problema és que cobraven segons el que fan i per tant els interessava fer hipoteques, contra més hipoteques més cobraven.

Jo havia de decidir amb el director si es feien o no i hi havia infinitat de casos que no se'n havien de fer perquè hi havia persones que demanaven crèdits de 30 o 40

milions i cobraven 12000€ i amb els director dèiem i aquesta persona com menjarà?

Però clar els comercials tenien potència... Tot i que jo i el director, als últims tres anys abans de la crisi, recordo que només vam autoritzar tres hipoteques. El que va passar és que se'n van fer més sota la complicitat dels comercials, nosaltres no ens-hi vam implicar perquè era una cosa clara.

Jo recordo parlar amb una família que em sembla que cobrava 1100 euros, tenien dos fills i es compraven una casa de 30 milions d'euros i jo els vaig dir que això no arribava i se'm van empenyar, amb trenta anys poden passar moltes coses

La gent era així i així es van fer les hipoteques.

4. Vostè creu que s'hauria d'haver produït una millor regulació?

Està clar. Segons quins bancs van vigilar més o menys, d'aquí que el BBVA, el Santander i la Caixa de pensions no han necessitat ni un duro i segons qui si.

Per això es van fer les preferents! Les preferents es van fer senzillament perquè els banc que havien deixat moltes i perquè si les tenien enganxades no tenien capital.

I com agafes capital? O bé gent de fora i et dona calers o fas una inversió fraudulenta com els preferents. A la gent gran els van dir, tens 40 mil euros a plaç fixe doncs els posarem aquí per tapar els forats de les hipoteques. El que passa és que el Banc d'Espanya no va dir res, ni ningú perquè tothom treballava: treballava el paleta, el lampista, es venien electrodomèstics, etc.

Però tot eren avals, tot es venia a crèdit No és que la gent tingués molt diners sinó que la gent tenia crèdit i això es veia a venir, era clar. I no es va poder evitar.

Els que van quedar més enganxats van ser les caixes. Hi havia una diferència entre caixes i bancs: els bancs solien fer hipoteques a particulars però a les caixes hi anava un constructor i els-hi deia que volia fer 30 cases i necessitava 30 milions i els assegurava que quant les tingues acabades aquestes 30 cases serien hipotecades allà. Això era un xollo per les cases, però que va passar? Aquests promotors no van vendre les cases i així com els bancs tenien hipoteques personals, les altres caixes (Caixa Manlleu, Meditarranio, Madrid, Bankia) en tenien a promotors i no les van cobrar mai. I aquest ha estat el problema.

Les hipoteques a particulars també han estat un problema perquè hi ha gent que no pot pagar, però el que ha estat més problema són les hipoteques a aquells promotors que demanaven calers per a fer un merder de cases, les feien pensant

que les vendrien i no les han vengut, els promotors no han pagat i les caixes s'han quedat amb quaranta cases buides i això ara no té cap valor.

5. En algun moment es va sentir pressionat per a vendre preferents i aquests productes enganyosos per al client?

No perquè jo no era comercial, era cap de riscos.

A més tant el Santander com el BBVA havien fet preferents però no tants i aquests les han tornat totes, tan el Santander, el BBVA com la Caixa. Van poder-les tornar perquè no n'havien fet tantes.

Els preferents eren una manera d'agafar diners, d'enganyar a la gent, que la gent també es deixa enganyar molt fàcilment.

Evidentment que els que les venien tenen la culpa i aquests eren els comercials, treballadors com tu i jo als quals els deien que si feien tantes preferents els pagarien mil euros més de setmanada.

Però també és veritat que la gent som una mica tocats dels pebrots. Molta gent diu es que jo no sabia el que feia!

Però la gent només deia una cosa, perquè jo ho havia sentit explicar als comercials: Què em pagareu? I quant els -hi deien un 7% pensaven oh collons! Demanaven si era segur i els asseguraven que si, el 7% era veritat que els-hi donaven mentre es tornaven. Però tothom sap que al 7% no hi pot haver res, perquè no hi havia res.

Per tant entre tots vam tenir una mica la culpa, l'avarícia de molta gent que deia: Que em pagareu amb un pla fix?- Un 1%. I si faig preferents? -Un 7%. Dons així vull el 7%!

6. S'estan optant per mesures d'austeritat per a solucionar la crisi, creu que aquestes polítiques obtenen resultats?

A veure, aquí hi ha dues coses.

Si que és cert que durant uns anys s'ha gastant amb tonteries.

Per exemple, com és que Espanya sigui el tercer país del món en autopistes? Només ens superen Xina i Estats Units. I clar quan el govern alemany ha d'ajudar a Espanya i veuen aquestes dades diuen: però si aquesta gent té més diners que nosaltres! És com si tu visquessis en un pis i li haguessis de deixar diners a un teu veí que té una piscina i un Mercedes, diries que de que va no? Una altra dada,

som el segon país amb més aeroports de tot Europa, i hi ha aeroports que no serveixen per res. i clar això a Alemanya tampoc ho entenen.

S'han gastat molts diners i què ha passat? doncs ens hem endeutat! I les deutes s'han de pagar.

I de disbarats els polítics n'han fotut tants com han volgut, és molt fàcil gastar-se els diners que no són teus, no costa res.

Hi havia un alcalde de Manlleu, que és un dels pocs municipis sanejats de la comarca, que em va dir: Clar, això és molt tentatiu perquè com no són els teus diners. Jo quan faig el pressupost no hi poso cap caler de la meva butxaca i si m'endeute tampoc em diuen res. I clar la gent t'ha de votar, doncs mira faré una biblioteca que ja veuràs.

I ha vingut un govern de dretes. El qual ja havia fet disbarats, perquè governava a València i van fer un merder que tela. I aquest govern el que fa és carregar-se el poc que tenim:

Fa una reforma laboral perquè diu que hem de ser competitius a base de salaris baixos, doncs abaixaré salaris. I clar ja ho sabem que si els xinesos treballen per 100 euros i tu treballes per 50, evidentment que el producte te'l compraran a tu. Però això tampoc és la solució perquè així que passarà aquí? S'acabarà la seguretat social com a Xina? Les pensions també?

A més, amb el sistema que vivim s'ha 'estudiar carreres però s'ha de mirar que vol el mercat I aquí, per exemple, s'han descuidat la formació professional i aquesta és bàsica perquè necessitem gent que treballi a les indústries.

Jo que un tingui una carrera d'historiador em sembla perfecte però és una persona que sap que no té sortida, l'únic que pot fer és fer-se funcionari.

I clar, tenim una quantitat molt gran d'universitaris molt gran, que millor, però ens hem oblidat de la formació professional perquè hem dit que no servia per res i la formació professional és la indústria. I aquí el que necessitem són indústries.

I als joves que tenen carreres i són intel·ligents han de marxar perquè aquí ningú els dona suport. La investigació què? Un país que no investig no treu productes i això és bàsic. S'ha d'investigar i donar productes al mercat i això ho fan a les universitats i els hi hem de donar diners, si els joves no troben feia almenys puguin investigar i trobar la patent de coses. El trist és vendre la patent i quan un investigador d'Espanya en treu una patent, qui guanyarà diners d'aquesta serà la

indústria que la compri i que vendrà el producte a tot arreu. El millor és tenir la patent i les indústries.

Les retallades? Doncs ome... Jo no sé si se'n adonen però aquí hi ha gent que cobra una pensió de 450€ i donant per fet que el pis ja el tingui pagat, ha de pagar una part dels medicament, una estufa per escalfar-se, el llum, el telèfon, l'aigua i això li va molt just a aquesta persona I si van retallant arribarà un moment que potser sortirem a Internet i dirà que a Espanya hi ha 20 milions de pobres! Llavors haurem de recordar quan els xinesos és morien de gana i dir mira ara som nosaltres. Perquè els salaris són baixos i no hi ha indústries.

Ens hem pensat que el turisme és una salvació, i ja ens dona molts diners però només dura una temporada. I el turisme és una sort, és una sort que a Catalunya tinguem platges i sol. Hem aprofitat bé aquesta sort, però no hem promocionat indústries, que donen més treball, i no tenim res. Indústries importants no en tenim ni una, les úniques indústries bones que tenim són els bancs i només alguns perquè els altres se'n han anat a tomar pel cul!

I ja no mana el govern, som a Europa. I quan necessites algú que et deixi diners mal assumpte perquè no te'ls deixarà per la teva cara maca, alguna cosa li has de tornar. I actualment els que tenen els diners són els alemanys i aquest veuen coses que ens han costat no sé quants milions i se'n enriuen.

Hi ha alguna que diuen que la única solució seria sortir d'Europa, però això ja és una cosa que depèn dels polítics.

Si sortíssim d'Europa l'avantatge que tindríem seria que nosaltres tindríem la màquina de fer diners.

Nosaltres diem molt del deute públic però per exemple el Japó té un 200% de deute i els-hi és igual perquè ells tenen la seva pròpia moneda. A més ells quan emetien deute tenien una cosa clara, que el deute la compressin els seus. Si tu tens diners teus en deute públic és molt difícil que els retiris i per tant no ets cap perjudici, si se't paguen els interessos no trauràs mai els diners. I els anirà reinvertint, quant se-li acabi els deute en tornarà a comprar. I al Japó el 99% del deute és seva, es poden permetre el luxe de no esgarriar-se. Com la prima de risc és seva, ningú els pressiona.

Aquest nou govern farà disbarats i pensa que encara que el canviem el que s'ha carregat ja està carregat. Aquests s'ho carreguen i els altres tampoc ho

solucionaran.

Aquí hi hauria d'haver altres partits polítics que es fiquessin al mig dels dos de sempre, que s'ho fan entre els dos i xupen un de l'altre. I per exemple, l'Aznar ha enxufat els seus fills a Anglaterra i en Felipe González per una indústria internacional però clar, està cobrant de president del govern que són 6.000€ lliures d'impostos. Quan acaben el govern tots van enxufats, i aquí està el problema.

El polític hauria de ser una persona que sigués decent. A més, quina política vols que facin si l'economia s'aguanta sobre res, no hi ha ningú en aquest món que pugui dir que això pujarà o no i si hi hagués algú se'n aniria a la borsa.

No saben pas que passarà amb l'economia. Però una cosa és evident: quant més atur hi hagi, més crisi. Això és una veritat com un temple perquè un parat gasta menys del que treballa i quants més salaris baixos, menys consum perquè no és el mateix cobrar 2000€ cada mes que 500.

L'atur i els salaris baixos són els principals problemes. I si van per aquí, van equivocats i això no ho dic jo, ho diuen tots els economistes. Tot és una roda que si consumeixes molt bé però sinó tothom parat. La gent s'ha de guanyar la vida, i aquí parteixen de la base de dir de moment retallem i després ja en parlarem. I el problema el tindreu vosaltres perquè treballareu per molt poc.

7. Estaria d'acord en dir que aquesta crisi és una estafa?

La crisi és mundial. Hi ha països que se'n escapen com Xina, però ningú vols els salaris de la Xina, tenen un superàvit de 900 mil milions de dòlars. Això vol dir que actualment els xinesos poden fer ballar als Estats Units, que és el país més endeutat del món i això ho sap tothom. I aquí anem dient ai el deute públic! I tots els economistes van dient que si hem de pagar el deute que si no sé què. I que no diguin tonteries perquè fa 15 anys que Estats Units va dir que no podria pagar mai el seu deute públic. El que passa és que ells tenen un avantatge, tenen un poder militar que no t'hi pots pas ficar, això nosaltres no ho tenim.

Els saben que mai podran pagar el deute públic i van pagant els interessos. Però Estats Units, que és un estat federal, té quatre estats com per exemple Califòrnia, que fa tres anys que està en suspensió de pagament, fa tres anys que seguint les normes del mercat no pot pagar a ningú però l'agència federal li va abocant diners.

Estafa? Mmm no.. A veure aquí Espanya hi ha hagut una corrupció que tela. Per mi, si no hi hagués tanta corrupció no hi hauria tant atur i les pensions tampoc

serien tan baixes. Hi ha hagut molta corrupció de tots els governs.

Però la crisi és mundial. Hi ha països que se'n surten més, per exemple: Per què França no té tants parats? Peque té indústries.

Aquí Espanya la crisi és més elevada per culpa de la corrupció, s'han fet les coses mal fetes i a demés no s'ha fet cap indústria. Aquí es pensaven que la indústria de les cases era la solució i tothom ho sabia que no es podien pas fer tantes cases, qualsevol ho veia. Es devien pensar que la gent podia tenir la casa, l'apartament a la platja, a la muntanya i al centre d'Espanya. S'hauria de promocionar la indústria.

Aquí han estafat amb els preferents, sense cap tipus de pal·liatiu, el que passa és que tothom hi ha col·laborat. Els comercials tenien ordre de vendre preferents, això és cert, però també és veritat que quan a una persona li deien que en comptes de cobrar un 1'5 d'interessos cobraria un 7% se li obrien els ulls com una taronja. I els comercials deien una mentida, deien que el 7% era segur i no ho era.

És una crisi mundial i nosaltres de què ens hem de refiar? Del turisme només.

També hi ha una diferència entre Catalunya i Espanya que s'hauria de dir, Europa té clar que els hem estat enganyant des de fa temps. A l'època que Espanya va entrar a la comunitat europea va demanar que ens deixessin diners i uns economistes estudiosos van dir a veure... Catalunya pobre no ho és pas, el País Basc tampoc però van mirar Andalusia, Extremadura i les Castelles i van dir aquests si que són pobres, us donarem diners perquè és desenvolupi. Durant 25 anys ens han donat diners perquè ho facin, però no s'han desenvolupat i s'han dedicat a fer autovies i aquesta gent no ha evolucionat. Aquest és el problema d'Espanya, que hi ha dues comunitats (Catalunya i el País Basc) que tiren del carro i els altres... Però els andalusos no en tenen la culpa, la culpa és de que els diners que els-hi van donar per a fer indústries no s'han fet servir per això.

I això no sé com es solucionarà, això ja ho veuràs tu.

9 d'octubre del 2013.

Entrevista Confederació Sindical del Treball (CGT) – Jaume Carreras i Manolo Prieto

1. Quines funcions fan dins de la CGT Osona? Amb quins objectius es crea?

Jaume: Jo són el de finances. Ja estava afiliat a la CGT a nivell d'empresa, l'objectiu era crear-la aquí a Osona per remoure una mica el tema social perquè l'independentisme ha ocupat molta part i potser ens deixem temes bastant importants que ens estan destrossant.

Manolo: Jo ocupo la secretaria general.

Intentar crear un sindicat de tendència anarcosindicalista és una vella aspiració de la gent que estem a la comarca, poder donar aquesta opció tan en el món del treball com en el social.

2. Com descriuriem en una frase la crisi actual?

Jaume: La que s'ha fet famosa és estafa no?. Jo penso que és una radicalització total del capitalisme . Estan carregant tota la crisi sobre les espatlles dels dèbils. És com una refundació del capitalisme.

Manolo: Sembla ser que les empreses no tenien prou beneficis i han buscat la manera d'obtenir-ne encara més, a costa de tots els drets socials i laborals.

És una ofensiva del capital en tota regla.

Després de la segona guerra mundial es va aconseguir l'estat del benestar, que tot i les mancances que tenia va donar certs drets socials i laborals a la població. I ara han dit que s'ha acabat, anem a provar com reaccionen si els-hi treiem tot i els-hi està sortint bastant bé.

Jaume: A més, amb la taxa elevada d'atur vol dir que tenen 5 o 6 milions de persones que amb un toc de pito van a treballar per a qualsevol preu i sense cap res ni res. Ja els interessa tenir una massa d'aturats, primer de tot per domesticar els que tenen treball i segon per fer servir aquesta gent quan els convé.

Jo crec que no estem tan lluny d'abans quan anava el senyor a la plaça i deia: tu avui vens a treballar i demà no vens.

3. Quins àmbits creuen que abasta?

Manolo: Tots.

El tema més afectat podria ser el de l'educació, totes les reformes educatives que s'han fet des de fa trenta anys han anat encaminades justament a suprimir la capacitat comprensiva de la lectura o de les matemàtiques. I tot això es tradueix a l'hora d'interpretar el món; no és que no sapiguem llegir el Quijote o un text més

elaborat, és que no tenim la capacitat de tenir un criteri propi més enllà del que diuen els mitjans de comunicació. I això és gràcies a la educació que ens han donat .

I en l' àmbit laboral ja es veu com estan les coses... I el social, està a la cua de les prioritats polítiques.

Jaume: El que passa és que indirectament, a mida que estan destrossant la sanitat pública, la jubilació i tot això, els bancs ens estan esperant per fer ells el gran negoci.

4. Quines persones creuen que han estat més afectades? Pensa que ha beneficiat a algú?

Jaume: Les grans empreses i les multinacionals s'han beneficiat.

Manolo: A beneficiat a les multinacionals, les elits polítiques i econòmiques.

I no parlem tant dels parlamentaris, perquè aquests al cap i a la fi són uns titelles de les grans multinacionals, els que s'estan beneficiant són uns que no surten mai al diari, aquí per exemple tenim el Botín o el del Zara, el del Santander... Gent que no surt, que no és presenta mai però en canvi són els grans beneficiaris de la crisi.

Jaume: Aquests i els especuladors financers, evidentment. Des del seu ordinador venen, compren, destrueixen empreses.

Manolo: Que no sabem el seu nom , però que existeixen. I els que han perdut són la resta, el poble.

Jaume: El poble, i la classe mitjana ha rebut fort.

Manolo: Però això no és en plan de quatre o cinc anys, sinó que aquestes coses venen de lluny.

El capitalisme per sobreviure ha d'explotar, és una explotació de l'home per l'home. I arriba un moment en el que ja no pots comprar més, hi ha un límit. I diuen fora els drets socials, fora tot això i el que mana és la competència.

Jaume: Això si tires enrere ja comença amb la taxa de Regan i per acabar-ho d'adobar, la desaparició de la Unió Soviètica.

El capitalisme es fa valent perquè ja no té rival a tot el món.

Manolo: Fins i tot podríem arribar a pensar que la desaparició de la URSS estava cantada i que van pensar quan apassi atacarem. Era un referent amb cinquanta mil falles per tot arreu però era un referent que encara existia.

Jaume: A més la Xina se'ns està tornant capitalista a passos agegantats.

Manolo: L'ideal del capitalisme seria un país com la Xina, en el qual no hi ha cap tipus de dret, ni llibertat d'expressió ni res, i el sistema de producció és capitalista.

5. Quins canvis s'han produït al món del treball arran de la crisi?

Jaume: Hi ha hagut dues reformes que han destrossat tota la negociació col·lectiva, pràcticament no tenim cap dret. L'empresa amb qualsevol excusa ja rebaixa sous, treu drets sindicals, etc. I a més els nous contractes són d'una eventualitat exasperant, sense cap dret. Ara els vells tenim un contracte apanyadet però tot el que ve darrere és escombraries.

Manolo: A nivell laboral van introduir el despenjament, en el que l'empresari en qualsevol moment, adduint una raó econòmica, es desvincula del conveni, que és una llei pública al diari oficial, i no abdica a un determinat dret o avantatge que pugui tenir el treballador.

I ara no tenim garantits els pocs drets que ens queden.

Fins fa quatre anys, si a tu t'acomiadaven tenies el dret de que l'estat et protegís a través d'un judici i ara no, això s'ha acabat, ja no pots reclamar. La veu de l'empresari és la que mana.

Jaume: A més, per exemple tenir una sèrie de baixes seguides és motiu d'acomiadament i gent que té malalties greus com càncer i això i necessiten baixes llargues, els poden fotre tranquilament al carrer.

6. Creuen que hi ha empresaris que es beneficien de la situació?

Jaume: Si, sense cap mena de dubte. Acomiaden, retallen sous, etc. De cara a tenir ells més guanys.

Pensa que ara molta part treballadora no gosa protestar, si les condicions de treball ecumènicament no són bones ningú diu res i inclús a gent que té categories

qualificades li fan fer feines del que sigui.

Manolo: I moltes categories professionals s'han abolit precisament per això, perquè puguin posar a fer qualsevol cosa a un titular que té una creta formació.

7. Vostés, en general, considerarien que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

Manolo: No, de cap de les maneres.

Jaume: Mira si és bèstia, que és destrossa ell mateix. Hi ha empreses que s'han carregat a altres empreses. Són tan bèsties que ni es respecten ells mateixos.

Manolo: Han desaparegut moltes empreses petites, han deixat de funcionar molts autònoms, el que funcionaven no els ha importat, i en canvi estan creant la figura de l'emprenedor, que no deixa de ser un autònom. Però en aquesta figura, l'emprenedor crea un producte i s'ofereix a algú altre, generalment una empresa més gran, perquè per si mateix no pot.

És un canvi de tendències. Al capitalisme no l'importa menjar-se als seus.

Jaume: I per a tenir guanys no es respecta a l'ecologia, els beneficis que treuen no repercuteixen a la societat. És egoisme pur i dur.

I a vegades s'han trobat països que han posat unes normes ecologistes molt fortes i l'empresari tanca la fàbrica i se'n va a Bulgària o allà on sigui que li posen la catifa. No tenen cap mena d'ètica.

8. Quin paper han tingut els bancs i les caixes? Pensen que han actuat amb legitimitat?

Manolo: Han estat les que van oferir, en el seu moment, diners que no eren seus. I aquest diners els van oferir a gent que sabien perfectament que havia més de la meitat de probabilitats de que no els retornessin. Ha estat pensat, manipulat. I després el que han fet ha estat dir: Doneu-me diners! Perquè si no me'ls doneu això no s'arregla. I amb la meitat del que li han donat a la banca, estaríem funcionant els serveis socials de manera millor que abans.

Jaume: Jo diria que el sistema financer és el màxim exponent del capitalisme. I ells

amb les serves urpes tenen agafats als polítics i a la gent.

I quantes vegades hem vist què han donat un crèdit a un partit polític? A canvi de res? No, això no m'ho crec. A canvi de que canviïn una sèrie de normes i una sèrie de coses.

I a més, estan actuant amb una total impunitat. No hi ha ni un banquer a la presó. I més tenen unes pensions de collons.

9. Creuen que les polítiques d'austeritat aporten solucions? Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

Manolo: No, solucions per a sortir de la crisi no. Un bon dia ens aixecarem i la crisi haurà acabat . Ara ja comencen a dir certes coses i d'aquí un any, any i mig 5 milions d'aturat, les polítiques socials no es tronaran a reactivar i haurà passat el que se'n diu crisi.

Les polítiques d'austeritat han servit per treure's de sobre tota una sèrie de drets socials, que passaran al mercat.

Jaume: És que austeritat només la tenen segons qui; un 90% de la població si que ha llepat, però en canvi el 10% no els ha afectat el més mínim.

10. Quines perspectives de futur tenen?

Jaume: Als anys 90 i 2000 no hi tornarem mai més, això ha canviat radicalment. Pot millorar? Si, però del que es tracta és de canviar la situació.

Manolo: Pot millorar per a la gent que ens hem pogut mantenir en aquesta època de retallades que per bé o per malament mantenim certs drets, no ens els han tret tots i ara si deixen de treuen ja és molt. Però és que queden 5 milions d'aturats. I aquesta gent no és col·loca enlloc, l'actual sistema no crearà llocs de treball per a ells; estaran en economia submergida, mal vivint.

Però han vist que no hi ha revoltes al carrer, no s'han cremat bancs. Els hi traurem la casa, la feina, la vida social que tenen , no els-hi donarem jubilació i a sobre no es queixen, encantats de la vida.

La crisi, algun dia diran que ja n'hem sortit, diran que hem pujat el PIB un 2% i serà meravellós.

Jaume: El que passa és que s'ha de fer un replantejament total perquè a nivell ecològic ha d'haver un decreixement de la societat, sinó en qüestió de pocs anys

ens carreguem el planeta. Canvis climàtics i una serie de coses inherents del capitalisme.

11. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Manolo: Si, a nivell general si que és una estafa. És un estafa i un insult al pensament.

La crisi de l'any 29 el que va provocar és que es poessis les polítiques més de protecció social perquè van veure que la gent s'estava morint de gana, hi havia molta misèria. La seguretat social, l'educació, tot això es va veure que era necessari perquè sinó la gent no tirava. Va sortir un model mitjanament nou, però ara, que han dit que és una crisi, realment un model nou no sortirà.

Jaume: El que és tracta és repartir la riquesa i el treball. Jo no tinc que treballar 8 hores quant hi ha quantitat de gent que no en pot treballar cap, treballem 5 o 6 hores cada un i tots treballem.

Pensa que molta gent tenen 30 o 32 anys i no tenen cap treball, i aquests lamentablement han perdut el tren. No els pots pas reincorporar a un lloc de treball als 40 anys.

Quedarà un sector totalment fora de la societat i potser els ric viuran amb els seus barris protegits amb metralleres tancs i el que convingui i tindran e seus amarres al port de Barcelona, també protegits amb alambrades.

Manolo: La protecció a nivell policial i de repressió serà cada vegada més. En algun moment això ha d'explotar, aquests 5 milions de persones que estan en aquesta situació i els que encara falten per entrar.

I el nivell educatiu conta molt, igual amb 26,27,28 hi ha gent que no ha treballat, no han entrat dins el mercat laboral i no han conegut el que és. I aquesta gent quan entrarà farà el que li diguin, es queixarà molt i fins que arribi a un nivell de consciència, que ja veurem quan arribarà la consciència de la gent.

Bar la Nyamera, Vic, dimecres 9 d'octubre.

Entrevista Comissions Obreres Osona (CCOO) – Miguel Sánchez Guellos

1. Quina funció fa dins de Comissions Obreres d'Osona? Des de quan hi està vinculat?

Sóc el secretari comarcal, ara farà cinc anys. Però vinculat al sindicat ja fa des de que tenia 19 anys, i tinc 53. Pràcticament tota la vida. Jo vaig arribar aquí al 78 d'Andalusia amb 18 anys i amb 19 ja em vaig posar al sindicat. I no n'he sortit mai, d'una forma o

altra sempre hi he estat vinculat.

2. Com descriuria en una frase la crisi actual?

Per un lloc posaria que aquesta crisi és una estafa, això nosaltres ho hem defensat sempre. I també que els treballadors i treballadores són els que estem pagant aquesta situació.

3. Quins àmbits creu que abasta?

Aquesta crisi està afectant a tota la societat mitjana. Els poderosos, els rics són els que no els-hi afecta. Les multinacionals, els grans empreses no estan afectades, al contrari s'estan aprofitant de tot això i fins i tot són els que estan propiciant que això passi.

I fruit de tot això, la precarietat i la situació de pobresa cada vegada és més gran. Els treballadors i la ciutadania, majoritàriament, són els que estem patint la pujada d'impostos, rebaixada de sous, pèrdua de salaris i treball.

4. Pensa que esta beneficiant a algú?

Si. En principi el gran capital, les multinacionals i els poderosos.

Fins i tot jo diria que tot i que els bancs aparentment han tingut una crisi, en definitiva que l'ha estat pagat hem set nosaltres i ells tampoc han patit aquesta situació.

Ara estem pagant els interessos del deute tan immens que tenim que pagar, que són ja prop d'un bilió d'euros. I la major part d'aquest deute no és públic sinó que era dels bancs i l'hem fet pública, l'estem pagant nosaltres.

5. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada?

No m'atreiria a dir si ho ha estat o no.

El que està claríssim és que jo havia sentit parlar, des de aquí el sindicat, que aquesta situació era una bombolla.

Ja feia anys que es venia dient que aquesta economia tenia els peus de fang, que era fonamentada en el turisme i en la construcció i que pel contrari, no hi havia una política industrial i de consolidació d'indústria, que és el pilar fonamental per l'economia.

Els governs, tan els socialista com el del PP, deien que la millor política econòmica

és la que no es fa, la del mercat lliure que ja es va regularitzant per si sola. I el que va passar és que la llibertat aquesta, sense dissenyar cap política econòmica ni industrial, va portat a on va portar.

Però és que això era una qüestió d'anys, de temps. Es preveia que vindria però no sabia dir-te si estava predissenyada.

6. Quins canvis s'han produït al món del treball arran de la crisi?

Una de les coses que està afectant molt és la reforma laboral.

En aquesta reforma volen eliminar la negociació col·lectiva, que és a on els treballadors es regulen els seus drets. En l'eliminació de la negociació col·lectiva, el treballador està desprotegit i quan va a una empresa a demanar feina; no té un salari ni unes garanties, sinó que són aquelles que negocia davant de l'empresari i un treballador no està en igualtat de condicions que aquest i no pot exigir-li cap condició.

La negociació col·lectiva és un eix fonamental per empobrir a la societat i als treballadors.

Fruit de la reforma laboral també permet, i s'està duent a terme, la reducció de salaris; qualsevol empresa pot demanar, davant d'una situació adversa, una reducció de salaris d'un 10,15, 20% i més.

També poden reduir la jornada laboral sense cap contrapartida a canvi. D'estar a 40 hores, l'empresa podria plantejar-se passar-te a 30 perquè no hi ha feina per fer-ne 40.

I així successivament.

Per exemple també, la indemnització als treballadors per acomiadament, no solament és més baixa sinó que a més l'acomiadament és molt més fàcil. I tot i que l'acomiadament d'improcedent ara són 33 dies, que abans eren 45, és que ja n'hi 33 ni 45, la gran majoria d'empreses paguen 20 dies. I pel contrari m'hi ha moltíssimes que no paguen ni la mínima indemnització sinó que fan que la pagui el fons de garantia salarial, perquè van posar que totes les empreses que no arribaven a 25 treballadors, el 40% de la indemnització la pagava aquest fons, que ja no l'estan pagant les empreses sinó que paguem entre els treballadors i el govern.

No sé si em deixo alguna cosa de la reforma laboral, perquè és molt dura, però

aquestes 3 o 4 coses són les més il·lustratives.

7. Considera que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

El sistema capitalista per mi és molt injust i evidentment no és el meu model. S'haurien de canviar una quantitat de qüestions perquè aquest capitalisme salvatge que ara tenim, no fos així i en principi hi hagués un canvi de model.

Evidentment no podem pensar en un sistema socialista a l'estil del que hi havia abans a la URSS però sí que hauríem de ser un sistema més equitatiu, més igualitari i en el que no hi haguessin tantes diferències entre rics i pobres.

Pensa que els que estem pagant, aguantant el país. som les classes treballadores perquè del total dels ingressos que el govern ingressa dels pressupostos em sembla que a prop d'un 90% procedeix de l'IVA i de l'IRPF., és a dir, directament dels treballadors.

La resta, les grans fortunes, tributen un 1% a través de les IK, les multinacionals un 1 i pico per cent i les grans empreses gaire bé tampoc tributen.

Així que les que paguen i tributen són les petites empreses(els autònoms), aquestes no tenen escapatòria i sobretot els treballadors.

Per tant, el sistema capitalista no és el que a mi m'agrada i en qualsevol cas hauria de ser un altre sistema molt més just.

8. Quin paper han tingut els bancs i les caixes? Creu que han actuat amb legitimitat?

Els bancs i les caixes han actuat molt malament.

L'origen de les caixes l'havien fonamentat la societat treballadora i eren per donar un servei proper a la ciutadania. Els bancs quedaven molt més lluny i pensant més en les empreses.

Però les caixes van voler jugar a fer de bancs, van pujar-s a ala bombolla immobiliària i com no tenien diners suficients el que van fer va ser endeutar-se molt amb els bancs estrangers.

Tot això, ara ha esclatat i ho estem pagant nosaltres. Ha estat una actitud negligent per part de les entitats bancàries i sobretot les caixes i jo crec que aquí hi ha

responsabilitats penals dels que van decidir.

I no solament això, sinó que després també hi ha les preferents i les deutes subordinades que han estat un engany per a les persones més indefenses i que no sabien el que estaven fent. Això ha estat aprofitar-se i jo crec que aquí tenen responsabilitats penals tots els que han dirigit les caixes d'estalvis.

9. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions? Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

No, al contrari.

Els economistes expliquen que les primeres teories que els donen a la universitat són que quan hi ha una situació de recessió, les polítiques més favorables són les que no retallen, les que donen capacitat als treballadors i a la ciutadania per poder invertir o per poder gastar.

El que s'està fent és el contrari, estan retallant de tal manera que el ciutadà no arriba a poder consumir o consumeix només el necessari, l'imprescindible. I això fa que la societat no tingui una capacitat econòmica suficient perquè tot és una roda: si no consumeixes, el comerç se'n ressent i no s'ingressen impostos.

L'efecte és el contrari, és com si estàs en un pou i per sortir-ne comences a cavar cap a baix, això és el que està passant amb el que estan fent en aquesta situació delicada i tan profunda de crisi.

Si els treballadors no tenen capacitat per poder fer un consum adequat, no sortirem d'aquí.

10. Quines perspectives de futur té?

No s'està arreglant i de fet nosaltres des d'aquí el sindicat ho veiem, hi ha moltíssimes persones que estan fartes d'anar a buscar feina i que no hi ha manera de trobar-ne. A més, hi ha milers i milers de treballadors que no cobren cap tipus de prestació.

A curt plaç, nosaltres no veiem cap solució.

Les mesures que estan prenent els governs, tant el d'aquí Catalunya com el de l'estat, no van encaminades a fer polítiques per sortir d'aquesta situació. El que estan pensant és només pagar el deute aquest tan monstruós que tenim, complir amb els bancs alemanys i anglesos però no pensen en solucionar el problema tan

greu que tenim, l'atur.

Jo crec que pensen que l'economia per si sola ja sortirà a poc a poc i ja s'ho faran, però si no es fan polítiques econòmiques, industrials i socials per afavorir aquesta situació no en sortirem tan fàcilment.

Evidentment, el temps ja ho dirà però a curt termini no veiem solucions.

11. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Totalment. És una estafa perquè els que l'han provocat no l'estan patint.

L'han provocat els poderosos, els multimilionaris, les multinacionals, les grans empreses, els bancs, en fi el “lovis” de la economia mundial i que l'està patint són els treballadors, la ciutadania en general. Nosaltres que no l'havíem provocat i que mai havien fet accions perquè aquesta crisi es produís.

A més estem pagant aquest deute tan elevat, i no és públic sinó que és privat dels bancs.

És una estafa que nosaltres estiguem pagant una situació que no hem creat.

Comissions Obreres Osona, Vic, 10 d'octubre del 2013.

Entrevista UGT- Cesc Poch Ros

1. Quina funció fa dins de UGT Osona? Des de quan hi està vinculat?

Sóc el secretari general de la comarca d'Osona. Ocupo aquest càrrec des de l'any 2002, des de que tenia 29 anys. Des de l'any 1995 estic afiliat al sindicat.

2. Com descriuria en una frase la crisi actual?

És una crisi del sistema capitalista, global i profunda.

3. Quins àmbits creu que abasta?

Jo diria que sobretot a la nostra comarca i a Catalunya, s'han sobre posat tres crisis diferents. Una és la mundial del sistema financer i la seva fallida.

L'altre la del totxo i del model que teníem de creixement econòmic que estava molt sustentat amb el sector de la construcció (aquestes dues poden anar relacionades perquè aquí també peten els bancs però és una crisi afegida

I per últim la del nostre teixit industrial que aquesta ja era greu abans de la financera, aquest procés de deslocalització, de tancament de les fabriques tèxtils.

I aquí s'acumulen les tres crisis i per això com l'estem vivint és especialment dur.

4. Quines persones creu que han estat més afectades? Pensa que esta beneficiant a algú?

Jo no sé si ara mateix està beneficiant algú.

El que està clar és que nosaltres hem tingut un model d'empresa i econòmic, i a Osona molt, que es va basar en la precarietat laboral, les ETT, la temporalitat i això no fa empreses fortes. Nosaltres en aquell moment ja ho dèiem que això era pa per avui però gana per demà. No eren empreses amb molt valor afegit sinó que competíem amb salaris baixos, amb precarietat laboral. I quan comença el boom de la construcció tampoc és un model que sigui econòmicament sòlid.

I aquesta gent que han estat treballant en aquest model de indústria i en aquest model de construcció, que eren amb perfils formatius baixos, són evidentment els que més han rebut en aquests moments.

Hi ha col·lectius. A els immigrants els ha afectat moltíssim però perquè molts treballaven a la construcció.

5. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada?

Jo diria que no.

Però quan parlem del mercat i sembla que no existeixi, que sigui una nuvolosa, no és veritat. Segurament hi ha gent que si ha enriquit.

Quan abans parlava de les nostres crisis encara n'hi hauríem d'afegir una altra, una quarta: el tema de l'austeritat i de la crisi del dèficit públic que això ha estat a causa

dels bancs alemanys i les retallades, és l'acumulació de les quatre coses.

Evidentment si hi ha algú que vol sortir beneficiari és el sector financer, que a més és el culpable de com estem.

Però jo penso que més que predissenyada, és una perversió del sistema capitalista en la que s'ha confós la competitivitat i buscar el màxim benefici possible amb l'objectiu final de l'empresa.

Jo sempre dic que l'objectiu de l'empresa no és obtenir el màxim benefici, això és només una condició. Perquè l'empresa funcioni ha de tenir beneficis però l'objectiu és donar riquesa a través dels salaris, estructurar la societat, crear treball. Aquests són els objectius socials de l'empresa. Perquè això funcioni és evident que ha de ser competitiva i ha de tenir beneficis però la perversió aquesta de buscar el màxim benefici possible jo penso que s'ha posat tant al davant que ha acabat enduent-se el propi sistema.

I si que hi ha un culpable, això té un origen als anys 80 quan comencen totes les polítiques neoliberals de Regan i la Tacher, que fins i tot els sectors de la socialdemocràcia se-la creuen. Terceres vies per intentar fer més petit l'estat del benestar.

S'ha fet un model de desgovern de l'economia i el problema que veig és que algú deia: suposem que el que condueix sap per on anem. I aquí el problema és que aquí potser no condueix ningú. I aquest ha estat el perill, que probablement no conduïa ningú i gent que buscava el màxim enriquiment possible han acabat generant aquesta situació.

6. Considera que el capitalisme és un sistema positiu per a la societat?

Jo sóc marxista de formació i m'agrada parlar de maneres de producció i de classes socials. Amb la lluita aquesta com si el capitalisme hagués guanyat i fos la única via possible no hi crec.

Aquí hi ha una cosa que és diu mercat que en principi hauria de servir per reassignar els recursos i la riquesa. Penso que el mercat sense el paper de l'estat, el lliure mercat tal com el defensen els neoliberals i els liberals, provoca desigualtats socials i per això hem anat a parar on som ara.

Una altra cosa és que hem de pensar que el capitalisme no és una cosa quadrada,

la vida és molt més complexa.

Abans hi havia el capitalisme o el socialisme. I a veure, podem fer espais d'economia social, i això per a mi és socialisme també. Això vol dir que accepte el capitalisme? No, vol dir que a la vida hi ha espais que no són omplerts pel capitalisme pur.

7. Quins canvis s'han produït al món del treball arran de la crisi?

Aquesta crisi és més sistèmica i ens afectarà més del que ens pensem. Algú pot haver pensat en algun moment que això és com les crisis que van haver als anys 80 o al 1993-49 i que tocaria fons i que després ja vindria la recuperació. I penso que aquí el canvi de models i de mentalitat és més profund del que ens pensem. Torno a dir el que era abans, i no tinc clara la sortida, aquí el que tenia un bon model d'empresa (un producte de qualitat, amb investigació i informació i per tant amb uns bons nivells formatius que van acompanyats d'uns bons salaris i d'unes millors relacions laborals) se'n està sortint o no ha patit tant durament la crisi. La resta? Doncs com venim del model productiu que venim, jo penso que la crisi encara durarà tan a la gent que ja està a l'atur, que a veure com es reubiquen al mercat de treball, com a les empreses que hauran de redefinir-se.

En tot cas penso que ha trencat el paradigma aquest de la primera part del segle, els primers anys en que la innovació era la única cosa que servia. Ara es tornen a posar molt en valor les persones.

8. Que pensa sobre la reforma laboral?

La reforma laboral és un regal que ha fet el govern del PP als empresaris gratuïtament, no té res a veure amb la sortida de la crisi.

Abaratir l'acomiadament? Això és una mentida i una fal·làcia. El preu de l'acomiadament no és veritat que tingui a veure amb la creació de l'ocupació, durant els anys de bonança es van crear molts llocs de treball i el preu de l'acomiadament era de 45 dies per any treballat.

Això només serveix per fer sortir treballadors de l'empresa de forma més econòmica, però està generant més atur que no pas beneficis.

La desregularització de convenis, de que amb un sector hi hagi moltes empreses que es puguin despenjar del conveni de referència penso que justament va en el

sentit contrari del que dèiem. Si el model d'e,presa era de qualitat , la reforma laboral és per a competir amb el Marroc no per competir amb Alemanya.

En faig una valoració totalment negativa i em sembla un atac als drets absoluts.

9. Quin paper han tingut els bancs i les caixes? Creu que han actuat amb legitimitat?

Jo diria que podem culpar als bancs i a les caixes però també a que hi ha hagut una cultura política i una cultura dominant que ens va fer creure que amb el boom de la construcció tots ens estàvem fent rics.

Això té reposables, perquè aquests si han enriquit i al final els-hi ha petat als morros. I encara hi hem hagut de posar diner públic que haurem de pagar durant moltes desenes d'anys, o volen que paguem durant moltes desenes d'anys amb diners que han de sortir de les retallades socials. Per tant, és una immoralitat.

Els ajuntaments també van tenir ingressos a partir del boom de la construcció i en aquell moment els-hi estava bé.

Hem tingut tots una cultura de la hipoteca i tenim un model econòmic que no és basa en l'estalvi sinó amb el deute. Jo no dic que els ciutadans siguem responsables però en tot cas hi ha gent que hi ha participat.

Dels anys aquesta de bonança, jo penso que hem hagut d'arribar fins on hem arribat per veure l'engany en el que estàvem autoinstal·lats tots.

Nosaltres des de el sindicat ja ho dèiem, el model productiu és obsolet i que quan hi hagués una crisi això petaria.

Però clar els de la meva generació tots hi hem anat a demanar una hipoteca per trenta anys, sabent que això és una bestiesa com una catedral i pensant que tots érem petits propietaris i érem rics. En realitat tots estàvem lligats de mans i peus.

10. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions? Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

No, al contrari. Jo amb això sóc molt keynesià.

Keynes diu que el motor del creixement econòmic és la demanda agregada i la demanda agregada és el consum i la inversió pública. I que la única manera de

créixer és provocar la demanda agregada, que crea més producció, augmenta el consum la despesa pública, etc.

Però amb les polítiques d'austeritat que estem fent actualment ens estem carregant la despesa pública i a més estem baixant els salaris, ens estem carregant el consum intern.

Aquesta gent es pensa que arrencarem només amb l'exportació, i això és falç. L'exportació ens ajuda a no acabar-nos de morir però no és l'element que pot generar una dinàmica de creixement econòmic.

A més que l'austeritat és una mentida com una catedral i ja ho han demostrat. Hi ha estudis que volen lligar el dèficit públic amb el creixement econòmic i això no és veritat. La única manera de llogar-ho és un impossible que és si jo baixo la despesa pública s'han de baixar els impostos obligatòriament perquè el seu model funcioni. Però com tinc cada vegada més necessitats socials no puc baixar-los. I a més fan una previsió d'ingressos fiscals que com no estem creixent encara n'hi ha menys. L'austeritat és un impossible, l'espiral de l'austeritat és un austericidi.

11. Quines perspectives de futur té?

Crec que la crisi obra nous espais per noves economies i noves mentalitats. Però aquesta crisi serà llarga.

La gent es pensa que si mirem una gràfica, la crisi tindrà forma de "V"; que ara estem caient i que quant arribem a baix pujarem. I això no té perquè ser així. Com a molt, estem a la part de baix i estem començant una miqueta la "L".

Malauradament això fa més pinta de "L", que de "V". I a demés ningú ens diu que no sigui una "W".

Jo penso que la caiguda sí que s'està aplanant, que no estem en una caiguda vertical.

Tardarem molts anys a crear llocs de treball. A la comarca d'Osona ara tenim 14.000 aturats i en teníem 7.000 abans de començar la crisi però si mirem la gent que està donada d'alta a la seguretat social i al règim d'autònoms veiem que hem perdut 8.000 persones. A Osona s'han destruït 8.000 llocs de treball i això són 8.000 famílies, això és molt bèstia. Però crear 8.000 llocs de treball és molt difícil, tardarem molts anys.

Fins i tot pensant que això s'aplanarà, crear creixement econòmic i llocs de treball costarà molt i a més el procés de transformació que estem vivint jo diria que encara serà dur.

A més amb el handicap de que no hi ha polítiques adreçades als aturats.

La indústria que ve no serà la que hem tingut i la construcció no tornarà, potser es recupera però mai es construirà com la bogeria que s'havia construït als anys del boom de la construcció.

S'han de fer moltes polítiques d'ocupació, a Osona hi ha dos mil cursos de formació per aturats. Què els aturats no es volen formar? Déu-nos en guard que els 14 mil es volguessin formar, no hi ha les places.

Però a més, abans de la crisi els cursos havien estat de 250 hores i ara els han fraccionat amb cursos de 70. D'hores hi ha les mateixes, el que hi ha és més places de cursos perquè aquests són més petits. I es pensen que amb 70 hores algú es canvia de sector econòmic? Impossible, això és una bajanada. I llavors la pròpia formació provoca desencís.

Això l'administració no ho està fent bé.

12. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Jo penso que això és més un eslògan que un anàlisi real.

No és una crisi és una estafa, és una cosa de que ens han enganyat o ens fan sentir responsables a nosaltres de la crisi i hi ha una responsables, de totes maneres ningú excepte Islàndia no ha jutjat banquers ni polítics, al contrari nosaltres els premiem amb pensions desorbitades.

A mi m'agrada més el lema: En diuen crisi i això és el sistema. No és una crisi, és el capitalisme. No és que al capitalisme hagi funcionat malament, sinó que el capitalisme salvatge porta crisi.

El sistema financer sempre té més deute que diner real circulant. Perquè el diner, un cop es perd el patró or (abans els bancs centrals tenien les reserves d'or i feien

tant diners com or tenien) el diner és un apunt contable d'Internet, no existeix. El diner físic que hi ha, em sembla que diuen que és el 3 o 4% del diner que mou el sistema financer mundial i el 97% són anotacions contables, especulatives i amb molt poc a veure amb l'economia real. Però a més, com que els bans no tenen diners el demanen al banc central o fan emissions de deute i aquesta elisió són apunts, estem fent un castell de cartes absolutament fictici on no hi ha cap base real econòmica que el sustenti. A més, sempre s'han de tornar més diners que diners reals i perquè això funcioni es necessitava creixement econòmic i si hi ha una crisi no te'ls puc tornar.

És com el joc de les cadires de quan érem petits. Si hi ha més diners a tornar que diners reals a l'economia quant es para la música tothom intenta tornar i obligatòriament algú pringa perquè no hi ha prou diner real. S'han deixat més diners que diner real.

I per tant els bancs han de fer cadires, si hi ha crisi econòmica els bancs han de petar.

I això, que el sistema financer és culpable.

Unió General de Treballadors Osona, Vic, 14 d'octubre del 2014.

Entrevista- Banquer 3

1. Quants anys fa que treballa a la banca? Quina funció hi fa?

Fa 37 anys que hi treballa. Després d'haver estat empleat i interventor ara estic de director d'una sucursal del banc.

2. Quin titular posaria a aquesta crisi?

Ha estat la crisi de la bombolla immobiliària i la de l'atur que ha arrossegat aquesta bombolla.

3. Quines són les persones més afectades? Pensa que ha beneficiat a algú?

No, beneficiat a ningú.

Durant els últims anys dels 90 i fins el 2007-2008 la cosa anava molt bé. El tema

immobiliari anava molt bé, tothom comprava pisos i cases. La gent tenia feina i treballava. Però quan va esclatar aquesta bombolla ja no es van vendre tants pisos i cases, la gent va començar a quedar a l'atur i no van poder pagar els crèdits i als que construïen. Això va afectar a totes les empreses.

Hi ha hagut molta gent a l'atur i molts perjudicats.

4. Pensa que podria haver estat una crisi predissenyada?

No, de crisi sempre n'hem tingut, i més per aquí aquesta zona. Hi va haver una anys que es va produir la crisi del tèxtil, fixa't que hi havien moltes fàbriques del sector aquí i ara no en queda ni una, llavors hi va haver la crisi de la pell.

Però cap va tenir conseqüències tant greus com la crisi immobiliària, la crisi de l'immoble ha estat terrible per tot el que s'ha emportat per davant.

Però predissenyada no, no era una cosa prevista. Ha passat aquí Espanya i a molts llocs, per tot Europa i per tot arreu.

5. Creu que el capitalisme és un sistema positiu per a la societat?

Si hi hagués un capitalisme que no defraudés si. El capitalisme hi ha de ser, si una persona que té una fàbrica o una empresa guanya diners llogarà gent i tots anirem bé, tothom guanyarà diners.

A mi no m'agrada un sistema sense capitalisme. M'agrada el capitalisme però no com el que tenim ara aquí Espanya, m'agrada un capitalisme clar i net que per exemple no evadís impostos, que fos sense evasions fiscals.

Si l'empresa en que jo treballo es guanya la vida bé per mi perquè em seguirà mantenint el lloc de treball i podré guanyar-me la vida, inclús potser que em pugin el sou cada any.

Els països que no hi ha capitalisme no veig pas que visquin millor que nosaltres.

6. Quin paper creu que hi ha tingut la banca?

Un paper important, ha estat el que s'ha vist més enganxat.

Al començament finançava totes les promocions immobiliàries i totes els hipoteques,eren els qui hi posaven els diners i quan això ha esclatat són els que s'han trobat amb tots els immobles per vendre i amb la gent sense poder pagar. Ara tot el sistema financer és amo de milers de pisos i cases que estan a la venta

arreu, i no es poden vendre.

Això és el paper que ha tingut la banca, són els que hi han col·laborat més.

7. Van notar que es començava a produir un boom immobiliari?

Era una cosa que sempre es parlava. Anaven passant els anys i s'anava veient que els preus dels pisos i les cases anaven pujant i tothom deia això algun dia petarà, era una conversa comuna. Però passaven es anys i no petava, fins que va petar de veritat.

Era una cosa que semblava anunciada, tothom deia que no podia continuar així.

8. Vostè creu que s'hauria d'haver produït una millor regulació?

Si, això segur. Una millor regulació per part del govern, del banc d'Espanya sobretot que és el que controla els bancs i les caixes. Penso que aquesta regulació no hi va ser i hi hauria d'haver set. Calia més control i més regulació, segur. I per part dels dos governs que hi han set.

9. En algun moment es va sentir pressionat per a vendre preferents i aquests productes enganyosos per al client?

No, per vendre productes enganyosos mai.

Si per fer hipoteques, obrir comptes, fer clients. Això sempre ha passat al banc, els nostres superiors sempre ens demanen que fem clients, que fem crèdits però això és per fer negoci. Jo mai m'he sentit pressionat per vendre un producte enganyós, mai m'han dit intenta vendre a algun client això sabent que és una cosa dolenta, mai.

10. Quines diferències hi havia entre abans de la crisi i durant aquesta?

Abans de la crisi els particulars o la gent que necessitava crèdits i tot això hi tenien molt més fàcil accés. Tu anaves a demanar un crèdit al banc i hi havia molta més facilitat per donar-te'l.

Ara amb al crisi la banca té molta morositat, molta gent que no ha pogut pagar i tenen molts deutes. I no donen crèdit així com així, ara són molt més cauts i és demanen moltes més garanties.

Abans d'hipoteques se'n feien a milers i ara se'n fan molt poques, ara tenen por de donar els diners.

11. Parlant del tema dels desnonaments, pensa que s'hauria de produir la dació del pagament?

Si, jo penso que si.

I com t'he dit abans la banca i les caixes s'han quedat milers de cases i pisos. Tot això ara ha passat a un banc dolent.

Jo crec que el que haurien de fer és fer un lloguer social, un lloguer baix, petit. Sempre és millor que traure la gent al carrer i deixar el pis buit. Però això no s'ha produït.

Hi ha una cosa molt clara: si firmes un crèdit et compromets a fer uns pagaments. I a la llei si tu no ho pot pagar t'embarguen. Això abans passava amb un o dos o tres i no passava res., però ha passat a tants milers de persones que ha tingut molt ressò. I crec que els desnonaments no s'haurien d'haver produït.

12. Quines perspectives de futur té?

Penso que estem baixant encara, no crec que hagem tocat fons. El preu de la vivenda està baixant, d'aturats n'hi ha cada dia més. Mentre hi hagi més aturats cada dia penso que no haurem tocat fons.

No estem recuperant. Potser s'ha aturat una mica el ritme tan fort d'aturats i la crisi tan forta, però encara hi és.

13. Estaria d'acord en dir que aquesta crisi és una estafa?

No, no és una estafa.

S'ha produït a tot arreu. Aquí, a Portugal, Itàlia, Irlanda, Grècia i pitjor encara, amb conseqüències molt més doloroses. El que passa és que altres països potser tenen capacitat per reaccionar més forta que nosaltres perquè tenen altres indústries.

Aquí depeníem molt de la construcció: el que feia pisos llogava el fuster, el lampista, l'electricista, etc. D'això en depenia molta gent i un cop ha fallat tota aquesta gent ha quedat a l'atur.

No és una crisi estafa, és una crisi del món penso jo.

Entrevista Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN)

1. Quina persona del partit respon l'entrevista? Quant temps fa que hi està vinculat/da i quina funció fa?

Francesc Invernón Rojals, vaig començar com a simpatitzant i des de l'any 1991 militant del PSAN i actualment membre del Comitè Executiu.

(També adherit a Solidaritat catalana per la Independència).

2. Com descriuria en una frase la crisi actual?

La fi d'un sistema anomenat capitalisme.

3. Quins àmbits creu que abasta?

No només és una crisi econòmica, sinó sistèmica, i per tant abasta tots els àmbits.

4. Quines persones creu que han estat més afectades? Pensa que ha beneficiat a algú?

En qualsevol crisi, els sectors més vulnerables són les classes populars, i prioritàriament els col·lectius joves, la gent gran, les persones amb risc d'exclusió social i tot el seu entorn queda afectat amb una magnitud difícil de calcular.

Curiosament i les evidències semblen clares, els beneficiats són els mateixos que han protagonitzat la crisi.

5. Pensa que aquesta crisi pot haver estat predissenyada?

Personalment veig difícil poder predissenyar aquest desgavell d'abast mundial, però no és una hipòtesi descartable.

6. Creu que el capitalisme és un sistema positiu per la societat?

És el sistema que els dirigents mundials porten executant sense escrúpols durant molt anys i no sembla que el capital estigui repartit de manera equitativa.

7. Quin paper han tingut els bancs i les caixes? Creu que han actuat amb legitimitat?

Si ens referim a les entitats més properes territorialment, penso que han tingut un paper subsidiari, els executors de les decisions que s'han pres a escala mundial.

8. Per què es rescata als bancs? Això aporta algun benefici a la societat?

La justificació dels governants, és que si falla el sistema bancari tot es desmunta, i hem tingut exemples, al nord d'Europa, que demostren tot el contrari. I novament els beneficiats són les entitats financeres amb la connivència dels governants.

9. Creu que les polítiques d'austeritat aporten solucions? Perquè actualment s'està optant per aquests tipus de polítiques?

La solució no és escanyar i retallar els drets de la majoria de la població, i per tant

la política ha de servir per posar totes les solucions possibles al servei d'aquesta població, a la que suposadament representa. No fer-ho, fa que els és mantinguin els privilegis d'una elit extractiva.

10. No seria millor optar per mesures contracícliques; com es va fer, per exemple als anys 30 a Estats Units en una situació similar?

El context internacional és diferent al dels anys 30 del Estats Units, i al meu parer, recórrer a polítiques econòmiques contracícliques per afrontar l'adversitat econòmica, té un marge de maniobra limitat.

11. Quines mesures proposaria vostè per intentar arreglar la crisi?

Cada vegada sembla més apropiat apropar-se a fórmules com el cooperativisme, ja que conté tot el que necessitem perquè el futur sigui millor, com la reducció de la desigualtat, la cohesió social...

12. Uns països catalans independents serien una bona solució?

La realitat és tossuda. No està de moda apel·lar al sentimentalisme històric, però aquesta part de món que anomenem Països Catalans, té una tradició atàvica i s'està evidenciant com una alternativa clara de progrés, davant l'atzucac en el que ens trobem.

13. Creu que s'està destruint l'estat del benestar i els drets bàsics de les persones?

És una evidència que per mantenir l'estatus de l'elit extractiva no tenen cap mena d'escrúpol en desprotegir de drets a una gran majoria.

14. Pensa que la classe mitjana està desapareixent?

El contingent que conforma la classe mitjana és la clau de volta per fer que això no succeeixi.

Durant una colla d'anys, ha arrelat en l'imaginari col·lectiu que aquesta majoria de la població estava anestesiada per les petites quotes de benestar assolida, però comença a reaccionar.

15. Troba justa la llei espanyola actual que fa que una família desnonada

quedi amb el deute pendent?

Per sistema cap llei espanyola em mereix confiança i aquesta menys encara.

La dació en pagament, em consta, que Solidaritat Catalana per la Independència va proposar-la al parlament del principat de Catalunya i totes les forces polítiques la van desestimar, però gràcies a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca aquest tema no quedarà somort.

16. Pensa que la gent cada vegada està perdent més la confiança amb els polítics i els partits a causa de la crisi i de les últimes barbaritats en casos de corrupció?

La percepció negativa dels partits polítics no remuntarà amb facilitat, però mentrestant, seran plataformes i iniciatives cíviques les que tindran el protagonisme i exerciran la pressió social que els partits polítics no estan en condicions d'afrontar.

17. Quines perspectives de futur té?

En l'àmbit personal, seguir treballant amb humilitat i amb tot l'entusiasme, juntament amb els companys del PSAN i tots els que ens trobem pel camí per una Catalunya reunificada, independent i socialista

18. Finalment, estaria d'acord amb l'afirmació: “Aquesta crisi és una estafa”?

Si, clarament d'acord i no l'han de pagar les persones, sinó els que l'han provocat.

Entrevista Rebuda per correu electrònic, 17 d'octubre del 2013.